

Raad voor
Strafrechtstoepassing
en Jeugdbescherming

Jurisprudentiebuletin 2020/7

<p>ZAAKNUMMER: R-20/6325/GA</p> <p>Datum uitspraak: 11 januari 2021</p>	<p>Algemeen verlof</p>	<p>Beklag tegen (fictieve) weigering van de directeur om op verlofaanvraag te beslissen. Beklagcommissie had periode tot aan de mondelinge behandeling bij haar oordeel dienen te betrekken. Directeur had toen, vijf maanden na de aanvraag en een maand na ontvangst van het reclasseringsadvies, nog niet beslist. Niet gebleken dat niet eerder had kunnen worden beslist. Beroep gegrond, beklag gegrond. Tegemoetkoming €25,-. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 60, 72, RTVI art. 14)</p>	<p>16</p>
<p>ZAAKNUMMER: R-20/6546/GA</p> <p>Datum uitspraak: 28 december 2020</p>	<p>Algemeen verlof</p>	<p>Ambtshalve toetsing bevoegdheid directeur i.h.k.v. algemeen verlof. Voordat op klaagsters verzoek om algemeen verlof werd beslist, is zij van de PI Zwolle overgeplaatst naar de locatie Nieuwersluis. Art. 9 lid 2 RTVI schrijft voor dat de beslissingsbevoegdheid in dat geval overgaat op de directeur van de inrichting van bestemming. Directeur PI Zwolle heeft verlofbeslissing dus onbevoegd genomen. Beroep directeur ongegrond, bevestiging uitspraak beklagcommissie met wijziging van de gronden. (Wet- en regelgeving: RTVI art. 9 lid 2)</p>	<p>17</p>
<p>ZAAKNUMMER: R-20/7943/GA</p> <p>Datum uitspraak: 17 november 2020</p>	<p>a-dwangbehandeling</p>	<p>Omstandigheid dat niet bij behandeling betrokken psychiater in dezelfde PI werkt als de behandelend psychiater en het elektronisch patiëntendossier kan inzien, is onvoldoende om hem niet onafhankelijk te achten. Sprake van gevaar vanuit bipolaire stoornis en een maniform toestandsbeeld. Gewelddelicten vanuit een psychose in het verleden kunnen nog steeds meewegen bij de beoordeling van het gevaar dat klager vormt. Gevaar kan niet binnen redelijke termijn worden weggenomen. Voldaan aan vereisten van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 46a, 46d)</p>	<p>18</p>

<p>ZAAKNUMMER: R-20/6355/GA</p> <p>Datum uitspraak: 4 november 2020</p>	<p>Ontvankelijkheid formeel; Algemeen verlof</p>	<p>Klager is niet-ontvankelijk in beklag verklaard, omdat klaagschrift niet met redenen was omkleed. Beklagcommissies zijn weliswaar niet op grond van enige wettelijke bepaling gehouden verzoeken tot verlenen nadere termijn voor het indienen of aanvullen gronden te honoreren, maar dat geldt niet voor verzoeken tot kennisnemen van gedingstukken. Beklagrechter is aan dat verzoek voorbijgegaan en had klager dan ook niet zonder meer niet-ontvankelijk kunnen verklaren. Van klager kon niet in redelijkheid worden verwacht dat hij redenen beklag zonder kennisname van deze stukken uiteen zou zetten. Beroepscommissie verklaart beroep gegrond en wijst klacht terug naar beklagrechter teneinde alsnog inhoudelijk op klacht te beslissen. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 61, derde lid, en 65, derde lid)</p>	<p>19</p>
<p>ZAAKNUMMER: R-20/5784/GA</p> <p>Datum uitspraak: 4 november 2020</p>	<p>Bezoek</p>	<p>Directeur mocht klagers moeder de toegang tot de inrichting ontzeggen voor een periode van drie maanden. De drugshond 'ging vol op het kruis van bezoekerster'. Dat gedrag past volgens de hondengeleider niet bij een restgeur. Bezoek kan contrabande op plekken verstoppen die voor de PI niet te onderzoeken zijn. Klager heeft eerder positief gescoord bij urinecontroles en een paar dagen later is bij hem een verpulverd chloortablet gevonden. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw: artikel 38 lid 3; Regeling toelating en weigering bezoek en beperking telefooncontacten penitentiaire inrichtingen artikel 6)</p>	<p>21</p>

<p>ZAAKNUMMER: R-20/6121/GA</p> <p>Datum uitspraak: 28 oktober 2020</p>	<p>Weigering verzenden of uitreiken correspondentie</p>	<p>Klacht betreft het weigeren van een eMatesbericht aan klager wegens het in de huisregels gestelde maximum van tien berichten per week. eMatesberichten worden aangemerkt als post als bedoeld in artikel 36 Pbw. Door het aantal te ontvangen berichten te beperken handelt de directeur in strijd met artikel 36, vierde lid, Pbw en de strekking van de wet. Beroep directeur ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 36, vierde lid)</p>	<p>22</p>
<p>ZAAKNUMMER: R-19/5244/GA</p> <p>Datum uitspraak: 9 september 2020</p>	<p>Ontvankelijkheid</p>	<p>Nu in dit geval de beklagcommissie de klacht als ingetrokken heeft beschouwd op grond van het uitblijven van een reactie op de brief van 2 september 2019 - die aan klager is verzonden op het adres van de PI en die niet naar klagers raadsman is gestuurd - is niet vast komen te staan dat de brief door klager is ontvangen en evenmin dat klager bewust afstand heeft gedaan van de verdere behandeling van het beklag. Gelet op het voorgaande is geen sprake van een rechtsgeldige (schriftelijke) intrekking van de klacht. Beroep gegrond, zaak teruggewezen naar de beklagcommissie. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 60)</p>	<p>23</p>
<p>ZAAKNUMMER: R-20/6295/GA</p> <p>Datum uitspraak: 9 september 2020</p>	<p>Telefoon</p>	<p>Beroep klager tegen het verbeurd verklaren van zijn telefoon, terwijl deze in zijn foullering bewaard kan worden, gegrond en het beklag alsnog gegrond. De directeur handelt in strijd met artikel 45, vijfde lid, Pbw, nu het niet teruggeven van de telefoon en het dus onder zich houden, niet een van de wettelijke opties is. De beroepscommissie draagt de directeur op een beslissing te nemen die ertoe strekt dat de telefoon onder afgifte van een bewijs van ontvangst ten behoeve van klager in zijn foullering zal worden bewaard. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 45 lid 5)</p>	<p>24</p>

<p>ZAAKNUMMER: R-19/2924/GA</p> <p>Datum uitspraak: 6 juli 2020</p>	<p>Bezoek</p>	<p>Artikel 3 IVRK biedt geen wettelijke grondslag voor verstrekking gegevens aan Veilig Thuis over bezoek klagers stiefdochter in maart 2018. Grondslag op grond van toenmalig art. 8 onder f van de Wbp en art 4.1.1 (oud) en art. 5.2.6 (oud) WMO 2015. Verstrekking vond plaats in het kader van een onderzoek naar huiselijk geweld en/of kindermishandeling, was noodzakelijk en voldoet aan eisen van proportionaliteit en subsidiariteit. Gegevensverstrekking niet in strijd met artikel 8 EVRM. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: EVRM art. 8; IVRK art 3; Wbp art. 8 onder f; Art 4.1.1. (oud) en art 5.2.6 (oud) WMO 2015)</p>	<p>25</p>
<p>ZAAKNUMMER: S-20/4683/SGA</p> <p>Datum uitspraak: 12 november 2020</p>	<p>DBT</p>	<p>Verzoeker is teruggeplaatst in het basisprogramma wegens 'ontoelaatbaar' gedrag, namelijk het poseren voor een foto die op social media is verschenen. In de reactie op het schorsingsverzoek heeft de directeur dit gedrag als 'ontoelaatbaar' dan wel 'ongewenst' aangemerkt. De gedraging valt niet onder de opsomming van ontoelaatbaar gedrag in de Regeling. Naar het oordeel van de voorzitter is de degradatiebeslissing onzorgvuldig tot stand gekomen en onvoldoende gemotiveerd. Verzoek toegewezen. (Wet- en regelgeving: art. 1d Regeling SPOG)</p>	<p>28</p>
<p>ZAAKNUMMER: S-20/4547/SGA</p> <p>Datum uitspraak: 20 oktober 2020</p>	<p>DBT</p>	<p>De beslissing tot degradatie naar het basisprogramma is op voorhand niet als onredelijk of onbillijk aan te merken. De directeur heeft verzoekers gedrag als 'ontoelaatbaar' aangemerkt op grond van artikel 1d, vijfde lid, Rspog. Schorsingsverzoek afgewezen. (Wet- en regelgeving: artikel 1d Rspog jo artikel 66 Pbw).</p>	<p>29</p>

<p>ZAAKNUMMER: S-20/4418/SGA</p> <p>Datum uitspraak: 23 september 2020</p>	<p>Disciplinaire straffen procedureel; Hoorplicht; Schorsing procedureel</p>	<p>Sprake van een overeenkomst tussen afdelingshoofd en verzoeker over een straf waarbij door verzoeker wordt afgezien van horen door de directeur. De beslissing tot opsluiting van een gedetineerde in een cel is aan te merken als een disciplinaire straf ex artikel 51 Pbw. De beslissing is in strijd genomen met artikel 5, vierde lid, Pbw en met artikel 57 Pbw. Schorsingsverzoek toegewezen. (Wet- en regelgeving: art. 5 jo 51 Pbw)</p>	<p>30</p>
<p>ZAAKNUMMER: S-20/4045/SGA</p> <p>Datum uitspraak: 31 juli 2020</p>	<p>b-dwangbehandeling</p>	<p>B-dwangbehandeling voor de duur van drie maanden is niet op voorhand onredelijk of onbillijk. Gelet op lange duur van de toepassing van de b-dwangbehandeling gaat de voorzitter ervan uit dat de directeur met regelmaat toetst of met minder ingrijpende middelen kan worden volstaan. Schorsingsverzoek afgewezen. (Wet- en regelgeving: 46d, onder b. jo 60 jo 66 Pbw)</p>	<p>31</p>
<p>ZAAKNUMMER: S-20/3101/SGA</p> <p>Datum uitspraak: 28 februari 2020</p>	<p>Disciplinaire straffen</p>	<p>Aan verzoeker is een disciplinaire straf van veertien dagen opsluiting in een strafcel opgelegd wegens een poging tot het corrumperen van een personeelslid, door te vragen of deze een gram drugs voor hem naar binnen wilde smokkelen. De Sanctiekaart biedt voor dit gedrag geen houvast. Voorlopig oordelend acht de voorzitter de opgelegde straf, vanuit preventief oogpunt en gelet op de ernst van een dergelijk vergrijp, op voorhand niet onredelijk of onbillijk. Verzoek afgewezen. (Wet- en regelgeving: artikel 60 jo 66 Pbw)</p>	<p>33</p>

<p>ZAAKNUMMER: R-20/7088/GB</p> <p>Datum uitspraak: 6 januari 2021</p>	<p>Ontvankelijkheid formeel; Plaatsing/overplaatsing gevangeniswezen; Horizontale overplaatsing gevangeniswezen</p>	<p>Aanpassing jurisprudentielijn in plaatsing- en overplaatsingszaken. De beroepscommissie zal in beroepen waaraan het belang is komen te ontvallen uitsluitend nog tot een inhoudelijke beoordeling van de zaak overgaan, als reeds in het beroepschrift of, in geval van een pro forma ingediend beroepschrift, in de nagestuurde gronden om een tegemoetkoming is verzocht. In zaken waarin de klager niet door een professionele procespartij wordt bijgestaan, geldt deze nieuwe jurisprudentielijn niet. Klager in casu niet-ontvankelijk in beroep. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 18 en 72)</p>	<p>35</p>
<p>ZAAKNUMMER: R-20/7289/GB</p> <p>Datum uitspraak: 21 december 2020</p>	<p>Corona; Ontvankelijkheid materieel; Detentiefasering</p>	<p>Klager heeft belang bij beroep tegen afwijzing ZBBI, ondanks diens plaatsing in een BBA o.g.v. pilot, omdat de BBA minder (althans minder vanzelfsprekend) vrijheden met zich meebrengt en plaatsing in een ZBBI feitelijk nog mogelijk is. Afwijzing van verzoek niet onredelijk of onbillijk, gelet op destijds geldende coronamaatregelen. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: artikel 17 Pbw, artikel 2 Rspog, artikel 4 Pm)</p>	<p>35</p>

<p>ZAAKNUMMER: R-20/7220/GB</p> <p>Datum uitspraak: 5 november 2020</p>	<p>Plaatsing/overplaatsing EBI</p>	<p>Beslissing tot verlenging van klagers verblijf in de EBI is niet onredelijk en onbillijk, nu verweerder in redelijkheid heeft kunnen concluderen dat klager een onaanvaardbaar maatschappelijk risico vormt bij ontvluchting. Verwezen wordt naar de uitspraak van de BC inzake klagers plaatsing in de EBI en GRIP rapportages. Klager zijn zeer ernstige feiten ten laste gelegd. Klager verbleef in het buitenland en wist lang uit handen van politie en justitie te blijven, in welke periode hij mensen op afstand zou hebben gemobiliseerd. Klager zou beschikken over een dodenlijst. Ontvluchting zou een groot gezichtsverlies betekenen voor de Nederlandse rechtsstaat. Strafzaak is uitzonderlijk mediagevoelig. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 17, RSPOG art. 1, onder c en o, 6, 26)</p>	<p>38</p>
<p>ZAAKNUMMER: R-20/6334/GB</p> <p>Datum uitspraak: 25 september 2020</p>	<p>Plaatsing/overplaatsing gevangeniswezen Corona</p>	<p>Verweerder heeft geen beslissing genomen op klagers verzoek, omdat dit op enig moment door de inrichting (tijdelijk) is 'afgemeld'. Niet gebleken van akkoord van klager of schriftelijke intrekking van hemzelf. Schending van klagers recht als bedoeld in art. 18 Pbw. Beroep gegrond. Geen tegemoetkoming, nu klager vanwege de coronamaatregelen niet in een ZBBI geplaatst had kunnen worden. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 17, 18)</p>	<p>43</p>
<p>ZAAKNUMMER: R-20/6473/GB</p> <p>Datum uitspraak: 14 september 2020</p>	<p>Plaatsing / Overplaatsing gevangeniswezen; Plaatsing / Overplaatsing VRIS</p>	<p>Verzoek plaatsing uit Ter Apel. Klager is verstoken van bezoek en heeft lang strafresistant. Maar hij wil kennelijk slechts bezoek van zijn kinderen en de kinderrechtster moet zich nog uitspreken over de door klager verzochte omgangsregeling. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 18, RSPOG art. 20b)</p>	<p>44</p>

<p>ZAAKNUMMER: R-20/7829/GB</p> <p>Datum uitspraak: 31 augustus 2020</p>	<p>Eerste plaatsing gevangeniswezen</p>	<p>Zelfmelder. Afwijzing verzoek om uitstel melddatum. Het namens klager ingediende gratieverzoek heeft geen opschortende werking (ook thans, o.g.v. nieuwe wet- en regelgeving). Klager mag de uitkomst daarvan dus niet in vrijheid afwachten. Niet gebleken dat klager anderszins is gebaat bij uitstel van zijn melddatum. Klager heeft niet toegelicht hoe hij uitstel kan benutten om de nadelige gevolgen van detentie te beperken. Beslissing niet onredelijk of onbillijk. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 18; WvSv art. 6:7:2; Besluit tenuitvoerlegging strafrechtelijke beslissingen art. 5:1, 5:2)</p>	<p>45</p>
<p>ZAAKNUMMER: R-20/7727/GB</p> <p>Datum uitspraak:1 10 augustus 2020</p>	<p>Eerste plaatsing zelfmelders</p>	<p>Zelfmelder. Klagers gezin heeft in de afgelopen jaren veelvuldig met huiselijk geweld door moeder te maken gehad. Kinderen wonen nu bij klager. Woonsituatie is recent gewijzigd. Klager wordt door hulpverleningsinstanties gezien als degene die op dit moment het best voor de kinderen kan zorgen. Het belang van de kinderen verzet zich ertegen dat klager op dit moment gedetineerd raakt op grond van een relatief korte straf voor een feit zonder directe slachtoffers. Beroep gegrond, opdracht nieuwe beslissing binnen twee weken, geen tegemoetkoming. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 17, Regeling tenuitvoerlegging strafrechtelijke beslissingen)</p>	<p>46</p>

<p>ZAAKNUMMER: R-20/5944/GB</p> <p>Datum uitspraak: 31 juli 2020</p>	<p>Plaatsing/overplaatsing gevangeniswezen; Tegemoetkoming financieel</p>	<p>Klager verblijft in afwachting van plaatsing in tbs-kliniek in een HVB, maar wil naar een gevangenis. Een gedetineerde moet na zijn veroordeling in eerste aanleg zo snel mogelijk in een gevangenis worden geplaatst. Had verweerder aan dit uitgangspunt voldaan dan had klager na het einde van zijn vrijheidsstraf in de gevangenis kunnen blijven. Er bestaat (o.g.v. eerdere jurisprudentie) geen verplichting om klager thans in een HVB te laten verblijven, terwijl hij feitelijk al veel eerder in een gevangenis geplaatst had moeten worden. Beroep gegrond, opdracht nemen nieuwe beslissing binnen twee weken, tegemoetkoming €450,- (Wet- en regelgeving: Pbw art. 9, lid 2, aanhef en onder f; art. 10, lid 1; art. 17)</p>	<p>47</p>
<p>ZAAKNUMMER: R-20/6944/GB</p> <p>Datum uitspraak: 21 juli 2020</p>	<p>Penitentiair programma; Detentiefasering</p>	<p>Afwijzing klagers verzoek deelname aan een PP niet onredelijk of onbillijk. Klager voldoet nog niet aan alle voorwaarden voor deelname aan een PP, omdat hij nog niet vijf zesde deel van de aan hem opgelegde gevangenisstraf heeft ondergaan. Voorts kan tijdens een PP niet worden gewerkt in een eigen bedrijf of familiebedrijf, i.v.m. de controlerende en toezichhoudende taak van de werkgever tijdens deelname aan een PP. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 4, Pm art. 7, Erkenningsregeling penitentiair programma 2004, art. 5, 7)</p>	<p>49</p>
<p>ZAAKNUMMER: R-20/6801/GM</p> <p>Datum uitspraak: 11 december 2020</p>	<p>Medische verzorging behandeling; Ontvankelijkheid</p>	<p>Klacht tegen medisch handelen inrichtingsarts/medische dienst. Niet gebleken dat klager de bemiddelingsprocedure heeft doorlopen. Beroep instellen in verband met het uitblijven van bemiddeling door de medisch adviseur is niet mogelijk. Klager niet-ontvankelijk in zijn beroep. (Wet- en regelgeving: Pm artikel 28)</p>	<p>51</p>
<p>ZAAKNUMMER: R-20/6793/GV (hersteluitspraak)</p> <p>Datum uitspraak: 4 januari 2021</p>	<p>Ontvankelijkheid formeel</p>	<p>Hersteluitspraak. Enkelvoudige afdoening van (rechtstreekse) beroepen o.g.v. art. 72 lid 2 Pbw niet mogelijk. Beroepscommissie kan bepalen dat het beroep uitsluitend schriftelijk wordt toegelicht. Raadvrouw heeft namens</p>	<p>53</p>

		<p>klaagster beroep ingesteld. Klaagsters raadvrouw komt geen zelfstandige beroepstermijn toe. Mogelijkheid van het kiezen van domicilie kent de Pbw evenmin. Betekening van schriftelijke mededelingen vindt plaats door middel van uitreiking aan de gedetineerde. Beroepstermijn startte dan ook op het moment dat de beslissing aan klaagster is uitgereikt. Beroepschrift te laat ingediend. In redelijkheid geen sprake van verschoonbare termijnoverschrijding. Klaagster niet-ontvankelijk in beroep. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 72 lid 2, 73 lid 2. Rvti art. 7 lid 2)</p>	
<p>ZAAKNUMMER: R-20/8187/GV</p> <p>Datum uitspraak: 17 december 2020</p>	Incidenteel verlof	<p>Het inwinnen van de voor de verlofaanvraag benodigde adviezen valt (primair) onder de verantwoordelijkheid van de directeur, niet van de gedetineerde zelf. Noodzaak voor het verlenen van incidenteel verlof aan klager, op de grond dat een ouder in levensgevaar of ernstige psychische nood verkeert, is niet aangetoond. Daarnaast zijn nog geen drie maanden verstreken sinds klager al eerder d.m.v. een omgekeerd bezoek zijn vader heeft bezocht. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: RTVI art. 23 en 25)</p>	54
<p>ZAAKNUMMER: R-20/6667/GV</p> <p>Datum uitspraak: 3 november 2020</p>	Corona; Strafonderbreking	<p>Afwijzing strafonderbreking. Klager is ernstig ziek en de verwachting is dat hij op korte termijn komt te overlijden. Klager is inmiddels in vrijheid, in afwachting van beslissing op zijn gratieverzoek. Gratieverzoek is toegewezen. Het beroep zal toch inhoudelijk worden behandeld, nu is verzocht om een tegemoetkoming. Noodzaak strafonderbreking onvoldoende vast komen te staan. Uit advies van Medisch adviseur volgt dat klager (nog) detentiegeschikt is. Dat klager vanwege coronamaatregelen geen bezoek kon ontvangen doet hier niet aan af. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: RTVI art. 34 en 37)</p>	56
<p>ZAAKNUMMER: R-20/6876/GV</p> <p>Datum uitspraak:</p>	Verlof vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf	<p>Afwijzing strafonderbreking 40a niet onredelijk, gelet op ernst van het delict, de omstandigheid dat klager niet in aanmerking zou komen voor VI en hij</p>	57

15 oktober 2020		tijdens het strafproces de schuld nog bij het slachtoffer neerlegde. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: RTVI art. 40a)	
ZAAKNUMMER: R-20/7911/GV Datum uitspraak: 6 oktober 2020	Strafonderebreking	Afwijzing verzoek strafonderebreking. Klager is geselecteerd voor deelname aan een PP met ingangsdatum 5 oktober 2020. Reeds gelet daarop bestaat geen noodzaak om strafonderebreking aan klager te verlenen, nu hij zijn gezin in het kader van zijn deelname aan het PP kan bijstaan. Beroep ongegrond. (Wet en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 34)	58
ZAAKNUMMER: R-20/7085/GV Datum uitspraak: 28 september 2020	Incidenteel verlof	Levenslanggestraften kunnen beroep instellen tegen de beslissing van de Minister op een gemotiveerd verzoek tot verlof (dat afwijkt van het verlofplan) en tegen het kaderbesluit als zodanig. Klager heeft Minister verzocht om wijziging van het kaderbesluit en tegen die (afwijzende) beslissing beroep ingesteld. Deze benadering vindt geen steun in de jurisprudentie van de beroepscommissie en verhoudt zich evenmin met de systematiek van de RtvI alsmede met het karakter en doel van het kaderbesluit. Afwijzing op goede gronden. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 72 lid 2; Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 20d)	59
ZAAKNUMMER: R-20/7891/GV Datum uitspraak: 28 augustus 2020	Penitentiair programma; Incidenteel verlof	Klager neemt deel aan een PP. Hij heeft verzocht om eenmalig later terug te mogen keren naar zijn verblijfadres i.v.m. de bruiloft van zijn zus. De Minister heeft dit verzoek afgewezen, maar o.g.v. de Pm is de directeur bevoegd om op dit verzoek te beslissen. Geen sprake van verzoek om incidenteel verlof. Bestreden beslissing onbevoegd genomen, beroep gegrond, opdracht aan de directeur om terstond op het verzoek te beslissen. (Wet- en regelgeving: Pm art. 8, RTVI art. 21)	61

<p>ZAAKNUMMER: R-20/6924/GV</p> <p>Datum uitspraak: 11 augustus 2020</p>	<p>Ontvankelijkheid formeel; Incidenteel verlof; Strafonderbreking</p>	<p>Afwijzing strafonderbreking. Klager heeft met succes een rechtsmiddel aangewend. Feiten en omstandigheden zijn sindsdien door tijdsverloop gewijzigd. In het onderhavige beroep (vervolg op het vorige) heeft klager de grond(en) van het verzoek daarop aangepast. Klagers verzoek in beroep valt in zoverre buiten de oorspronkelijke omvang van zijn verzoek. Klager in zoverre niet-ontvankelijk in beroep. Afwijzing t.a.v. oorspronkelijke verzoek niet onredelijk of onbillijk. Beroep voor het overige dus ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 23, 24, 34)</p>	<p>63</p>
<p>ZAAKNUMMER: R-20/7366/GV</p> <p>Datum uitspraak: 3 augustus 2020</p>	<p>Strafonderbreking</p>	<p>Afwijzing strafonderbreking. Volgens medisch adviseur kan klagers chemotherapie in en vanuit de inrichting worden gerealiseerd. Medisch adviseur benadrukt echter ook de door klager ervaren psychische gevolgen van zijn ziekte, de behandeling en de daarmee gepaard gaande onzekerheid over het verloop van zijn ziekte en adviseert een mogelijke tijdelijke detentieongeschiktheid. Van klagers psychische klachten heeft verweerder onvoldoende blijk gegeven. Inrichting heeft positief geadviseerd. Het OM heeft geen bezwaar. Beroep gegrond vanwege motiveringsgebrek. Opdracht nieuwe beslissing. Geen tegemoetkoming. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 34, 37)</p>	<p>64</p>

<p>ZAAKNUMMER: R-20/5707/TA</p> <p>Datum uitspraak: 14 januari 2021</p>	<p>Inzage in stukken/dossier; Ontvankelijkheid materieel; Zorgplicht wijze van betrachten</p>	<p>Op verwerking van persoonsgegevens in verpleegdedossier zijn de bepalingen van de Wjsg, de Bvt en Rvt van toepassing. Verpleegdedossier van klager is niet volledig. Aan inzageverzoek is echter voldaan. Geen beslissing waartegen beklag mogelijk is. Hoofd van de instelling heeft zich verder voldoende ingespannen om aan zijn zorgplicht te voldoen. Wijze van betrachten zorgplicht is niet beklagwaardig. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bvt art 56 lid 4)</p>	<p>67</p>
<p>ZAAKNUMMER: R-20/7920/TA en R- 20/7926/TA</p> <p>Datum uitspraak: 11 december 2020</p>	<p>Bewegingsvrijheid afzondering en separatie</p>	<p>Beklagcommissie niet bevoegd separatieklachten in behandeling te nemen van een niet (langer) tbs-gestelde klager die met een zorgmachtiging van de rechter in een tbs-instelling is opgenomen, omdat op hem de rechtspositie van de Wet verplichte geestelijke gezondheidszorg van toepassing is. Klacht terecht doorgezonden naar de klachtencommissie. Beroepen hoofd instelling en klager ongegrond.</p> <p>(Wet- en regelgeving: Wvggz art. 6:4; Bvt art. 34</p>	<p>68</p>
<p>ZAAKNUMMER: R-20/7674/TA</p> <p>Datum uitspraak: 11 december 2020</p>	<p>Beperking contact met buitenwereld: beperking ten aanzien van post</p>	<p>Weigering ontvangst van bepaalde post kan volgens MvT alleen plaatsvinden nadat van de inhoud daarvan is kennis genomen. Beslissing om klager op voorhand de ontvangst van postpakketten van netwerkleden te weigeren is in strijd met de wet. Beroep hoofd instelling ongegrond. (Wet- en regelgeving: artikel 35 Bvt)</p>	<p>70</p>

<p>ZAAKNUMMER: R-20/6567/JA en R-20/6583/JA</p> <p>Datum uitspraak: 15 september 2020</p>	<p>Inzage in stukken/dossier; Ontvankelijkheid materieel; Perspectiefplan</p>	<p>Klacht a: niet aannemelijk dat perspectiefplannen niet of niet tijdig zijn opgesteld. Beroep klager ongegrond. Klacht b over weigering van de directeur om stukken over klagers behandeling rechtstreeks naar de raadsman te sturen valt binnen beperkt klachtrecht van de Bjj. Bjj noch het Rjj erkent een recht van de advocaat op inzage in of een afschrift van (delen van) het dossier van de jeugdige. Ook aan de Wjsg kan de advocaat een dergelijk recht niet ontlenen. Schriftelijk toestemming van klager en diens ouders is geen rechtsgrond om betreffende stukken aan klagers raadsman ter beschikking te stellen. Klagers jonge leeftijd maakt het voorgaande niet anders. Beroep directeur gegrond, beklag alsnog ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bjj art. 63; Rjj art. 68-69; Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens)</p>	<p>71</p>
<p>ZAAKNUMMER: R-20/7939/JB</p> <p>Datum uitspraak: 11 november 2020</p>	<p>Eerste plaatsing gevangeniswezen; Plaatsing/overplaatsing jeugd</p>	<p>Verweerder heeft klager terecht niet-ontvankelijk in bezwaar verklaard, omdat de initiële beslissing toen niet meer ten uitvoer werd gelegd en in bezwaar niet om een tegemoetkoming was verzocht. Verweerder is niet bevoegd om te beslissen of een vrijheidsbenemende straf of maatregel ten uitvoer wordt gelegd en wanneer. Dat is aan het AICE. BC is niet bevoegd te oordelen over vermeende strijd tenuitvoerlegging vervangende (jeugd)detentie met hogere wet- en regelgeving. Verweerder kan niet worden begrepen als de Minister in de zin van artikel 6:4:20, vierde lid, Sv. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Bjj art. 12, 18, Pbw art. 17, Sv art. 6:4:20, Sr art. 36f)</p>	<p>76</p>

ZAAKNUMMER:
R-20/6325/GA

Datum uitspraak:

11 januari 2021

Beroepscommissie:

mr. D. van der Sluis, voorzitter, F. van Dekken en mr. J.M.L. Niederer, leden, bijgestaan door Y.L.F. Schuren, secretaris.

Trefwoorden:

Algemeen verlof

Samenvatting:

Beklag tegen (fictieve) weigering van de directeur om op verlofaanvraag te beslissen. Beklagcommissie had periode tot aan de mondelinge behandeling bij haar oordeel dienen te betrekken. Directeur had toen, vijf maanden na de aanvraag en een maand na ontvangst van het reclasseringsadvies, nog niet beslist. Niet gebleken dat niet eerder had kunnen worden beslist. Beroep gegrond, beklag gegrond. Tegemoetkoming €25,-. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 60, 72, RTVI art. 14)

Rechtsoverwegingen:

Het beklag richt zich tegen de (fictieve) weigering van de directeur om een beslissing te nemen op klagers eerste verlofaanvraag. Vaststaat dat klager op 1 september 2019 een verzoek tot algemeen verlof voor 15 en 16 november 2019 heeft ingediend. Klager heeft op 7 november 2019 beklag ingesteld tegen het uitblijven van een beslissing op zijn verzoek tot algemeen verlof. De beklagcommissie heeft overwogen dat hetgeen tot 20 januari 2020 is gebeurd in het kader van de aanvraag van klager geen onderdeel

van het beklag vormt en heeft deze informatie om die reden niet bij haar beoordeling betrokken. Het beklag zag evenwel op het uitblijven van een beslissing op een verzoek tot algemeen verlof. Het uitblijven van die beslissing heeft tot 22 januari 2020 – de datum waarop uiteindelijk een beslissing op klagers verzoek is genomen – geduurd.

De beklagcommissie had het beklag dienen te beoordelen op basis van de stand van zaken ten tijde van de mondelinge behandeling op 20 januari 2020. Op dat moment was er nog niet op klagers verzoek beslist. De beroepscommissie zal deze periode alsnog betrekken bij de beoordeling van het beroep en het onderliggende beklag.

Klager heeft op 1 september 2019 een verzoek tot algemeen verlof voor 15 en 16 november 2019 ingediend. De directeur heeft naar aanleiding van dat verzoek het Openbaar Ministerie (OM) gevraagd om een advies over dit verzoek uit te brengen. Het OM heeft op 6 november 2019 een (negatief) advies uitgebracht. Klager heeft vervolgens op 20 november 2019 het door hem ingestelde hoger beroep in zijn strafzaak ingetrokken en zijn casemanager gevraagd een beslissing op zijn verzoek tot algemeen verlof aan te houden in afwachting van de akte van intrekking van het hoger beroep. Deze akte is, zo begrijpt de beroepscommissie, op 28 november 2019 in de inrichting ontvangen. De directeur heeft daarop op 28 november 2019 bij de reclassering een (nieuw) advies opgevraagd, dat op 18 december 2019 is uitgebracht en ontvangen.

De beroepscommissie acht het onredelijk dat de directeur op 20 januari 2020, bijna vijf maanden na het indienen van het verzoek, en een

maand na ontvangst van het reclasseringsadvies, nog niet op het verzoek had beslist. Uit het voorgaande is onvoldoende gebleken dat niet eerder op klagers verzoek had kunnen worden beslist. De beroepscommissie zal het beroep daarom gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagcommissie vernietigen en het beklag alsnog gegrond verklaren. De beroepscommissie zal aan klager een tegemoetkoming toekennen van €25,-.

ZAAKNUMMER:
R-20/6546/GA

Datum uitspraak:
28 december 2020

Beroepscommissie:
mr. D. van der Sluis, voorzitter, mr. J.M.L. Niederer en mr. D.W.J. Vinkes, leden, bijgestaan door mr. M.G. Bikker, secretaris

Trefwoorden:
Algemeen verlof

Samenvatting:
Ambtshalve toetsing bevoegdheid directeur i.h.k.v. algemeen verlof. Voordat op klaagsters verzoek om algemeen verlof werd beslist, is zij van de PI Zwolle overgeplaatst naar de locatie Nieuwersluis. Art. 9 lid 2 RTVI schrijft voor dat de beslissingsbevoegdheid in dat geval overgaat op de directeur van de inrichting van bestemming. Directeur PI Zwolle heeft verlofbeslissing dus onbevoegd genomen. Beroep directeur ongegrond, bevestiging uitspraak beklagcommissie met wijziging van de gronden.
(Wet- en regelgeving: RTVI art. 9 lid 2)

Rechtsoverwegingen:

Klaagster was sinds 8 april 2019 gedetineerd. Zij is in eerste aanleg veroordeeld tot een gevangenisstraf van veertien maanden, waarvan zes maanden voorwaardelijk, wegens het medeplegen van afpersing. Tegen dit vonnis heeft klaagster hoger beroep ingesteld. Op 12 januari 2020 is zij in vrijheid gesteld.

De beroepscommissie ziet zich allereerst gesteld voor de vraag of de directeur van de PI Zwolle bevoegd was te beslissen over klaagsters verzoek om algemeen verlof. Zij overweegt hiertoe als volgt.

In het geval dat een gedetineerde naar een andere inrichting wordt overgeplaatst voordat op de verlofaanvraag is beslist, schrijft artikel 9, tweede lid, van de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting voor welke directeur beslissingsbevoegd is ten aanzien van het ingediende verzoek om verlof. In een dergelijk geval treedt de directeur van de inrichting van bestemming – wat betreft de behandeling van het verzoek om verlof – in de plaats van de directeur van de inrichting van herkomst. Een en ander houdt verband met de eigen verantwoordelijkheid van de directeur van de inrichting van bestemming met betrekking tot verlofverlening aan de betreffende gedetineerde, alsook de ongestoorde tenuitvoerlegging van de aan die gedetineerde opgelegde vrijheidsstraf.

Uit het onderliggende dossier blijkt dat de inhoud van het reclasseringsadvies, gedateerd op 21 oktober 2019, niet met klaagster is besproken, omdat zij inmiddels was overgeplaatst naar de locatie Nieuwersluis. In de door de directeur van de PI Zwolle genomen beslissing tot afwijzing van klaagsters verzoek om algemeen verlof van 28 oktober 2019 is eveneens vermeld dat

klaagster op dat moment in de locatie Nieuwersluis verbleef. Het voorgaande vindt bevestiging in de registratiekaart van klager, waarin staat dat zij op 16 oktober 2019 is overgeplaatst van de PI Zwolle naar de PI Nieuwersluis.

Uit het voorgaande volgt dat de directeur van de PI Zwolle zich ten onrechte bevoegd heeft geacht om op klagers verlofaanvraag te beslissen. Nu de directeur van de PI Zwolle niet beslissingsbevoegd was ten aanzien van klagers verzoek om algemeen verlof, zal de beroepscommissie het beroep van de directeur ongegrond verklaren en de uitspraak van de beklagcommissie bevestigen met wijziging van de gronden.

De beroepscommissie komt, vanwege het voorgaande, niet toe aan een inhoudelijke bespreking van de uitspraak van de beklagcommissie en de daaromtrent in beroep ingenomen standpunten van de directeur en van klager.

ZAAKNUMMER:
R-20/7943/GA

Datum uitspraak:
17 november 2020

Beroepscommissie:
mr. D. van der Sluis, voorzitter, mr.
drs. F.M.J. Bruggeman en mr. M.J.
Stolwerk, leden, bijgestaan door mr. P.
de Vries, secretaris

Trefwoorden:
a-dwangbehandeling

Samenvatting:
Omstandigheid dat niet bij behandeling
betrokken psychiater in dezelfde PI

werkt als de behandelend psychiater en het elektronisch patiëntendossier kan inzien, is onvoldoende om hem niet onafhankelijk te achten. Sprake van gevaar vanuit bipolaire stoornis en een maniform toestandsbeeld. Gewelddelicten vanuit een psychose in het verleden kunnen nog steeds meewegen bij de beoordeling van het gevaar dat klager vormt. Gevaar kan niet binnen redelijke termijn worden weggenomen. Voldaan aan vereisten van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 46a, 46d)

Rechtsoverwegingen:

Op grond van artikel 46e, in verbinding met artikel 46d, aanhef en onder a, van de Pbw kan de directeur beslissen tot het toepassen van een a-dwangbehandeling, indien aannemelijk is dat het gevaar dat de psychische stoornis, psychogeriatrische aandoening of verstandelijke handicap de gedetineerde doet veroorzaken, zonder die behandeling niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen.

De directeur heeft de beslissing om klager te verplichten tot het ondergaan van een a-dwangbehandeling gebaseerd op de verklaringen van de behandelend psychiater van klager en van een psychiater die meer dan een jaar niet bij de behandeling van klager betrokken is geweest, maar hem kort tevoren heeft bezocht. Dat deze psychiater in dezelfde inrichting werkzaam is en (dus) in het elektronisch patiëntendossier User kan, is onvoldoende om hem niet onafhankelijk te achten. De beroepscommissie acht het bovendien geenszins aannemelijk geworden dat de psychiater zijn opvatting zou hebben aangepast om zijn collega's niet af te vallen.

De directeur heeft de verklaringen van de psychiaters conform artikel 46e, tweede lid, van de Pbw overgelegd. Daarnaast heeft de directeur klagers behandelingsplan – dat kennelijk niet al te lange tijd na 21 juli is opgesteld – overgelegd, waarin is voorzien in de mogelijkheid een geneeskundige dwangbehandeling toe te passen.

Uit de door de directeur verstrekte inlichtingen komt het volgende naar voren.

Klager is gediagnosticeerd met een bipolaire stoornis. Er is bij hem sprake van een maniform toestandsbeeld. Hij kende weliswaar geen psychotische klachten zoals overmatige achterdocht en paranoïde wanen, maar er was wel sprake van een maniform psychotisch beeld dat zich uitte in ontremd gedrag, overwaardige ideeën en het ontbreken van ziektebesef, met grensoverschrijdingen naar derden, gepaard gaande met fysieke en verbale agressie.

Klager heeft eerder vanuit een psychose geweldsdelicten gepleegd. Weliswaar is dat (voor een deel) een lange tijd geleden, maar klagers bipolaire stoornis is een life-time diagnose, dus die historische feiten kunnen ook nu nog meewegen bij de beoordeling van de vraag of klager een gevaar kan vormen voor derden. Klager is verder zeer duidelijk aanwezig op de groep door hard te lachen en door zich ongevraagd te mengen in gesprekken van anderen. Medegedetineerden storen zich hieraan.

Klager is niet goed aanspreekbaar op zijn gedrag, hij gaat veelvuldig de discussie aan en uit zich daarbij meer dan eens bedreigend. Kort voor de toepassing van de a-dwangbehandeling gooide hij eten over de grond, sloeg hij

met zijn kussen tegen de muur en schold hij het afdelingspersoneel uit voor NSB'ers.

Gelet op het voorgaande stelt de beroepscommissie vast dat volgens de psychiaters bij klager sprake is van een psychische stoornis. Daarnaast is voldoende aannemelijk geworden dat klager vanuit die stoornis gevaar veroorzaakt (als bedoeld in artikel 46a, eerste lid, aanhef en onder d., en tweede lid, aanhef en onder a., van de Pbw) en dat, zonder een geneeskundige behandeling, het gevaar dat de psychische stoornis klager doet veroorzaken, niet binnen een redelijke termijn kan worden weggenomen. Verder is voldoende aannemelijk geworden dat de gekozen dwangbehandeling voldoet aan de eisen van proportionaliteit, subsidiariteit en doelmatigheid. Van antipsychotica mag een stabiliserend effect worden verwacht, terwijl klager zelf de orale inname van een stemmingsstabilisator (of antipsychotica) heeft geweigerd. Bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, kan de beslissing van de directeur om bij klager a dwangbehandeling toe te passen dan ook niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. De beroepscommissie zal het beroep daarom ongegrond verklaren.

ZAAKNUMMER:
R-20/6355/GA

Datum uitspraak:

4 november 2020

Beroepscommissie:

mr. D. van der Sluis, voorzitter, F. van Dekken en mr. J.M.L. Niederer, leden,

bijgestaan door Y.L.F. Schuren,
secretaris

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid formeel; Algemeen
verlof

Samenvatting:

Klager is niet-ontvankelijk in beklag
verklaard, omdat klaagschrift niet met
redenen was omkleed.

Beklagcommissies zijn weliswaar niet
op grond van enige wettelijke bepaling
gehouden verzoeken tot verlenen
nadere termijn voor het indienen of
aanvullen gronden te honoreren, maar
dat geldt niet voor verzoeken tot
kennismemen van gedingstukken.
Beklagrechter is aan dat verzoek
voorbijgegaan en had klager dan ook
niet zonder meer niet-ontvankelijk
kunnen verklaren. Van klager kon niet
in redelijkheid worden verwacht dat hij
redenen beklag zonder kennisname
van deze stukken uiteen zou zetten.
Beroepscommissie verklaart beroep
gegrond en wijst klacht terug naar
beklagrechter teneinde alsnog
inhoudelijk op klacht te beslissen.
(Wet- en regelgeving: Pbw art. 61,
derde lid, en 65, derde lid)

Rechtsoverwegingen:

Een klaagschrift vermeldt, op grond
van artikel 61, derde lid, van de Pbw,
zo nauwkeurig mogelijk de beslissing
waarover wordt geklaagd en de
redenen van het beklag. Ingevolge
artikel 61, vijfde lid, van de Pbw dient
een klaagschrift uiterlijk op de zevende
dag na die waarop de gedetineerde
kennis heeft gekregen van de
beslissing waarover hij zich wenst te
beklagen, te worden ingediend. Een na
afloop van deze termijn ingediend
klaagschrift is niettemin ontvankelijk,
indien redelijkerwijs niet kan worden
geoordeeld dat de gedetineerde in
verzuim is geweest. Deze bepalingen
dienen, in onderling verband en
samenhang bezien, aldus te worden

uitgelegd dat de gronden van een
klaagschrift binnen de hiervoor
bedoelde beklagtermijn, of – indien een
termijnoverschrijding verschoonbaar is
– zoveel later als redelijk is, moeten
worden ingediend. De na deze termijn
ingediende gronden zijn te laat. Dit
geldt met name indien klager, zoals in
het onderhavige geval, wordt
bijgestaan door een advocaat en deze
namens klager het klaagschrift indient.
De beroepscommissie is bekend met de
door (veel) beklagcommissies
gehanteerde werkwijze dat verzoeken
tot het verlenen van een nadere
termijn voor het indienen of aanvullen
van de gronden van het beklag veelal
worden gehonoreerd.
Beklagcommissies zijn daartoe echter
niet op grond van enige wettelijke
bepaling gehouden.

In het onderhavige geval is namens
klager een klaagschrift op nader aan te
voeren gronden ingediend. Daarin is
verzocht een afschrift van de aan de
bestreden beslissing ten grondslag
liggende stukken te doen toekomen,
waarbij is aangegeven dat de gronden
van het klaagschrift na ontvangst van
die stukken zullen worden aangevuld.
Beklagcommissies zijn weliswaar niet
op grond van enige wettelijke bepaling
gehouden verzoeken tot het verlenen
van een nadere termijn voor het
indienen of aanvullen van gronden te
honoreren, maar dat geldt niet voor
verzoeken tot het kennismemen van
gedingstukken. In artikel 65, derde lid,
van de Pbw is immers bepaald dat de
beklagcommissie tijdens de
beklagprocedure aan de klager toestaat
op diens verzoek van de gedingstukken
kennis te nemen. De beklagrechter is
in het onderhavige geval aan klagers
verzoek om kennis te nemen van de
gedingstukken voorbijgegaan en heeft
daarmee in strijd met voormelde
bepaling gehandeld. De beklagrechter
had klager dan ook niet zonder meer
niet-ontvankelijk in zijn beklag kunnen

verklaren. Van klager kon niet in redelijkheid worden verwacht dat hij de redenen van het beklag zonder kennisname van deze stukken uiteen zou zetten. In de bestreden beslissing is immers enkel summier verwezen naar de uitgebrachte rapportages en adviezen, zonder dat de inhoud van deze stukken bij klager bekend is.

Gelet op het voorgaande zal de beroepscommissie het beroep gegrond verklaren, de uitspraak van de beklagrechtter vernietigen en het beklag terugwijzen naar de beklagrechtter bij de PI Middelburg teneinde alsnog inhoudelijk op het beklag te beslissen.

ZAAKNUMMER:
R-20/5784/GA

Datum uitspraak:
4 november 2020

Beroepscommissie:
mr. S. Djebali, voorzitter, F. van Dekken en drs. H. Heddema, leden, bijgestaan door mr. A. de Groot, secretaris

Trefwoorden:
Bezoek

Samenvatting:
Directeur mocht klagers moeder de toegang tot de inrichting ontzeggen voor een periode van drie maanden. De drugshond 'ging vol op het kruis van bezoekerster'. Dat gedrag past volgens de hondengeleider niet bij een restgeur. Bezoek kan contrabande op plekken verstoppen die voor de PI niet te onderzoeken zijn. Klager heeft eerder positief gescoord bij urinecontroles en een paar dagen later is bij hem een verpulverd chloortablet gevonden. Beroep ongegrond.

(Wet- en regelgeving: Pbw: artikel 38 lid 3; Regeling toelating en weigering bezoek en beperking telefooncontacten penitentiaire inrichtingen artikel 6)

Rechtsoverwegingen:

Ter zitting van de beroepscommissie heeft de raadsman medegedeeld dat de klacht ziet op de duur van de weigering van het bezoek. De beroepscommissie heeft in RSJ 26 september 2011, 11/1183/GA overwogen dat een bezoektzegging als bedoeld in artikel 38, derde lid, van de Penitentiaire beginselenwet voor een termijn van maximaal drie maanden kan worden opgelegd. Enkel indien sprake is van één van de gevallen als vermeld in artikel 6 van de Regeling toelating en weigering bezoek en beperking telefooncontacten penitentiaire inrichtingen, kan een bezoektzegging voor een langere duur dan drie maanden (tot een maximum van twaalf maanden) worden opgelegd. Van één van de gevallen als vermeld in artikel 6 van voormelde Regeling was in klagers geval geen sprake.

De beroepscommissie is van oordeel dat, gelet op de feiten en omstandigheden zoals deze uit het dossier volgen, de directeur in redelijkheid heeft kunnen beslissen de bezoekerster (klagers moeder) de toegang tot de inrichting voor de duur van drie maanden te ontzeggen. Gebleken is immers dat er twee controles hebben plaatsgevonden bij het bezoek en dat het meer dan waarschijnlijk was dat zij drugs bij zich had. Bij de tweede controle 'ging de hond vol op het kruis van bezoekerster'. Het verweer dat de vrouw in de ochtend een joint had gerookt en dat zij het zakje in haar broekzak heeft gehad, doet hieraan niet af. De hondengeleider heeft immers gerapporteerd dat de wijze waarop de hond aansloeg niet past bij een restgeur van een eventueel wietzakje

in de ochtend. Ook heeft de directeur aangevoerd dat – in algemene zin – het mogelijk zou zijn dat bezoekers contrabande op plekken in het lichaam verstoppen of inslikken, die voor de PI niet te onderzoeken zijn. Verder volgt uit het dossier dat klager eerder positief heeft gescoord op het gebruik van softdrugs en dat er een paar dagen later een verpulverd chloortablet gevonden is door de beveiliging, hetgeen door de directeur wordt gezien als een duidelijke aanwijzing voor mogelijke fraude bij urinecontroles. Hetgeen in beroep is aangevoerd kan naar het oordeel van de beroepscommissie dan ook niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagrechtter. Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard.

ZAAKNUMMER:
R-20/6121/GA

Datum uitspraak:

28 oktober 2020

Beroepscommissie:

mr. A. van Holten, voorzitter, mr. A. Jongsma en mr. J.M.L. Niederer, leden, bijgestaan door mr. K. Kiela, secretaris.

Trefwoorden:

Weigering verzenden of uitreiken correspondentie

Samenvatting:

Klacht betreft het weigeren van een eMatesbericht aan klager wegens het in de huisregels gestelde maximum van tien berichten per week. eMatesberichten worden aangemerkt als post als bedoeld in artikel 36 Pbw. Door het aantal te ontvangen berichten te beperken handelt de directeur in strijd met artikel 36, vierde lid, Pbw en

de strekking van de wet. Beroep directeur ongegrond.
(Wet- en regelgeving: Pbw art. 36, vierde lid)

Rechtsoverwegingen:

Voor zover klager heeft aangegeven dat hij zijn klacht wil intrekken, stelt de beroepscommissie vast dat door de commissie van toezicht al een beslissing is genomen over het beklag en dat het beroep betrekking heeft op een door de directeur ingesteld beroep tegen die beslissing. Het beklag kan bij deze stand van zaken niet meer ingetrokken worden.

De beroepscommissie merkt berichten via eMates aan als post als bedoeld in artikel 36 van de Pbw en zal gelet daarop aan voormeld artikel toetsen.

Ingevolge artikel 36, vierde lid, van de Pbw, kan de directeur de verzending of uitreiking van bepaalde brieven of andere poststukken alsmede bijgesloten voorwerpen weigeren, indien dit noodzakelijk is met het oog op een van de volgende belangen:

- a. de handhaving van de orde of de veiligheid in de inrichting;
- b. de bescherming van de openbare orde of nationale veiligheid;
- c. de voorkoming of opsporing van strafbare feiten;
- d. de bescherming van slachtoffers van of anderszins betrokkenen bij misdrijven.

Artikel 36, vierde lid, van de Pbw voorziet in een specifieke regeling om verzending van brieven en andere poststukken te weigeren. Volgens onderdeel 15 onder a van de memorie van toelichting bij de Pbw (Kamerstukken II 1994-1995, 24263, nr. 3) kan een weigering alleen plaatsvinden nadat van de inhoud van de brief of het poststuk is kennisgenomen. Pas dan kan worden

beoordeeld of de weigering noodzakelijk is met het oog op een van de hiervoor genoemde belangen. Als de directeur een brief of poststuk niet wil verzenden of uitreiken, moet hij de betrokken gedetineerde blijkens artikel 58, tweede lid, sub a van de Pbw daaromtrent onverwijld schriftelijk een gemotiveerde, gedateerde en ondertekende beslissing geven.

Uit de onderliggende stukken en de huisregels van de PI volgt dat voor gedetineerden die in de EBI verblijven een maximum is gesteld op het mogen ontvangen van berichten via eMates, te weten tien berichten per week. Klager heeft daardoor een bericht van zijn vriendin, dat boven het maximum uitkwam, niet ontvangen. De directeur heeft aangevoerd dat hij bevoegd is algemene regels op te stellen met betrekking tot beperkingen binnen de EBI en dat de beperking op het aantal te ontvangen berichten niet in strijd is met hogere regelgeving. Daarmee handelt de directeur in strijd met artikel 36, vierde lid van de Pbw en de strekking van de wet, nu het niet uitreiken van het bericht op basis van de door de directeur opgegeven reden niet een van de wettelijke opties is.

Hetgeen in beroep is aangevoerd kan naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagcommissie. Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard.

ZAAKNUMMER:
R-19/5244/GA

Datum uitspraak:
9 september 2020

Beroepscommissie:

mr.dr. J. de Lange, voorzitter, U.P.
Burke en mr. D. van der Sluis, leden,
bijgestaan door mr. S.C. Vogel,
secretaris.

Trefwoorden:
Ontvankelijkheid

Samenvatting:
Nu in dit geval de beklagcommissie de klacht als ingetrokken heeft beschouwd op grond van het uitblijven van een reactie op de brief van 2 september 2019 - die aan klager is verzonden op het adres van de PI en die niet naar klagers raadsman is gestuurd - is niet vast komen te staan dat de brief door klager is ontvangen en evenmin dat klager bewust afstand heeft gedaan van de verdere behandeling van het beklag. Gelet op het voorgaande is geen sprake van een rechtsgeldige (schriftelijke) intrekking van de klacht. Beroep gegrond, zaak teruggewezen naar de beklagcommissie.
(Wet- en regelgeving: Pbw art. 60)

Rechtsoverwegingen:
Namens klager is een klacht gedateerd op 4 juli 2020 bij de beklagcommissie ingediend. Op 2 september 2019 heeft de commissie van toezicht een brief naar klager gestuurd waarin onder meer is opgenomen:

“Inmiddels heb ik vernomen dat u de inrichting heeft verlaten. Voor de afhandeling van uw klacht wil ik graag weten of u nog een beslissing wenst van de beklagcommissie. Indien u geen behoefte meer heeft aan een beslissing hoeft u niet te reageren. Ik zal dan de klacht als ingetrokken beschouwen. Indien u wel een beslissing wenst, verzoek ik u mij dat binnen 14 dagen na heden schriftelijk bekend te maken.”

Op 8 november 2019 heeft de commissie van toezicht een bericht naar de raadsman gestuurd waarin

staat dat de klacht op 17 september 2019 is ingetrokken.

Klager kan in zijn beroep worden ontvangen, nu de beroepscommissie de beslissing om de klacht als ingetrokken te beschouwen gelijk stelt met een uitspraak van de beklagcommissie waartegen op grond van artikel 69, eerste lid, van de Penitentiaire beginselwet beroep open staat. De wettelijke regels bevatten geen voorschriften voor het intrekken van klachten. Intrekking is wel mogelijk. Uit het oogpunt van een goede procesorde is dan wel vereist dat klager bewust afstand van de verdere behandeling van het beklag doet. Naar het oordeel van de beroepscommissie betekent dit, om misverstanden te voorkomen, dat de intrekking schriftelijk geschiedt (vgl. RSJ 13 december 2016, 16/2708/GA).

Nu in dit geval de beklagcommissie de klacht als ingetrokken heeft beschouwd op grond van het uitblijven van een reactie op de brief van 2 september 2019 – die aan klager is verzonden op het adres van de Penitentiaire Inrichting en die niet naar klagers raadsman is gestuurd – is niet vast komen te staan dat de brief door klager is ontvangen en evenmin dat klager bewust afstand heeft gedaan van de verdere behandeling van het beklag. Gelet op het voorgaande is geen sprake van een rechtsgeldige (schriftelijke) intrekking van de klacht. Het beroep zal derhalve gegrond worden verklaard en de zaak zal worden teruggewezen naar de beklagcommissie teneinde te oordelen over het hier aan de orde zijnde beklag.

ZAAKNUMMER:
R-20/6295/GA

Datum uitspraak:

9 september 2020

Beroepscommissie:

mr. T.B. Trotman, voorzitter, mr. R.H. Koning en mr. D. van der Sluis, leden, bijgestaan door mr. K. Kiela, secretaris

Trefwoorden:

Telefoon

Samenvatting:

Beroep klager tegen het verbeurd verklaren van zijn telefoon, terwijl deze in zijn fouillering bewaard kan worden, gegrond en het beklag alsnog gegrond. De directeur handelt in strijd met artikel 45, vijfde lid, Pbw, nu het Beroep klager tegen het verbeurd verklaren van zijn telefoon, terwijl deze in zijn fouillering bewaard kan worden, gegrond en het beklag alsnog gegrond. De directeur handelt in strijd met artikel 45, vijfde lid, Pbw, nu het niet teruggeven van de telefoon en het dus onder zich houden, niet een van de wettelijke opties is. De beroepscommissie draagt de directeur op een beslissing te nemen die ertoe strekt dat de telefoon onder afgifte van een bewijs van ontvangst ten behoeve van klager in zijn fouillering zal worden bewaard.
(Wet- en regelgeving: Pbw art. 45 lid 5)

Rechtsoverwegingen:

Klager heeft verzocht het beroep mondeling te mogen toelichten. Dit verzoek is niet onderbouwd, terwijl de stukken voldoende informatie bevatten om het beroep te kunnen beoordelen. De beroepscommissie wijst het verzoek daarom af.

Op grond van artikel 45, vijfde lid, van de Penitentiare beginselenwet (Pbw) is de directeur bevoegd voorwerpen ten aanzien waarvan geen toestemming is verleend dan wel die zijn verboden, ingevolge het eerste onderscheidenlijk het tweede lid, in beslag te nemen. Hij draagt zorg dat deze voorwerpen hetzij onder afgifte van een bewijs van ontvangst ten behoeve van de gedetineerde op diens kosten worden bewaard, hetzij voor diens rekening worden gezonden aan de verzender of een door de gedetineerde op te geven adres, hetzij met toestemming van de gedetineerde worden vernietigd, hetzij aan een opsporingsambtenaar ter hand worden gesteld met het oog op de voorkoming of opsporing van strafbare feiten.

Het staat vast dat klager in elk geval de bezitter was van de telefoon die bij hem in beslag is genomen. Uit de onderliggende stukken volgt dat de directeur klagers telefoon naar het SOC heeft verzonden om te zoeken naar informatie op klagers telefoon die justitie in diskrediet kan brengen. Niet is gebleken dat dit onderzoek iets heeft opgeleverd. Door de directeur is tijdens de beklagzitting naar voren gebracht dat de telefoon niet is of wordt vernietigd. Dat is naar het oordeel van de beroepscommissie ook terecht, nu klager daarvoor geen toestemming had verleend. Voorts is door de directeur gesteld dat klager de telefoon niet terugkrijgt. Daarmee handelt de directeur in strijd met artikel 45, vijfde lid, van de Pbw, nu het niet teruggeven van de telefoon en het dus onder zich houden niet een van de wettelijke opties is. Het beroep zal daarom gegrond worden verklaard en de directeur wordt opdracht gegeven een nieuwe beslissing te nemen als hieronder vermeld.

ZAAKNUMMER:
R-19/2924/GA

Datum uitspraak:

6 juli 2020

Beroepscommissie:

mr.dr. J. de Lange, voorzitter, mr. D. van der Sluis en mr. T.B. Trotman, leden, in tegenwoordigheid van mr. R. Kokee, secretaris, op 6 juli 2020

Trefwoorden:

Bezoek

Samenvatting:

Artikel 3 IVRK biedt geen wettelijke grondslag voor verstrekking gegevens aan Veilig Thuis over bezoek klagers stiefdochter in maart 2018. Grondslag op grond van toenmalig art. 8 onder f van de Wbp en art 4.1.1 (oud) en art. 5.2.6 (oud) WMO 2015. Verstrekking vond plaats in het kader van een onderzoek naar huiselijk geweld en/of kindermishandeling, was noodzakelijk en voldoet aan eisen van proportionaliteit en subsidiariteit. Gegevensverstrekking niet in strijd met artikel 8 EVRM. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: EVRM art. 8; IVRK art 3; Wbp art. 8 onder f; Art 4.1.1. (oud) en art 5.2.6 (oud) WMO 2015)

Rechtsoverwegingen:

Uit de inlichtingen van de directeur komt naar voren dat Veilig Thuis een onderzoek is gestart naar aanleiding van een melding van huiselijk geweld/kindermishandeling.

In verband met dit onderzoek is aan de PI Almere de vraag voorgelegd of de stiefdochter van klager op 7 maart 2018 bij klager op bezoek is geweest en hoe het toezicht tijdens dit bezoek is verlopen. Een medewerker van de bezoekersadministratie van de PI Almere heeft per e-mail van 13 maart

2018 geantwoord dat de moeder en de stiefdochter bij klager op bezoek zijn geweest, dat het bezoek heeft plaatsgevonden in de bezoekszaal en dat er toezichthouders aanwezig waren.

Klager voert aan dat sprake is van schending van artikel 8 van het EVRM. Het in dit artikel neergelegde recht op eerbiediging van de persoonlijke levenssfeer kan op grond van het tweede lid worden beperkt voor zover dat bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Niet betwist is dat met de gegevensverstrekking aan Veilig Thuis over klagers bezoek een inbreuk is gemaakt op de persoonlijke levenssfeer van klager. De eerste vraag die beantwoord moet worden, is of hiervoor (destijds) een wettelijke grondslag bestond.

Anders dan de beklagrechtster heeft geoordeeld, kan artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind – dat bepaalt dat bij alle maatregelen die kinderen aangaan het belang van het kind voorop dient te staan – naar het oordeel van de beroepscommissie niet worden aangemerkt als een (nationale) wettelijke grondslag als bedoeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Die wettelijke grondslag kan wel gevonden worden in artikel 8, aanhef en onder f, van de toenmalige Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp), in verbinding met de artikelen 4.1.1 (oud) en 5.2.6 (oud) van de Wet

maatschappelijke ondersteuning 2015 (WMO 2015).

Die wetsartikelen, zoals die golden op 13 maart 2018, luiden als volgt:

Artikel 8 van de Wbp

Persoonsgegevens mogen slechts worden verwerkt indien:

- a. de betrokkene voor de verwerking zijn ondubbelzinnige toestemming heeft verleend;
- b. (...)
- c. (...)
- d. (...)
- e. (...)
- f. de gegevensverwerking noodzakelijk is voor de behartiging van het gerechtvaardigde belang van de verantwoordelijke of van een derde aan wie de gegevens worden verstrekt, tenzij het belang of de fundamentele rechten en vrijheden van de betrokkene, in het bijzonder het recht op bescherming van de persoonlijke levenssfeer, prevaleert.

Op grond van één van de bovengenoemde gronden is de directeur bevoegd persoonsgegevens te verwerken. Op grond van artikel 1, onder b, van de Wbp moet onder verwerken tevens worden verstaan het verstrekken van persoonsgegevens.

Artikel 4.1.1 (oud) van de WMO 2015

1. (...)
2. Het AMHK oefent de volgende taken uit:
  - a. het fungeren als meldpunt voor gevallen of vermoedens van huiselijk geweld of kindermishandeling;

b. het naar aanleiding van een melding van huiselijk geweld of kindermishandeling of het vermoeden daarvan, onderzoeken of daarvan daadwerkelijk sprake is;

c. het beoordelen van de vraag of en zo ja tot welke stappen de melding van huiselijk geweld of kindermishandeling of een vermoeden daarvan aanleiding geeft; (...).

Artikel 5.2.6 (oud) van de WMO 2015

Derden die beroepshalve beschikken over inlichtingen die noodzakelijk kunnen worden geacht om een situatie van huiselijk geweld of kindermishandeling te beëindigen of een redelijk vermoeden daarvan te onderzoeken, kunnen aan een AMHK deze inlichtingen desgevraagd of uit eigen beweging verstrekken zonder toestemming van degene die het betreft en indien nodig met doorbreking van de plicht tot geheimhouding op grond van een wettelijk voorschrift of op grond van hun ambt of beroep.

Vervolgens is de vraag aan de orde of deze inbreuk op de persoonlijke levenssfeer van klager noodzakelijk was zoals bedoeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

De beroepscommissie beantwoordt deze vraag bevestigend. Het verstrekken van de bezoekgegevens van klager, wat plaatsvond in het kader van een onderzoek naar huiselijk geweld en/of kindermishandeling, was noodzakelijk ter voorkoming van strafbare feiten, dan wel ter bescherming van de goede zeden of de rechten en vrijheden van anderen.

Aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit is ook voldaan. De gegevensverstrekking is beperkt gebleven tot informatie over één

bezoekmoment en diende een gerechtvaardigd belang, dat zwaarder weegt dan het belang van klager. De directeur had klager eerst om toestemming kunnen vragen voor het verstrekken van de gevraagde informatie. Dat dit is nagelaten maakt evenwel niet dat in het onderhavige geval artikel 8 van het EVRM is geschonden.

Het voorgaande brengt mee dat de gegevensverstrekking niet in strijd is met artikel 8 van het EVRM. Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard.

ZAAKNUMMER:
S-20/4683/SGA

Datum uitspraak:
12 november 2020

Beroepscommissie:
mr. J.D. den Hartog, voorzitter,
bijgestaan door mr. S.C. Vogel,
secretaris

Trefwoorden:
DBT

Samenvatting:
Verzoeker is teruggeplaatst in het basisprogramma wegens 'ontoelaatbaar' gedrag, namelijk het poseren voor een foto die op social media is verschenen. In de reactie op het schorsingsverzoek heeft de directeur dit gedrag als 'ontoelaatbaar' dan wel 'ongewenst' aangemerkt. De gedraging valt niet onder de opsomming van ontoelaatbaar gedrag in de Regeling. Naar het oordeel van de voorzitter is de degradatiebeslissing onzorgvuldig tot stand gekomen en onvoldoende gemotiveerd. Verzoek toegewezen.
(Wet- en regelgeving: art. 1d Regeling SPOG)

Rechtsoverwegingen:
De voorzitter stelt voorop dat bij een verzoek om schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing van de directeur slechts ruimte bestaat voor een voorlopige beoordeling. De zaak kan dus niet ten gronde worden onderzocht. De voorzitter beoordeelt alleen of de beslissing waartegen beklag is ingesteld in strijd is met een wettelijk voorschrift of dat deze zodanig onredelijk of onbillijk is dat er een spoedeisend belang is om op dit moment de (verdere) tenuitvoerlegging van die beslissing te schorsen. Naar

het oordeel van de voorzitter is dat het geval.

Namens verzoeker wordt betwist dat hij poserend op een foto te zien zou zijn. De degradatiebeslissing is onvoldoende gemotiveerd, omdat op geen enkele manier blijkt dat verzoeker verboden goederen de inrichting heeft binnengebracht, heeft verhandeld of in het bezit heeft gehad. Als al bewezen zou kunnen worden dat hij heeft geposeerd, wat niet zo is, dan betekent dit nog niet dat verzoeker enig verboden goed in bezit heeft gehad. Daarnaast is de bestreden beslissing onjuist genomen nu de vermeende gedraging niet valt onder 'ontoelaatbaar' gedrag conform bijlage 1 bij de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden (de Regeling). Ook stelt verzoeker dat de beslissing hem disproportioneel hard raakt.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers gedrag op het onderdeel 'stimuleren en ontmoedigen' als 'ontoelaatbaar' is aangemerkt. Hierbij is benoemd dat verzoeker op 26 oktober 2020 disciplinair is gestraft wegens een foto die op de social media is verschenen. De directeur geeft aan dat verzoeker hierop poserend in een cel van het JC Zaanstad is te zien. In de schriftelijke reactie van de directeur op het verzoekschrift geeft de directeur aan dat verzoeker, tijdens het hoorgesprek in het kader van de afhandeling van de disciplinaire straf, heeft erkend dat hij op de foto staat. Hij heeft deze foto ook gezien. De directeur acht het onjuist en ongeloofwaardig dat verzoeker nu stelt geen weet te hebben van de foto en betwist te zien te zijn op deze foto. Voorts geeft de directeur aan dat de degradatie is gebaseerd op de disciplinaire straf die wegens voornoemd gedrag aan verzoeker is opgelegd. Er wordt volgens de

directeur niet gesproken over het binnenbrengen of al dan niet onder zich hebben van contrabande; dat is niet aan de orde. Het betrokken zijn geweest bij het maken van een foto die later op de social media is verschenen, is volgens de directeur te kwalificeren als 'ontoelaatbaar' dan wel 'ongewenst' gedrag waarvoor verzoeker is gedegradéerd.

Uit de nota van toelichting bij de wijziging van de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden in verband met een wijziging inzake het systeem van promoveren en degraderen (Stcrt. 2020, nr. 49131) komt naar voren dat uitgangspunt is dat gedetineerden zelf verantwoordelijkheid nemen voor hun detentie en re-integratie. Om te kunnen promoveren naar en te kunnen verblijven in het plusprogramma dient een gedetineerde aan te tonen dat zijn motivatie en inzet om zijn re-integratiedoelen te verwezenlijken, bestendig zijn. Promoveren en degraderen zijn dus afhankelijk van de mate van verantwoordelijkheid die de gedetineerde toont voor zijn eigen re-integratie, wat onder meer uit zijn gedrag kan blijken.

Artikel 1d, vijfde lid, van de Regeling bepaalt dat er altijd een besluit tot degradatie volgt indien een gedetineerde 'ontoelaatbaar' gedrag zoals beschreven in bijlage 1 en bijlage 2, laat zien. De voorzitter overweegt dat het poseren voor een foto die op social media is gesignaleerd, niet valt onder de gedragingen die in de regeling als 'ontoelaatbaar' gedrag zijn bestempeld. Bovendien is uit de reactie op het verzoekschrift gebleken dat de directeur verzoekers gedrag als 'ontoelaatbaar' dan wel als 'ongewenst' heeft gekwalificeerd. De voorzitter overweegt dat indien verzoekers gedrag als 'ongewenst' diende te worden aangemerkt, de directeur

volgens vaste rechtspraak van de beroepscommissie het gedrag dient te benoemen dat tot de degradatie leidt en een kenbare belangenafweging dient te maken. Ook dit is niet gebeurd.

Gelet op al het voorgaande is de bestreden beslissing onzorgvuldig tot stand gekomen en onvoldoende gemotiveerd. De bestreden beslissing is daarmee zodanig onredelijk en onbillijk dat het verzoek moet worden toegewezen.

ZAAKNUMMER:
S-20/4547/SGA

Datum uitspraak:
20 oktober 2020

Beroepscommissie:
mr. R.H. Koning, voorzitter, bijgestaan door J.A. van der Veen, secretaris

Trefwoorden:
DBT

Samenvatting:
De beslissing tot degradatie naar het basisprogramma is op voorhand niet als onredelijk of onbillijk aan te merken. De directeur heeft verzoekers gedrag als 'ontoelaatbaar' aangemerkt op grond van artikel 1d, vijfde lid, Rspog. Schorsingsverzoek afgewezen.
(Wet- en regelgeving: artikel 1d Rspog jo artikel 66 Pbw).

Rechtsoverwegingen:
De voorzitter stelt voorop dat bij een verzoek om schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing van de directeur slechts ruimte bestaat voor een voorlopige beoordeling. De zaak kan dus niet ten gronde worden onderzocht. De voorzitter beoordeelt

alleen of de beslissing waartegen beklag is ingesteld in strijd is met een wettelijk voorschrift of dat deze zodanig onredelijk of onbillijk is dat er een spoedeisend belang is om op dit moment de (verdere) tenuitvoerlegging van die beslissing te schorsen. Naar het oordeel van de voorzitter is dat niet het geval.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoekers gedrag door de directeur als 'ontoelaatbaar' is aangemerkt. Hierbij is benoemd dat verzoeker op 9 oktober 2020 geweigerd heeft mee te werken aan de afname van een urinecontrole waarvoor hem ook een disciplinaire straf is opgelegd. Op grond van artikel 1d, vijfde lid, van de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden heeft de directeur beslist verzoeker te degraderen naar het basisprogramma.

Uit de nota van toelichting bij de wijziging van de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden in verband met de invoering van promoveren en degraderen van gedetineerden (Stcrt. 2014, nr. 4617) komt naar voren dat uitgangspunt is dat gedetineerden zelf verantwoordelijkheid nemen voor hun detentie en re-integratie. Om te kunnen promoveren naar en te kunnen verblijven in het plusprogramma dient een gedetineerde aan te tonen dat zijn motivatie en inzet om zijn re-integratiedoelen te verwezenlijken, bestendig zijn. Promoveren en degraderen zijn dus afhankelijk van de mate van verantwoordelijkheid die de gedetineerde toont voor zijn eigen re-integratie, wat onder meer uit zijn gedrag kan blijken.

Gelet op verzoekers gedrag, zoals dat hiervoor is beschreven, kan de beslissing van de directeur tot terugplaatsing van verzoeker in het basisprogramma niet op voorhand als onredelijk of onbillijk worden

aangemerkt. De voorzitter zal het verzoek daarom afwijzen.

ZAAKNUMMER:
S-20/4418/SGA

Datum uitspraak:

23 september 2020

Beroepscommissie:

mr. J.D. den Hartog, voorzitter,
bijgestaan door J.A. van der Veen,
secretaris

Trefwoorden:

Disciplinaire straffen procedureel;
Hoorplicht; Schorsing procedureel

Samenvatting:

Sprake van een overeenkomst tussen afdelingshoofd en verzoeker over een straf waarbij door verzoeker wordt afgezien van horen door de directeur. De beslissing tot opsluiting van een gedetineerde in een cel is aan te merken als een disciplinaire straf ex artikel 51 Pbw. De beslissing is in strijd genomen met artikel 5, vierde lid, Pbw en met artikel 57 Pbw. Schorsingsverzoek toegewezen. (Wet- en regelgeving: art. 5 jo 51 Pbw)

Rechtsoverwegingen:

De voorzitter stelt voorop dat bij een verzoek om schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing van de directeur slechts ruimte bestaat voor een voorlopige beoordeling. De zaak kan dus niet ten gronde worden onderzocht. De voorzitter beoordeelt alleen of de beslissing waartegen beklag is ingesteld in strijd is met een wettelijk voorschrift of dat deze zodanig onredelijk of onbillijk is dat er een spoedeisend belang is om op dit moment de (verdere) tenuitvoerlegging

van die beslissing te schorsen. Naar het oordeel van de voorzitter is dat het geval.

Uit de bestreden beslissing komt naar voren dat sprake is van een overeenkomst tussen het afdelingshoofd en verzoeker, waarbij is besloten tot twee dagen opsluiting in een andere verblijfsruimte dan een strafcel, zonder televisie, vanwege het te laat verschijnen voor de arbeid. Verzoeker heeft hiervoor afgezien van het horen door de directeur, zo blijkt uit de bestreden beslissing.

De voorzitter overweegt als volgt.

Het nemen van een beslissing tot opsluiting in een verblijfsruimte is aan te merken als zijnde een disciplinaire straf op grond van artikel 51 van de Penitentiaire beginselenwet (Pbw). De oplegging van een disciplinaire straf is op grond van artikel 5, vierde lid, onder i. van de Pbw voorbehouden aan de directeur. Daarnaast dient bij de oplegging van een disciplinaire straf aan formele vereisten voldaan te worden, zoals het horen van de gedetineerde door de directeur op grond van artikel 57, onder k. van de Pbw. Gelet op het voorgaande acht de voorzitter de bestreden beslissing onbevoegd en in strijd met de wet genomen. De voorzitter zal de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing schorsen met onmiddellijke ingang tot het moment waarop de beklagcommissie op het onderliggende beklag heeft beslist.

ZAAKNUMMER:
S-20/4045/SGA

Datum uitspraak:
31 juli 2020

Beroepscommissie:

mr. J.D. den Hartog, voorzitter,
bijgestaan door J.A. van der Veen,
secretaris

Trefwoorden:

b-dwangbehandeling

Samenvatting:

B-dwangbehandeling voor de duur van drie maanden is niet op voorhand onredelijk of onbillijk. Gelet op lange duur van de toepassing van de b-dwangbehandeling gaat de voorzitter ervan uit dat de directeur met regelmaat toetst of met minder ingrijpende middelen kan worden volstaan. Schorsingsverzoek afgewezen.
(Wet- en regelgeving: 46d, onder b. jo 60 jo 66 Pbw)

Rechtsoverwegingen:

Uit de stukken blijkt dat de toediening van de medicatie op grond van de bestreden beslissing inmiddels op 22 juli 2020 heeft plaatsgevonden. Het schorsingsverzoek kan daarom geen betrekking meer hebben op de eerste toediening van de medicatie op 22 juli 2020, maar enkel op de verdere tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

De voorzitter stelt voorop dat bij een verzoek om schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing van de directeur slechts ruimte bestaat voor een voorlopige beoordeling. De zaak kan dus niet ten gronde worden onderzocht. De voorzitter beoordeelt alleen of de beslissing om bij verzoeker b dwangbehandeling toe te passen in strijd is met een wettelijk voorschrift of dat deze zodanig onredelijk of onbillijk is dat er een spoedeisend belang is om op dit moment de (verdere) tenuitvoerlegging van die beslissing te schorsen. Daarover overweegt de voorzitter als volgt.

ZAAKNUMMER:
S-20/3101/SGA

Datum uitspraak:

28 februari 2020

Beroepscommissie:

mr. J.D. den Hartog, voorzitter, in tegenwoordigheid van J.A. van der Veen, secretaris

Trefwoorden:

Disciplinaire straffen

Samenvatting:

Aan verzoeker is een disciplinaire straf van veertien dagen opsluiting in een strafcel opgelegd wegens een poging tot het corrumperen van een personeelslid, door te vragen of deze een gram drugs voor hem naar binnen wilde smokkelen. De Sanctiekaart biedt voor dit gedrag geen houvast. Voorlopig oordelend acht de voorzitter de opgelegde straf, vanuit preventief oogpunt en gelet op de ernst van een dergelijk vergrijp, op voorhand niet onredelijk of onbillijk. Verzoek afgewezen.
(Wet- en regelgeving: artikel 60 jo 66 Pbw)

Rechtsoverwegingen:

De voorzitter stelt voorop dat in het kader van het verzoek om schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing van de directeur slechts ruimte bestaat voor een voorlopige beoordeling en dat de zaak niet ten gronde kan worden onderzocht en beslist. Aan de orde is daarom slechts de vraag of de beslissing waartegen beklag is ingediend in strijd is met een wettelijk voorschrift dan wel zodanig onredelijk of onbillijk is dat er een spoedeisend belang is om thans over te gaan tot schorsing van de (verdere) tenuitvoerlegging van die beslissing.

Naar het oordeel van de voorzitter is dat niet het geval.

Namens en door verzoeker is aangevoerd dat de disciplinaire straf onterecht is opgelegd en dat deze disproportioneel is en in strijd is met de 'Sanctiekaart Landelijk 2019' en het bepaalde in artikel 8 van het Europese Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) en artikel 4 van de European Prison Rules (EPR). Daarnaast is aangevoerd dat de schriftelijke mededeling niet onverwijld aan hem is uitgereikt.

De voorzitter constateert dat de bestreden beslissing is genomen met ingang van 18 februari 2020 om 17.30 uur en dat de mededeling daarvan op 19 februari 2019 om 11.00 uur aan verzoeker is uitgereikt, zodat aan het bepaalde in artikel 58, eerste lid, van de Pbw is voldaan.

Uit de schriftelijke inlichtingen van de directeur volgt dat aan verzoeker een disciplinaire straf is opgelegd wegens een poging tot corrumperen van een personeelslid door te vragen of hij één gram hasj voor hem naar binnen wilde smokkelen. Het personeelslid heeft aangegeven dit zeker niet te zullen doen en heeft het incident vervolgens besproken met het afdelingshoofd, waarna verzoeker een schriftelijk verslag is aangezegd, hem de disciplinaire straf is opgelegd en zijn baantje als reiniger is beëindigd. Verzoeker stelt dat het om een grapje ging.

De voorzitter overweegt als volgt.

Het personeelslid heeft het kennelijk - gelet op de door hem ondernomen actie - niet opgevat als een grapje. Vooralsnog is er daarom onvoldoende reden om de uitlating van verzoeker naar het personeelslid aan te merken als een grap. Het gaat dan om een ernstig vergrijp. Niet alleen is

geprobeerd om een verboden middel naar binnen te smokkelen, maar ook is geprobeerd dat via een personeelslid te laten plaatsvinden. De directeur heeft er voor gekozen om - naast het afnemen van het baantje van verzoeker als reiniger - dit gedrag te sanctioneren met de zwaarste straf die mogelijk is, namelijk veertien dagen opsluiting in een strafcel. Bij de beantwoording van de vraag of deze sanctie proportioneel is, biedt de Sanctiekaart geen houvast, omdat dergelijk gedrag in de Sanctiekaart niet is omschreven. De proportionaliteit van de sanctie wordt (door de voorzitter) slechts marginaal getoetst. Aangezien het gaat om een ernstig vergrijp, kan (in dit stadium) niet worden gesteld dat de sanctie disproportioneel is. Daarbij neemt de voorzitter in aanmerking dat ook uit generaal preventief oogpunt een zware sanctie op zijn plaats is, nu het duidelijk moet zijn dat tegen het betrekken van personeel bij strafwaardig gedrag streng wordt opgetreden. Gelet op bovenstaande is de opgelegde disciplinaire straf niet onredelijk of onbillijk en is - nog steeds naar het voorlopig oordeel van de voorzitter - niet gebleken dat sprake is van schending van de artikel 8 EVRM of artikel 4 EPR. Het verzoek zal daarom afgewezen worden.

ZAAKNUMMER:
R-20/7088/GB

Datum uitspraak:

6 januari 2021

Beroepscommissie:

mr. C. Fetter, voorzitter, mr. A. Jongsma en mr. M.F.A. van Pelt, leden, bijgestaan door mr. S. van Noordt, secretaris

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid formeel;
Plaatsing/overplaatsing
gevangeniswezen; Horizontale
overplaatsing gevangeniswezen

Samenvatting:

Aanpassing jurisprudentielijn in plaatsing- en overplaatsingszaken. De beroepscommissie zal in beroepen waaraan het belang is komen te ontvallen uitsluitend nog tot een inhoudelijke beoordeling van de zaak overgaan, als reeds in het beroepschrift of, in geval van een pro forma ingediend beroepschrift, in de nagestuurde gronden om een tegemoetkoming is verzocht. In zaken waarin de klager niet door een professionele procespartij wordt bijgestaan, geldt deze nieuwe jurisprudentielijn niet. Klager in casu niet-ontvankelijk in beroep. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 18 en 72)

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie heeft tot nu toe als vaste jurisprudentielijn gehanteerd dat beroepen waaraan het belang is komen te ontvallen, omdat (onder meer) de klager op het moment van het behandelen van het beroep in een inrichting van zijn voorkeur verblijft of in vrijheid is gesteld, alsnog inhoudelijk worden beoordeeld, indien er door of namens de klager is verzocht om een

financiële tegemoetkoming toe te kennen. Het was daarbij om het even in welke fase van de beroepsprocedure het verzoek tot het toekennen van een financiële tegemoetkoming werd gedaan.

Omwille van de beginselen van een goede procesorde hanteert de beroepscommissie vanaf heden de volgende lijn. Indien een klager wordt bijgestaan door een advocaat, dan dient, indien een tegemoetkoming wordt gewenst, hierom direct in het beroepschrift of in de nagestuurde gronden, in geval van een pro forma ingediend beroepschrift, te worden verzocht. Voor zaken waarin de klager niet door een professionele procespartij wordt bijgestaan, geldt deze nieuwe lijn niet.

Verweerder heeft klager op 25 augustus 2020 alsnog overgeplaatst naar het HVB van de PI Grave. Klager verblijft daarmee in één van de inrichtingen van zijn voorkeur. Daarom heeft hij geen belang meer bij een inhoudelijke beoordeling van het beroep. Gelet daarop en nu klager pas in zijn reactie op het standpunt van verweerder heeft verzocht om aan hem een financiële tegemoetkoming toe te kennen, zal de beroepscommissie hem – met inachtneming van de gewijzigde jurisprudentielijn – niet-ontvankelijk verklaren in zijn beroep.

ZAAKNUMMER:
R-20/7289/GB

Datum uitspraak:

21 december 2020

Beroepscommissie:

mr. C. Fetter, voorzitter, mr. M.F.A. van Pelt en drs. M.R. van Veen, leden, bijgestaan door J.A. van der Veen, secretaris

Trefwoorden:

Corona; Ontvankelijkheid materieel;
Detentiefasering

Samenvatting:

Klager heeft belang bij beroep tegen afwijzing ZBBI, ondanks diens plaatsing in een BBA o.g.v. pilot, omdat de BBA minder (althans minder vanzelfsprekend) vrijheden met zich meebrengt en plaatsing in een ZBBI feitelijk nog mogelijk is. Afwijzing van verzoek niet onredelijk of onbillijk, gelet op destijds geldende coronamaatregelen. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: artikel 17 Pbw, artikel 2 Rspog, artikel 4 Pm)

Rechtsoverwegingen:

Klager is sinds 7 januari 2020 gedetineerd. Hij ondergaat een gevangenisstraf van zestien maanden met aftrek, wegens feitelijk leidinggeven aan het medeplegen van valsheid in geschrifte. De (fictieve) einddatum van klagers detentie is momenteel bepaald op 6 februari 2021.

Ontvankelijkheid

Uit de stukken blijkt dat klager per 29 september 2020, dus relatief kort na het nemen van de bestreden beslissing, geselecteerd is voor plaatsing in de BBA van de locatie Roermond. Dit is een nieuwe afdeling in of bij de gevangenis, waar gedetineerden worden geplaatst die in aanmerking komen voor re-integratieverlof voor het verrichten van extramurale arbeid. Deze BBA betreft een pilot, vooruitlopend op de nieuwe Wet straffen en beschermen (Stcrt. 2020, nr. 224), die waarschijnlijk in 2021 in werking zal treden. Op grond van die wetgeving komt de huidige ZBBI te vervallen en zal deze vervangen worden door de BBA.

Ut de Memorie van Toelichting bij de Wet straffen en beschermen (Kamerstukken II, 2018/19, 35122, nr.

3, p. 36-37) blijkt dat bij plaatsing in de BBA de voordelen voor gedetineerden van plaatsing in een (Z)BBI behouden blijven. Voorts staat het volgende vermeld: "tegelijkertijd wordt een belangrijk nadeel van de huidige (Z)BBI's – het als te automatisch en vrijblijvend ervaren algemeen en regimesgebonden verlof – opgeheven. In plaats daarvan zal per gedetineerde worden beoordeeld voor welke vormen van re-integratieverlof hij in aanmerking komt, met welke frequentie en hoe dat verlof zal worden ingevuld".

De beroepscommissie leidt hieruit af dat de BBA minder (althans minder vanzelfsprekend) vrijheden met zich meebrengt dan een ZBBI. Nu plaatsing in een ZBBI feitelijk nog steeds mogelijk is en daar voor klager, gelet op het voorgaande, ook een belang in ligt, acht de beroepscommissie klager ontvankelijk in zijn beroep en zal zij het beroep inhoudelijk beoordelen.

Inhoudelijke beoordeling

Op grond van artikel 2, eerste lid, van de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden kunnen in een ZBBI gedetineerden worden geplaatst:

- die een te verwaarlozen vlucht- of maatschappelijk risico vormen;
- aan wie een vrijheidsstraf van tenminste zes maanden is opgelegd;
- die, als de veroordeling onherroepelijk is, ten minste de helft van de opgelegde vrijheidsstraf hebben ondergaan;
- die, als de veroordeling nog niet onherroepelijk is, een tijd in voorlopige hechtenis hebben doorgebracht waarvan de duur ten minste gelijk is aan de helft van de opgelegde gevangenisstraf;

- die beschikken over een aanvaardbaar verlofadres;
- die een strafrestant hebben van minimaal zes weken en maximaal zes maanden; en
- die zijn gepromoveerd.

Uit de toelichting op dit artikel (Stcrt. 2000, nr. 176) blijkt dat bij plaatsing in een ZBBI de vraag centraal staat of de gedetineerde geschikt is om terug te keren in de samenleving. Dat kan uit verschillende omstandigheden worden afgeleid. Het is bijvoorbeeld van belang of de gedetineerde tijdens zijn huidige detentie al vrijheden heeft genoten, hoe die zijn verlopen en of er (daarna) incidenten zijn geweest. Gelet op het open karakter van een ZBBI moet ook rekening worden gehouden met de persoonlijkheid van de gedetineerde en de aard, zwaarte en achtergrond van het gepleegde delict. Bij dit laatste moeten ook de belangen van slachtoffers en nabestaanden worden meegewogen.

Klagers verzoek tot plaatsing in een ZBBI is afgewezen, omdat de coronamaatregelen hieraan in de weg stonden.

Het is de beroepscommissie ambtshalve bekend dat de Dienst Justitiële Inrichtingen maatregelen heeft getroffen ter voorkoming van de (verdere) verspreiding van het coronavirus binnen het gevangeniswezen. Plaatsing in een ZBBI was niet mogelijk zolang de maatregelen van kracht waren. Verweerder heeft te kennen gegeven dat klager na opheffing van de maatregelen een nieuw verzoek tot plaatsing in een ZBBI kon indienen.

De beroepscommissie begrijpt dat de maatregelen voor klager onbevredigende gevolgen hadden, nu hij – ongeacht de vraag of hij aan de voorwaarden voor plaatsing in een

ZBBI voldeed en het gedrag dat hij in de inrichting heeft vertoond – niet in een ZBBI kon worden geplaatst en daardoor een deel van zijn resocialisatie misliep. Nu evenwel ten tijde van het nemen van de beslissing plaatsing in een ZBBI feitelijk niet mogelijk was, kan de beslissing niet als onredelijk of onbillijk aangemerkt. Dat klagers verzoek niet inhoudelijk is beoordeeld acht de beroepscommissie niet onredelijk, nu niet vaststaat dat een gedetineerde, die in eerste instantie geschikt was voor plaatsing in een ZBBI, tijdens een langer verblijf in gesloten setting en na opheffing van de maatregelen, nog geschikt is. In de tussenliggende periode kunnen zich namelijk feiten en omstandigheden voordoen die maken dat een gedetineerde niet langer voor plaatsing in een ZBBI in aanmerking komt. Tegen deze achtergrond acht de beroepscommissie het begrijpelijk dat een nieuwe aanvraag tot plaatsing in een ZBBI moest worden ingediend op het moment dat plaatsingen in een ZBBI weer konden worden geëffectueerd.

Klager heeft, indien plaatsing in een ZBBI niet kon worden gerealiseerd, verzocht om in een eerder stadium deel te mogen nemen aan een PP om zodoende invulling te geven aan zijn detentiefasering. Hoewel de beroepscommissie de wens van klager begrijpt, gelet op de gevolgen van de maatregelen voor zijn detentiefasering, voldeed klager ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing niet aan de voorwaarde, zoals vermeld in artikel 4, tweede lid, aanhef, van de Pbw, voor deelname aan een PP, nu hij nog geen vijf zesde deel van de hem opgelegde vrijheidsstraf had ondergaan.

Gelet op al het voorgaande is de beroepscommissie van oordeel dat de bestreden beslissing bij afweging van alle in aanmerking komende belangen

niet als onredelijk of onbillijk aangemerkt kan worden. De beroepscommissie zal het beroep ongegrond verklaren.

ZAAKNUMMER:
R-20/7220/GB

Datum uitspraak:

5 november 2020

Beroepscommissie:

mr. T.B. Trotman, voorzitter, mr. M.F.A. van Pelt en drs. M.R. van Veen, leden, bijgestaan door mr. P. de Vries, secretaris

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing EBI

Samenvatting:

Beslissing tot verlenging van klagers verblijf in de EBI is niet onredelijk en onbillijk, nu verweerder in redelijkheid heeft kunnen concluderen dat klager een onaanvaardbaar maatschappelijk risico vormt bij ontvluchting. Verwezen wordt naar de uitspraak van de BC inzake klagers plaatsing in de EBI en GRIP rapportages. Klager zijn zeer ernstige feiten ten laste gelegd. Klager verbleef in het buitenland en wist lang uit handen van politie en justitie te blijven, in welke periode hij mensen op afstand zou hebben gemobiliseerd. Klager zou beschikken over een dodenlijst. Ontvluchting zou een groot gezichtsverlies betekenen voor de Nederlandse rechtsstaat. Strafzaak is uitzonderlijk mediagevoelig. Beroep ongegrond.

(Wet- en regelgeving: Pbw art. 17, RSPOG art. 1, onder c en o, 6, 26)

Rechtsoverwegingen:

Klager is sinds 19 december 2019 gedetineerd. Hij verblijft sinds die

datum in de EBI. Elke zes maanden dient een beslissing te worden genomen over het verblijf van een gedetineerde in de EBI. Dit beroep richt zich tegen de eerste verlenging van klagers verblijf in de EBI.

De toepasselijke wet- en regelgeving

De EBI is aangewezen als huis van bewaring en gevangenis voor mannen met een regime van beperkte gemeenschap, een individueel regime en een extra beveiligingsniveau.

Op grond van artikel 6 van de Regeling, kunnen in de EBI gedetineerden worden geplaatst die:

- a. een extreem vluchtrisico vormen en een onaanvaardbaar maatschappelijk risico vormen in termen van recidivegevaar voor ernstige geweldsdelicten;
- b. bij ontvluchting een onaanvaardbaar maatschappelijk risico vormen, waarbij het vluchtrisico als zodanig hieraan ondergeschikt is; of
- c. een onaanvaardbaar maatschappelijk risico vormen in termen van aanwijzingen van voortgezet crimineel handelen.

In artikel 26 van de Regeling worden de voorwaarden genoemd die in acht moeten worden genomen bij de beslissing tot plaatsing in de EBI en bij de beslissing tot verlenging van het verblijf in de EBI elke zes maanden daarna.

Het oordeel van de beroepscommissie

Klager is verdachte in het Marengo-proces en is op grond van een bevel gevangenneming van 24 september 2019 van de rechtbank Amsterdam aangehouden en in detentie geplaatst.

De bestreden beslissing is mede gebaseerd op drie rapporten van het meldpunt GRIP, te weten van 19

december 2019, van 27 januari 2020 en van 13 mei 2020. In die rapporten staat onder meer informatie van het OM uit strafrechtelijke onderzoeken waarin klager een rol speelt.

De beroepscommissie is van oordeel dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen concluderen dat klager bij ontvluchting een onaanvaardbaar maatschappelijk risico vormt, waarbij het vluchtrisico als zodanig hieraan ondergeschikt is (artikel 6, onder b, van de Regeling).

De beroepscommissie overweegt voorts – daartoe uitgenodigd door de procespartijen – dat op dit moment onvoldoende is gebleken dat is voldaan aan de twee andere criteria, te weten – kortgezegd – een extreem vluchtrisico (artikel 6, onder a, van de Regeling) en aanwijzingen van voortgezet crimineel handelen (artikel 6, onder c, van de Regeling). Nu het gaat om niet-cumulatieve criteria, maakt dit het uiteindelijke oordeel niet anders.

De beroepscommissie zal dit oordeel hieronder onderbouwen. Daartoe zullen de drie gronden achtereenvolgens worden besproken.

Ten aanzien van de b-grond: een onaanvaardbaar maatschappelijk risico bij ontvluchting, waarbij het vluchtrisico als zodanig hieraan ondergeschikt is

De beroepscommissie is van oordeel dat verweerder een onaanvaardbaar maatschappelijk risico bij ontvluchting heeft kunnen aannemen. Gelet op zowel de tekst van de Regeling zelf als de bijbehorende toelichting wordt met het begrip 'onaanvaardbaar maatschappelijk risico' bedoeld op het risico dat de gedetineerde bij een eventuele ontvluchting vormt voor de maatschappij, in termen van maatschappelijke onrust (artikel 1, onder c, van de Regeling). Het delict is

de doorslaggevende factor bij de bepaling van het maatschappelijk risico. Daarbij dient met name te worden gekeken naar de ernst, aard, politieke of maatschappelijke gevoeligheid van het delict; de achtergrond van de verdenking of veroordeling; de mogelijkheid van wraakacties door de gedetineerde c.q. het ingeschatte recidiverisico bij ernstige delicten.

In de Circulaire Beleid gedetineerden met vlucht-/maatschappelijk risico (16 juli 2018) wordt bij de bepaling van het maatschappelijk risico de term 'wraakacties' nader ingevuld en wordt gesproken van 'de mogelijkheid van wraakacties (door de gedetineerde of naar de gedetineerde)', hetgeen vervolgens leidt tot de benoeming van 'liquidatiegevaar' als een van de criteria als basis voor de bepaling en de vaststelling van het risicoprofiel. Met 'liquidatiegevaar' wordt op grond van deze Circulaire bedoeld een 'reëel gevaar zowel van binnenuit als van buitenaf op de persoon of liquidatiedreiging vanuit de persoon naar anderen'.

De beroepscommissie heeft eerder beslist dat de beslissing van verweerder om klager in de EBI te plaatsen, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk kan worden aangemerkt. De beroepscommissie overwoog daartoe als volgt (RSJ 9 maart 2020, R-19/5625/GB):

"In deze zaak is van belang de van het OM ontvangen informatie die is neergelegd in twee rapporten van het meldpunt GRIP van 19 december 2019 en 27 januari 2020.

Daaruit komt onder meer naar voren dat klager internationaal werd gezocht en voorkwam op nationale en internationale opsporingslijsten. Voor informatie die zou leiden tot de

aanhouding van klager is vorig jaar een beloning van € 100.000,= uitgelopen.

Aan klager zijn in het Marengo-proces inmiddels 13 zeer ernstige feiten ten laste gelegd. Dit betreft meerdere moorden, pogingen daartoe en het leiding geven aan een criminele organisatie die zich richt op het plegen van moorden. Naast klager worden nog 16 verdachten in het Marengo-proces vervolgd. Klager is tevens als verdachte aangemerkt in de onderzoeken Orinus en Eris. Verder zijn er andere lopende onderzoeken waar klager (nog) niet als verdachte is aangemerkt maar waar zijn betrokkenheid wordt onderzocht.

Klager is - zoals hierboven reeds naar voren gekomen - verdachte in het onderzoek Marengo. Uit de door het OM en het GRIP in deze beroepsprocedure verstrekte informatie is onder meer het beeld naar voren gekomen dat klager leiding geeft aan een grote criminele organisatie die zich onder zijn aansturing schuldig heeft gemaakt aan een reeks van moorden. Klager is daarbij degene die de opdrachten uitzet en de schutters en de spotters aanstuurt. Het beeld is verder dat hij de beschikking heeft over voldoende contacten en een enorm vermogen dat hij heeft verdiend met de handel in cocaïne. Die contacten en zijn vermogen hebben hem in staat gesteld om sinds juli 2015 tot aan zijn aanhouding op 16 december 2019 buiten beeld van politie en justitie te blijven. In die periode heeft hij zich verplaatst van land tot land waarbij hij gebruik heeft gemaakt van corrupte contacten bij de douane voor het verkrijgen van valse paspoorten. Bovendien zou klager er in slagen om op afstand mensen te mobiliseren om moorden in zijn opdracht plegen. Uit het onderzoek is verder naar voren gekomen dat klager over een zogenaamde dodenlijst

beschikt waar nog tientallen mensen op staan: criminele contacten, journalisten, officieren van justitie en politie. Uit het onderzoek Marengo is gebleken dat het nemen van wraak een belangrijk motief is voor verschillende moordopdrachten. Het onderzoek heeft laten zien dat als eenmaal een moordopdracht is uitgezet, deze vaak, al is het na jaren, wordt uitgevoerd.

Voorts bestaat het risico op ontsnapping. Klager beschikt volgens het OM over meer dan voldoende macht, middelen en mensen om dat te kunnen organiseren. Hij heeft bovendien niks te verliezen nu een eis van een levenslange gevangenisstraf voor de hand ligt. Dat klager dat beseft blijkt uit informatie van het onderzoek Marengo.

De beroepscommissie komt, de hiervoor genoemde feiten en omstandigheden tezamen en in onderling verband beziend, tot het oordeel dat voldoende aannemelijk is geworden dat klager in geval van een ontvluchting een onaanvaardbaar maatschappelijk risico (...) vormt en daarmee in ieder geval voldoet aan het criterium als bedoeld in artikel 6 onder b van de Regeling."

Deze feiten en omstandigheden gelden - mede gelet op het meest recente GRIP-rapport van 13 mei 2020 - onverkort in onderhavige verlengingsbeslissing. Dat betekent dat er nog steeds sprake is van maatschappelijk risico. In de GRIP-rapportages wordt gesproken van 'een groot gezichtsverlies voor de Nederlandse rechtsstaat' bij ontvluchting. Ook wanneer daarbij uitsluitend de tenlasteleggingen in het Marengo-proces in ogenschouw worden genomen, moet klager nog steeds worden beschouwd als een gedetineerde die bij een eventuele ontvluchting een onaanvaardbaar maatschappelijk risico vormt. De

rechtsorde is als gevolg van deze feiten ernstig geschokt. Mede uit de uitzonderlijk hoge mediagevoeligheid van de zaak van klager kan worden afgeleid dat bij ontvluchting grote maatschappelijke onrust moet worden verwacht. Hoewel het vluchtrisico als zodanig onderschikt is bij een plaatsing in de EBI op grond van artikel 6, onder b, van de Regeling, is dit risico nog steeds wel aanwezig (zij het niet in extreme mate, zoals de beroepscommissie hieronder zal toelichten).

Ten aanzien van de a-grond: een extreem vluchtrisico en een onaanvaardbaar maatschappelijk risico in termen van recidivegevaar voor ernstige geweldsdelicten

Hoewel klager kennelijk over voldoende geld, macht en middelen beschikt(e) om lange tijd uit handen van politie en justitie te blijven en tegen hem mogelijk een levenslange gevangenisstraf zal worden geëist, is dat op zichzelf onvoldoende om een extreem vluchtrisico aan te nemen, zoals bedoeld in artikel 6, onder a, van de Regeling. Er is geen sprake geweest van eerdere ontvluchtingen of pogingen daartoe. De TCI-informatie die wordt genoemd in het GRIP-rapport van 13 mei 2020 – over een geplande bevrijding dan wel ontvluchting van klager – is naar het oordeel van de beroepscommissie op dit moment onvoldoende kenbaar getoetst op actualiteit, betrouwbaarheid en concreetheid. Dat zal de beroepscommissie toelichten.

De TCI-informatie

De beroepscommissie wijst erop dat de informatie van het TCI – op grond van de Circulaire Gedetineerden Recherche Informatiepunt (GRIP) van 13 april 2016 – ten minste aan de officier van justitie van het Landelijk Parket belast met GRIP-zaken dient te worden

voorgelegd. Deze moet ervoor zorgdragen dat, als het – zoals in dit geval – gaat om criminele inlichtingen, de onderliggende informatie door de CI-officier van justitie wordt getoetst op actualiteit, concreetheid en, voor zover mogelijk, volledigheid. De CI-officier van justitie dient bij criminele inlichtingen ook voor zover mogelijk de betrouwbaarheid van de bron en van de informatie te toetsen. De officier van justitie van het Landelijk Parket dient het resultaat van de toetsing vervolgens vast te (laten) leggen in een schriftelijk en gedagtekend ambtsbericht. In dit ambtsbericht wordt vermeld dat er sprake is van een concreet (en verhoogd) veiligheidsrisico en worden waar mogelijk de redenen daarvan vermeld. In dit geval ontbreekt bij de door verweerder overgelegde stukken een dergelijk ambtsbericht. In het GRIP-rapport van 13 mei 2020 staat niet meer vermeld dan dat er 'TCI-matig' in 'de afgelopen maanden' informatie is binnengekomen 'waarin gesproken wordt dat geprobeerd zal worden om klager vanuit de EBI te bevrijden' en dat die informatie wordt onderzocht. Ook is vermeld dat er naar het oordeel van het OM sprake is van een concreet vluchtgevaar.

In die gevallen dat de beroepscommissie de vertrouwelijke GRIP-informatie niet zelf kan toetsen, zal moeten blijken dat de informatie door (tussenkomsst van) de Landelijke officier van justitie is getoetst op de ABC-criteria (actualiteit, betrouwbaarheid en concreetheid). De GRIP-rapportage bevat daarover onvoldoende aanknopingspunten, zodat op basis hiervan de verlenging van klagers verblijf in de EBI niet (tevens) op de a-grond kan worden gebaseerd.

Ten aanzien van de c-grond: een onaanvaardbaar maatschappelijk risico

in termen van aanwijzingen van voortgezet crimineel handelen

Met ingang van 27 oktober 2018 is aan artikel 6 van de Regeling de c-grond toegevoegd, zodat ook gedetineerden wegens voortgezet crimineel handelen tijdens de detentie in de EBI kunnen worden geplaatst. De beroepscommissie is van oordeel dat ten aanzien van de in de c-grond genoemde aanwijzingen van voortgezet crimineel handelen (hierna: VCHD) sprake moet zijn van actuele, betrouwbare en concrete aanwijzingen dat klager zich daar tijdens zijn detentie (dus vanuit de EBI) mee bezig heeft gehouden. De overgelegde GRIP-rapporten bevatten geen dergelijke aanwijzingen. Verweerder erkent dat ook, maar wijst erop dat dit samenhangt met het feit dat klager in de EBI is geplaatst, waardoor zijn handelen volledig kan worden gecontroleerd.

Anders dan verweerder is de beroepscommissie echter van oordeel dat de c-grond niet louter op preventieve gronden kan worden aangewend.

In de toelichting op deze wijziging van de Regeling wordt VCHD immers gedefinieerd als "het opzettelijk doorgaan met het plegen of organiseren van strafbare feiten of het treffen van voorbereidingshandelingen daartoe door gedetineerden, al dan niet door middel van actief of passief inschakelen van tussenpersonen". Voorts staat in de toelichting het volgende vermeld:

"Met de definitie van VCHD kunnen gedetineerden in de EBI worden geplaatst die tijdens detentie activiteiten ondernemen gericht op het voortzetten van dan wel het deelnemen aan een samenwerkingsverband dat het plegen van misdrijven tot oogmerk heeft. Ook komen gedetineerden voor

de EBI in aanmerking die activiteiten ondernemen gericht op het ongeoorloofd beïnvloeden van het eigen strafproces dan wel van een ander persoon. Tot slot is het mogelijk gedetineerden te selecteren voor de EBI die anderszins ernstige misdrijven begaan. Bij de laatste categorie kan worden gedacht aan misdrijven gericht tegen het leven."

Voor zover verweerder in het kader van deze grond wijst op de in de GRIP-rapportages genoemde 'dodenlijst', waar klager blijkens strafrechtelijk onderzoek over zou beschikken, merkt de beroepscommissie op dat dit aspect reeds is meegewogen bij de bepaling van het maatschappelijk risico (de mogelijkheid van wraakacties en het daarmee samenhangend liquidatiegevaar), zoals hierboven bij de bespreking van de b-grond van de Regeling is toegelicht.

De verlenging van klagers verblijf in de EBI kan gelet op het voorgaande niet (tevens) op de c-grond worden gebaseerd.

Conclusie

Gelet op het voorgaande en bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, kan de bestreden beslissing niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. De beroepscommissie acht ook voldoende aannemelijk dat toepassing van GVM- of andere toezichtmaatregelen (bij plaatsing van klager in een minder beveiligde inrichting) de genoemde risico's op dit moment onvoldoende kan beperken. De bestreden beslissing voldoet daarmee ook aan de eisen van proportionaliteit en subsidiariteit. De beroepscommissie zal het beroep daarom ongegrond verklaren.

ZAAKNUMMER:
R-20/6334/GB

Datum uitspraak:

25 september 2020

Beroepscommissie:

mr. C. Fetter, voorzitter, mr. M.F.A. van Pelt en drs. M.R. van Veen, leden, bijgestaan door mr. P. de Vries, secretaris.

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing
gevangeniswezen; Corona

Samenvatting:

Verweerder heeft geen beslissing genomen op klagers verzoek, omdat dit op enig moment door de inrichting (tijdelijk) is 'afgemeld'. Niet gebleken van akkoord van klager of schriftelijke intrekking van hemzelf. Schending van klagers recht als bedoeld in art. 18 Pbw. Beroep gegrond. Geen tegemoetkoming, nu klager vanwege de coronamaatregelen niet in een ZBBI geplaatst had kunnen worden. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 17, 18)

Rechtsoverwegingen:

Op 2 april 2020 is alsnog op klagers verzoek beslist. Reeds hierom heeft hij in beginsel geen belang meer bij het beroep en zou hij niet-ontvankelijk moeten worden verklaard. In beroep is echter verzocht aan klager een tegemoetkoming toe te kennen. Daarom zal de beroepscommissie het beroep alsnog inhoudelijk beoordelen. Op grond van artikel 18, eerste lid, aanhef en onder a, van de Penitentiaire beginselenwet (Pbw) heeft de gedetineerde het recht bij verweerder een met redenen omkleed verzoekschrift in te dienen strekkende tot plaatsing in of overplaatsing naar een bepaalde afdeling of inrichting. In het derde lid is artikel 17, vierde lid,

van de Pbw van overeenkomstige toepassing verklaard. Daarin is bepaald dat verweerder de indiener van het bezwaarschrift binnen zes weken schriftelijk op de hoogte stelt van zijn met redenen omklede beslissing. Uit artikel 18, tweede lid, van de Pbw volgt verder dat met een verzoekschrift gelijk wordt gesteld een akkoordverklaring van de gedetineerde met het selectieadvies van de directeur van de inrichting. Uit het selectieadvies van 29 januari 2020 blijkt dat klager hiervan op de hoogte is gesteld en dat hij hiermee akkoord is.

In deze zaak heeft verweerder aanvankelijk geen beslissing genomen, omdat het verzoek van klager – zonder dat klager hierbij is betrokken – op enig moment door de inrichting (tijdelijk) is 'afgemeld'. Er is niet gebleken van een akkoordverklaring door klager met deze afmelding of van een schriftelijke intrekking van klager zelf. Gelet op deze feiten en omstandigheden is de beroepscommissie van oordeel dat klagers recht als bedoeld in artikel 18 van de Pbw is geschonden. Uit dit artikel volgt immers dat binnen zes weken een beslissing moet worden genomen als daarom is verzocht, en dat is niet gebeurd. De beroepscommissie zal het beroep dus gegrond verklaren. Inmiddels is er een beslissing genomen en is klager in vrijheid gesteld. De beroepscommissie zal verweerder dus niet opdragen een nieuwe beslissing te nemen. Klager kon (reeds op 16 maart 2020) niet in een ZBBI worden geplaatst, vanwege de getroffen coronamaatregelen. Hij heeft dus geen nadeel ondervonden van het niet tijdig beslissen van verweerder. De beroepscommissie ziet dan ook geen aanleiding om aan klager een tegemoetkoming toe te kennen.

ZAAKNUMMER:
R-20/6473/GB

Datum uitspraak:

14 september 2020

Beroepscommissie:

mr. C. Fetter, voorzitter, mr. M.F.A. van Pelt en drs. M.R. van Veen, leden, bijgestaan door mr. P. de Vries, secretaris

Trefwoorden:

Plaatsing / Overplaatsing
gevangeniswezen; Plaatsing /
Overplaatsing VRIS

Samenvatting:

Verzoek plaatsing uit Ter Apel. Klager is verstoken van bezoek en heeft lang strafresistant. Maar hij wil kennelijk slechts bezoek van zijn kinderen en de kinderrechter moet zich nog uitspreken over de door klager verzochte omgangsregeling. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 18, RSPOG art. 20b)

Rechtsoverwegingen:

Klager verblijft op dit moment in de gevangenis van de PI Ter Apel. Hij wil graag in een gevangenis in de omgeving van Zeeland worden geplaatst, omdat zijn kinderen hem dan zouden kunnen bezoeken.

Op grond van artikel 20b, eerste lid, van de Regeling selectie, plaatsing en overplaatsing van gedetineerden (hierna: de Regeling) worden in een inrichting voor strafrechtelijk gedetineerde vreemdelingen (een VRIS-inrichting) gedetineerden geplaatst die geen rechtmatig verblijf hebben in Nederland (in de zin van artikel 8 van de Vreemdelingenwet 2000) en die zijn gedetineerd op grond van:

- voorlopige hechtenis (door een bevel van gevangenneming of gevangenhouding);

- een vrijheidsstraf; of

- een maatregel tot plaatsing in een Inrichting voor Stelselmatige Daders.

Op grond van het derde lid van dit artikel kan hiervan worden afgeweken. Volgens vaste jurisprudentie van de beroepscommissie moet daarvoor echter sprake zijn van uitzonderlijke omstandigheden.

De PI Ter Apel is op dit moment de enige reguliere VRIS-inrichting. Klager voldoet aan de eisen van artikel 20b, eerste lid, van de Regeling en moet dus in beginsel in de PI Ter Apel worden geplaatst.

Uit de stukken blijkt dat klager verstoken is van bezoek en dat hij nog een lang strafresistant heeft. Dit tezamen wijst (volgens vaste jurisprudentie) op uitzonderlijke omstandigheden op grond waarvan een overplaatsing zou kunnen zijn aangewezen. Daartegenover staat echter dat klager kennelijk slechts bezoek van zijn twee kinderen zou willen, terwijl op dit moment onvoldoende vaststaat dat zij hem wel zouden bezoeken als hij elders gedetineerd zou zijn. Het ligt in de rede dat de kinderrechter zich eerst uitsprekt over de door klager verzochte omgangsregeling.

Gelet op het voorgaande en bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, kan de bestreden beslissing niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. De beroepscommissie zal het beroep daarom ongegrond verklaren.

ZAAKNUMMER:
R-20/7829/GB

Datum uitspraak:

31 augustus 2020

Beroepscommissie:

mr. C. Fetter, voorzitter, mr. M. Iedema en mr. A. Jongsma, leden, bijgestaan door Y.L.F. Schuren, secretaris

Trefwoorden:

Eerste plaatsing gevangeniswezen

Samenvatting:

Zelfmelder. Afwijzing verzoek om uitstel melddatum. Het namens klager ingediende gratieverzoek heeft geen opschortende werking (ook thans, o.g.v. nieuwe wet- en regelgeving). Klager mag de uitkomst daarvan dus niet in vrijheid afwachten. Niet gebleken dat klager anderszins is gebaat bij uitstel van zijn melddatum. Klager heeft niet toegelicht hoe hij uitstel kan benutten om de nadelige gevolgen van detentie te beperken. Beslissing niet onredelijk of onbillijk. Beroep ongegrond.
(Wet- en regelgeving: Pbw art. 18; WvSv art. 6:7:2; Besluit tenuitvoerlegging strafrechtelijke beslissingen art. 5:1, 5:2)

Rechtsoverwegingen:

De procedure voor zelfmelders is geregeld in hoofdstuk 2 van de Regeling tenuitvoerlegging strafrechtelijke beslissingen en hoofdstuk 2 van de Beleidsregel tenuitvoerlegging strafrechtelijke en administratiefrechtelijke beslissingen.

Klager wil graag uitstel van zijn melddatum, omdat hij de uitkomst van het namens hem ingediende gratieverzoek wil afwachten. In dat gratieverzoek is verzocht om de aan

hem opgelegde gevangenisstraf om te zetten in een taakstraf, omdat hij noch de maatschappij erbij zou zijn gebaat als hij de gevangenisstraf zou moeten ondergaan. Hij heeft immers na bijna twee jaar op de nachtopvang van het Leger des Heils aangewezen te zijn geweest, op 1 augustus 2020 een kamer toegewezen gekregen, die hij zal kwijtraken als hij opnieuw een gevangenisstraf moet ondergaan.

De beroepscommissie stelt voorop dat zij begrip heeft voor klagers situatie en de nadelige gevolgen die het ondergaan van de aan hem opgelegde gevangenisstraf voor hem zal hebben. Een gratieverzoek dat wordt ingediend als de tenuitvoerlegging van de strafrechtelijke beslissing waarop het gratieverzoek ziet, al is aangevangen – op de datum van de dagtekening van de aan de veroordeelde gerichte mededeling met de datum waarop hij zich moet melden (artikel 5:1 in verbinding met artikel 5:2, aanhef en onder a, sub 1, van het Besluit tenuitvoerlegging strafrechtelijke beslissingen) –, schort de tenuitvoerlegging van de opgelegde gevangenisstraf echter niet op. Dit volgt uit artikel 6:7:2, eerste lid, van het Wetboek van Strafvordering. Namens klager is op 6 augustus 2020 en dus na de aanvang van de tenuitvoerlegging van de aan hem opgelegde gevangenisstraf, een gratieverzoek ingediend. Dit gratieverzoek heeft, gelet op het voorgaande, geen opschortende werking. Dat betekent dat klager de uitkomst van het namens hem ingediende gratieverzoek in beginsel niet in vrijheid mag afwachten. De stelling van klager dat het om een kansrijk gratieverzoek zou gaan, doet hier – wat daar ook van zij – niet aan af.

Het is de beroepscommissie – nu dit door of namens klager niet is

aangevoerd of onderbouwd – niet gebleken dat klager, anders dan met het afwachten van de uitkomst van het gratieverzoek, gebaat is bij uitstel van zijn melddatum. De situatie waarin hij verkeert blijft dan immers hetzelfde: op het moment dat hij zich meldt voor het ondergaan van de aan hem opgelegde gevangenisstraf, raakt hij zijn kamer bij het Leger des Heils kwijt en belandt hij onderaan de wachtlijst voor een nieuwe kamer. Klager heeft ook niet toegelicht hoe hij een eventuele periode van uitstel kan en zal benutten om de nadelige gevolgen van de detentie te beperken.

Gelet op het voorgaande en bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, kan de beslissing om klager geen uitstel van zijn melddatum te verlenen niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. De beroepscommissie zal het beroep daarom ongegrond verklaren.

ZAAKNUMMER:
R-20/7727/GB

Datum uitspraak:1
10 augustus 2020

Beroepscommissie:
mr. M.J. Stolwerk, voorzitter, mr. M. Iedema en mr. A. Jongsma, leden, bijgestaan door mr. P. de Vries, secretaris

Trefwoorden:
Eerste plaatsing zelfmelders

Samenvatting:
Zelfmelder. Klagers gezin heeft in de afgelopen jaren veelvuldig met huiselijk geweld door moeder te maken

gehad. Kinderen wonen nu bij klager. Woonsituatie is recent gewijzigd. Klager wordt door hulpverleningsinstanties gezien als degene die op dit moment het best voor de kinderen kan zorgen. Het belang van de kinderen verzet zich ertegen dat klager op dit moment gedetineerd raakt op grond van een relatief korte straf voor een feit zonder directe slachtoffers. Beroep gegrond, opdracht nieuwe beslissing binnen twee weken, geen tegemoetkoming. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 17, Regeling tenuitvoerlegging strafrechtelijke beslissingen)

Rechtsoverwegingen:

De procedure voor zelfmelders is geregeld in hoofdstuk 2 van de Regeling tenuitvoerlegging strafrechtelijke beslissingen en hoofdstuk 2 van de Beleidsregel tenuitvoerlegging strafrechtelijke en administratiefrechtelijke beslissingen.

De beroepscommissie is van oordeel dat de bestreden beslissing, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, als onredelijk en onbillijk moet worden aangemerkt. Zij onderbouwt dat als volgt.

Klagers bezwaarschrift is ingediend door een ambulante begeleider van het CVD. Daaruit komt naar voren dat klagers gezin in de afgelopen jaren veelvuldig met huiselijk geweld te maken heeft gehad, waar de jonge kinderen getuige van zijn geweest. Hun moeder schreeuwde en sloeg regelmatig, maakte de huisraad kapot en sloot klager en de kinderen op in de woning. Op advies van de voogd wonen de kinderen nu bij klager. Het zou – naar de inschatting van de ambulante begeleider – niet goed zijn als zij hun vader niet meer zien. Ook zou sprake zijn van lopende zaken met professionals waarbij klagers

aanwezigheid noodzakelijk is. Klager zorgt goed voor zijn kinderen.

Klager is op dit moment de enige die voor zijn kinderen zorgt. Zijn kinderen – en hijzelf – komen bovendien uit een heftige periode. Daarbij is hun woonsituatie zeer recent gewijzigd. Klager wordt door de hulpverleningsinstanties gezien als degene die op dit moment het best voor de kinderen kan zorgen. Hoewel klager op enig moment zijn gevangenisstraf zal moeten ondergaan – klager is immers onherroepelijk veroordeeld tot deze straf, dus hij dient deze straf te ondergaan, tenzij een daartoe ingediend gratieverzoek wordt ingewilligd en daarmee vermindering, verandering of kwijtschelding van die straf plaatsvindt – verzet het belang van de kinderen zich ertegen dat hij op dit moment gedetineerd raakt op grond van een relatief korte straf voor een feit zonder directe slachtoffers.

Gelet op het voorgaande zal de beroepscommissie het beroep gegrond verklaren en de bestreden beslissing vernietigen. Zij zal verweerder opdragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak binnen een termijn van twee weken na ontvangst daarvan. Tot die tijd hoeft klager zich dus niet te melden. De beroepscommissie ziet geen aanleiding om aan klager een tegemoetkoming toe te kennen.

ZAAKNUMMER:
R-20/5944/GB

Datum uitspraak:

31 juli 2020

Beroepscommissie:

mr. M.J. Stolwerk, voorzitter, mr. A. Jongsma en mr. M. Iedema, leden,

bijgestaan door mr. S. van Noordt, secretaris.

Trefwoorden:

Plaatsing/overplaatsing
gevangeniswezen; Tegemoetkoming
financieel

Samenvatting:

Klager verblijft in afwachting van plaatsing in tbs-kliniek in een HVB, maar wil naar een gevangenis. Een gedetineerde moet na zijn veroordeling in eerste aanleg zo snel mogelijk in een gevangenis worden geplaatst. Had verweerder aan dit uitgangspunt voldaan dan had klager na het einde van zijn vrijheidsstraf in de gevangenis kunnen blijven. Er bestaat (o.g.v. eerdere jurisprudentie) geen verplichting om klager thans in een HVB te laten verblijven, terwijl hij feitelijk al veel eerder in een gevangenis geplaatst had moeten worden. Beroep gegrond, opdracht nemen nieuwe beslissing binnen twee weken, tegemoetkoming €450,- (Wet- en regelgeving: Pbw art. 9, lid 2, aanhef en onder f; art. 10, lid 1; art. 17)

Rechtsoverwegingen:

Klager heeft verzocht het beroep mondeling te mogen toelichten. Dit verzoek is niet onderbouwd, terwijl de stukken voldoende informatie bevatten om het beroep te kunnen beoordelen. De beroepscommissie wijst het verzoek daarom af.

Klager verblijft op dit moment in het HVB van de PI Dordrecht. Hij wil binnen een PI, bij voorkeur de PI Sittard, in een gevangenis verblijven, omdat hij op grond van artikel 10, eerste lid, van de Pbw in het gevangenisregime had kunnen blijven, als hij volgens de beslissing van 15 november 2019 daadwerkelijk in een gevangenis was geplaatst. Klager is in eerste aanleg veroordeeld tot een gevangenisstraf van dertig

maanden, met aftrek, en tbs met dwangverpleging. Daarnaast is aan klager een schadevergoedingsmaatregel opgelegd van €2500,-. Klager is tegen dit vonnis in hoger beroep gegaan. Dit beroep loopt nog. Op 15 oktober 2019 zat klagers gevangenisstraf erop en werd hij tbs-passant in afwachting van de uitkomst van zijn hoger beroep. Klager is op verzoek van de directeur op 5 november 2019 ter selectie aangeboden. Uit het selectieadvies blijkt dat de directeur heeft geadviseerd om klager – in afwachting van het onherroepelijk worden van het vonnis van de rechtbank Limburg dan wel het plaatsen van klager in een tbs-kliniek – in een HVB te laten verblijven. Bij beslissing van 15 november 2019 is klager geselecteerd voor plaatsing in een gevangenisregime. Bij bestreden beslissing van 26 november 2019 heeft verweerder klager onder andere bericht dat klager bij beslissing van 15 november 2019 abusievelijk geselecteerd is voor het gevangenisregime, omdat verweerder ten tijde van het nemen van die beslissing over het hoofd had gezien dat klager zijn gevangenisstraf reeds had uitgezeten. Uit het dossier blijkt dat klager conform artikel 9, tweede lid, aanhef en onder f, van de Pbw juist is geplaatst in een HVB, omdat klager zijn gevangenisstraf heeft uitgezeten en in afwachting is van plaatsing in een tbs-kliniek voor het ondergaan van zijn tbs-maatregel. Daartegenover staat dat verweerder ten aanzien van klager niet heeft voldaan aan het uitgangspunt dat een gedetineerde na zijn veroordeling in eerste aanleg zo snel mogelijk in een gevangenis moet worden geplaatst. Indien verweerder klager zo snel mogelijk na zijn veroordeling in eerste aanleg (d.d. 15 augustus 2019) in een gevangenis had geplaatst, had klager overeenkomstig artikel 10, eerste lid,

van de Pbw na het einde van zijn vrijheidsstraf in de gevangenis kunnen verblijven, zolang opname in de voor hem bestemde tbs-kliniek niet mogelijk was. Dat verweerder geen uitvoering heeft gegeven aan dit uitgangspunt, valt klager niet te verwijten. Zoals de beroepscommissie eerder heeft geoordeeld, is het ingevolge artikel 10, eerste lid, van de Pbw niet onmogelijk om een verdachte die in een HVB verblijft en die in eerste aanleg is veroordeeld tot een gevangenisstraf en tbs met dwangverpleging, alsnog in een gevangenis te plaatsen nadat de voorlopige hechtenis de duur van de in eerste aanleg opgelegde gevangenisstraf heeft overschreden (zie RSJ 11 april 2011, 11/0665/GB). In een dergelijk geval heeft verweerder de keuze tussen plaatsing in een HVB of een gevangenis. Er bestaat dus geen verplichting om klager thans in een HVB te laten verblijven, terwijl klager feitelijk al veel eerder in een gevangenis geplaatst had moeten worden. Gelet op het voorgaande en bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, moet de bestreden beslissing als onredelijk en onbillijk worden aangemerkt. De beroepscommissie zal het beroep daarom gegrond verklaren en de bestreden beslissing vernietigen. Zij zal verweerder opdragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak binnen een termijn van twee weken na ontvangst daarvan. Nu klager van 26 november 2019, de datum waarop verweerder heeft beslist klager te plaatsen in het HVB van de PI Sittard, tot en met de datum waarop verweerder een nieuwe beslissing moet nemen, ten onrechte niet een gevangenis regime heeft verbleven, zal de beroepscommissie hem een tegemoetkoming toekennen van €450,-

-----
ZAAKNUMMER:
R-20/6944/GB

Datum uitspraak:

21 juli 2020

Beroepscommissie:

mr. M.J. Stolwerk, voorzitter, mr. A. Jongsma en mr. M. Iedema, leden, bijgestaan door mr. L.E.M. Meekenkamp, secretaris

Trefwoorden:

Penitentiair programma;
Detentiefasering

Samenvatting:

Afwijzing klagers verzoek deelname aan een PP niet onredelijk of onbillijk. Klager voldoet nog niet aan alle voorwaarden voor deelname aan een PP, omdat hij nog niet vijf zesde deel van de aan hem opgelegde gevangenisstraf heeft ondergaan. Voorts kan tijdens een PP niet worden gewerkt in een eigen bedrijf of familiebedrijf, i.v.m. de controlerende en toezichthoudende taak van de werkgever tijdens deelname aan een PP. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 4, Pm art. 7, Erkenningsregeling penitentiair programma 2004, art. 5, 7)

Rechtsoverwegingen:

Klager is sinds 1 juli 2019 gedetineerd. Hij ondergaat een gevangenisstraf van 30 maanden met aftrek, wegens poging tot doodslag. De (fictieve) einddatum van klagers detentie is momenteel bepaald op 26 december 2020. Op grond van artikel 4 van de Pbw en artikel 7 van de Penitentiaire maatregel (Pm) komen voor deelname aan een PP gedetineerden in aanmerking:
- aan wie een onvoorwaardelijke vrijheidsstraf van tenminste zes maanden is opgelegd;

- die vijf zesde deel van de opgelegde vrijheidsstraf hebben ondergaan;
  - die een strafrestant hebben van minimaal vier weken en maximaal een jaar;
  - die beschikken over een aanvaardbaar verblijfadres; en
  - die hebben verklaard om bereid te zijn zich te houden aan de voorwaarden van het PP.
- Op grond van deze artikelen spelen ook de volgende aspecten een rol:
- de aard, zwaarte en achtergrond van het gepleegde delict;
  - het detentieverloop (waaronder het gedrag van de gedetineerde, het nakomen van afspraken door de gedetineerde en zijn gemotiveerdheid);
  - het gevaar voor recidive;
  - de mate waarin de gedetineerde in staat zal zijn om te gaan met de vrijheden tijdens zijn deelname aan het PP;
  - de geschiktheid van de gedetineerde voor deelname aan een PP;
  - de mate van onzekerheid over de datum van invrijheidstelling; en
  - eventuele andere omstandigheden die zich tegen deelname verzetten.

Bij de beoordeling moeten ook de belangen van slachtoffers en nabestaanden worden meegewogen. Klagers verzoek is afgewezen, omdat klager gezien artikel 4, tweede lid, van de Pbw, nog niet in aanmerking kwam voor deelname aan een PP en omdat klager bij zijn eigen bedrijf werkzaam wenst te zijn. Aan klager is een gevangenisstraf van dertig maanden opgelegd. Indien gedetineerden vijf zesde deel van de aan hen opgelegde gevangenisstraf hebben ondergaan, komen zij in aanmerking voor deelname aan een PP. Klager komt, gelet op het voorgaande, op dit moment nog niet in aanmerking voor deelname aan een PP. Klager voldoet dan ook niet aan de

voorwaarden voor deelname aan een PP, zoals opgenomen in artikel 4, tweede lid, van de Pbw. Verweerder heeft het verzoek reeds om die reden in redelijkheid kunnen afwijzen. Ten aanzien van klagers verzoek om gedurende zijn PP werkzaam te mogen zijn binnen zijn eigen bedrijf, overweegt de beroepscommissie dat in de toelichting op de Erkenningsregeling penitentiair programma 2004 (Stcrt. 2004, 234) volgt dat het werken in een eigen bedrijf of in een bedrijf bij familie tijdens een PP niet is toegestaan. Wanneer een deelnemer ook zijn eigen werkgever is, zal controle en toezicht moeilijker uitvoerbaar zijn. Hetzelfde geval doet zich voor bij het werken in een familiebedrijf. Het is niet wenselijk om aan familie van een gedetineerde te vragen controle en toezicht uit te oefenen en mogelijke ongeregelheden aan de directeur van de Penitentiare Inrichting te melden. Om die reden is de beslissing van verweerder om het verzoek eveneens op die grond af te wijzen niet onredelijk of onbillijk. De bestreden beslissing kan – bij afweging van alle in aanmerking komende belangen – niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. De beroepscommissie zal het beroep dan ook ongegrond verklaren.

ZAAKNUMMER:
R-20/6801/GM

Datum uitspraak:
11 december 2020

Beroepscommissie:

mr. drs. N.C. van Lookeren Campagne,
voorzitter, drs. K.M.P.A.M. Habryka en
drs. M.P. Frankenhuis, leden,
bijgestaan door mr. K. Kiela, secretaris

Trefwoorden:

Medische verzorging behandeling;
Ontvankelijkheid

Samenvatting:

Klacht tegen medisch handelen
inrichtingsarts/medische dienst. Niet
gebleken dat klager de
bemiddelingsprocedure heeft
doorlopen. Beroep instellen in verband
met het uitblijven van bemiddeling
door de medisch adviseur is niet
mogelijk. Klager niet-ontvankelijk in
zijn beroep.
(Wet- en regelgeving: Pm artikel 28)

Rechtsoverwegingen:

In de artikelen 28 en verder van de
Penitentiaire maatregel (Pm) is het
beroep tegen medisch handelen
geregeld. Sinds 1 mei 2011 is gestart
met een nieuwe werkwijze en
inmiddels bestaande praktijk inzake
bemiddeling, die nog in de wet zal
worden vastgelegd. Deze werkwijze
valt uiteen in drie fases: die van
voorbemiddeling, bemiddeling en
beroep. De eerste fase is die van
voorbemiddeling. In eerste instantie
dient een klacht tegen medisch
handelen van de inrichtingsarts te
worden bemiddeld door het hoofd zorg
van de inrichting waar de klacht speelt.
Deze voert een gesprek met de klager
en daarvan wordt verslag opgemaakt.
Het hoofd zorg brengt zo nodig de
betrokkenen met elkaar in contact. Het

resultaat hiervan kan zijn dat het
probleem wordt opgelost en dat de
klager de klacht intrekt. Mocht dat niet
tot een oplossing leiden, dan kan de
klager zijn klacht doorzetten en stuurt
het hoofd van de medische dienst de
klacht en het verslag van het gesprek
ter verdere bemiddeling door naar de
medisch adviseur bij het ministerie van
Justitie en Veiligheid (de tweede fase).
Pas als bemiddeling door de medisch
adviseur voor de klager niet
bevredigend is, staat beroep bij een
speciale beroepscommissie bij de RSJ
open. Uiterlijk op de zevende dag na
de ontvangst van het
bemiddelingsverslag van de medisch
adviseur kan een beroepschrift worden
ingediend bij de beroepscommissie
(vergelijk: Kamerstukken II, 2013/14,
33 844, nr. 3, p. 7-8).

De raadsman heeft op 29 augustus
2019 beroep ingesteld bij de RSJ tegen
'de medische behandeling / het
medisch handelen van de arts /
medische dienst van de PI Vught'. De
raadsman stelt dat klager de medisch
adviseur heeft gevraagd te bemiddelen
bij e-mails van 30 juli en 12 augustus
2019, maar dit heeft binnen de
gestelde termijn niet tot enig resultaat
geleid.

Bij brief van 16 september 2019 heeft
de raadsman naar voren gebracht dat
hij de wettelijke procedure heeft
gevolgd. De raadsman heeft in eerste
instantie bij brief van 19 juli 2019 de
huisarts, van wie hij aanneemt dat hij
het hoofd van de medische dienst is,
aangeschreven en verzocht om
bemiddeling. Pas daarna heeft de
raadsman bij brief van 30 juli 2019 de
medisch adviseur bij het ministerie om
bemiddeling verzocht. Na ommekomst
van de termijn van vier weken, is door
de raadsman op 29 augustus 2019
beroep bij de RSJ ingesteld. Nu binnen
de termijn van vier weken geen
bemiddeling heeft plaatsgevonden en

dus ook geen advies is gegeven door de medisch adviseur, gaat de raadsman uit van een fictieve weigering om te beslissen. In zijn e-mail van 21 april 2020 heeft de raadsman zich op het standpunt gesteld dat daaraan niet afdoet dat de medisch adviseur (pas) op 6 september 2019 alsnog een schriftelijke reactie heeft gegeven op het verzoek tot bemiddeling.

De beroepscommissie is niet gebleken dat klager de bemiddelingsprocedure heeft doorlopen zoals hiervoor is beschreven. Beroep instellen in verband met het uitblijven van bemiddeling door de medisch adviseur is niet mogelijk. Die mogelijkheid was er (mogelijk) wel na de ontvangst van de schriftelijke reactie van de medisch adviseur van 6 september 2019. Nu de beroepscommissie niet beschikt over een bemiddelingsverslag en ook geen beroepschrift na 6 september 2019 is ontvangen, beslist zij als volgt.

ZAAKNUMMER:
R-20/6793/GV (hersteluitspraak)

Datum uitspraak:

4 januari 2021

Beroepscommissie:

mr. D. van der Sluis, voorzitter, F. van Dekken en mr. J.M.L. Niederer, leden, bijgestaan door mr. M.G. Bikker, secretaris

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid formeel

Samenvatting:

Hersteluitspraak. Enkelvoudige afdoening van (rechtstreekse) beroepen o.g.v. art. 72 lid 2 Pbw niet mogelijk. Beroepscommissie kan bepalen dat het beroep uitsluitend schriftelijk wordt toegelicht. Raadsvrouw heeft namens klaagster beroep ingesteld. Klaagsters raadsvrouw komt geen zelfstandige beroepstermijn toe. Mogelijkheid van het kiezen van domicilie kent de Pbw evenmin. Betekening van schriftelijke mededelingen vindt plaats door middel van uitreiking aan de gedetineerde. Beroepstermijn startte dan ook op het moment dat de beslissing aan klaagster is uitgereikt. Beroepschrift te laat ingediend. In redelijkheid geen sprake van verschoonbare termijnoverschrijding. Klaagster niet-ontvankelijk in beroep. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 72 lid 2, 73 lid 2. Rtv art. 7 lid 2)

Rechtsoverwegingen:

De beroepscommissie kan bepalen dat de betrokkenen uitsluitend in de gelegenheid worden gesteld het beroepschrift schriftelijk toe te lichten (artikel 73, vierde lid, aanhef en onder a, van de Pbw). Klaagster heeft verzocht het beroep mondeling te

mogen toelichten. Nu de stukken voldoende informatie bevatten om het beroep te kunnen beoordelen, wijst de beroepscommissie het verzoek af.

Op grond van artikel 56, eerste en tweede lid, van de Pbw draagt de directeur zorg dat de gedetineerde bij binnenkomst in de inrichting, schriftelijk en zoveel mogelijk in een voor hem begrijpelijke taal, op de hoogte wordt gesteld van zijn bij of krachtens deze wet gestelde rechten en plichten, in het bijzonder op diens bevoegdheid om een klaag- of beroepschrift in te dienen.

Op grond van artikel 73, tweede lid, van de Pbw moet het met redenen omklede beroepschrift worden ingediend uiterlijk op de zevende dag na die waarop de betrokkene kennis heeft gekregen van de beslissing waartegen hij beroep instelt. Een na afloop van deze termijn ingediend beroepschrift is niettemin ontvankelijk, indien redelijkerwijs niet kan worden geoordeeld dat de gedetineerde in verzuim is geweest.

In artikel 7, tweede lid, van de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting is bepaald dat de verweerder bij een positieve beslissing in de schriftelijke mededeling aan de gedetineerde de aanvangsdatum van het verlof en eventuele bijzondere voorwaarden aangeeft. Een schriftelijke mededeling houdende een afwijzende beslissing op een verlofaanvraag houdt een korte motivering in.

De beroepscommissie stelt vast dat de bestreden beslissing is voorzien van klaagsters handtekening, maar dat de datum waarop aan haar een exemplaar van die beslissing is uitgereikt, ontbreekt. Klaagster stelt dat zij de beslissing pas later heeft ontvangen. Verweerder heeft in zijn verweerschrift uiteengezet dat de beslissing op 20 april 2020 aan klaagster is uitgereikt in

de inrichting en door haar is ondertekend. Ter bevestiging is een e-mailbericht van de casemanager van klagster overgelegd waaruit dit volgt. De beroepscommissie heeft onvoldoende aanknopingspunten voor twijfel aan de gang van zaken, zoals uiteengezet door verweerder.

Klaagsters raadvrouw stelt dat de bestreden beslissing aan haar eerst is bekendgemaakt op 29 april 2020, door toezending per e-mail en door tussenkomst van de casemanager. Dat doet er echter niet aan af dat klagster op 20 april 2020 kennis heeft genomen van de bestreden beslissing en dat op die datum de hierboven bedoelde termijn is gestart waarbinnen beroep kan worden ingesteld. Klaagsters raadvrouw komt, met andere woorden, volgens vaste jurisprudentie van de beroepscommissie geen zelfstandige beroepstermijn toe. Ten aanzien van de beslissingen omtrent de onderbreking van de tenuitvoerlegging van een vrijheidsstraf is hoofdstuk XIII van de Pbw van toepassing. De mogelijkheid van het kiezen van domicilie, oftewel het opgeven van een alternatief (post)adres waarnaar verweerder een afschrift van de beslissing dient te sturen, kent de Pbw niet. Betekening van schriftelijke mededelingen vindt plaats door middel van uitreiking aan de gedetineerde.

Gelet op het voorgaande heeft klagster niet tijdig beroep ingesteld. Klagster wordt niet gevolgd in haar ingenomen standpunt dat dit niet aan haar kan worden tegengeworpen, omdat zij de Nederlandse taal niet machtig is en analfabeet is. De beroepscommissie heeft daarbij acht geslagen op de omstandigheid dat uit het dossier volgt dat klagster in de inrichting Nederlandse taallessen volgt, dat haar spreektaal Nederlands is en dat zij zelf, al dan niet met behulp van een derde, het verzoek om

strafonderbreking schriftelijk en in het Nederlands heeft toegelicht. Gelet hierop en op de omstandigheid dat klagster bij binnenkomst in de inrichting gewezen zal zijn op haar rechtspositie kan redelijkerwijs niet worden geoordeeld dat sprake is van een verschoonbare termijnoverschrijding. De beroepscommissie zal klagster, gezien het voorgaande, niet-ontvankelijk verklaren in haar beroep.

Ten overvloede en ten aanzien van het verzoek van klagsters raadvrouw om vergoeding van de proceskosten, overweegt de beroepscommissie dat de Pbw een dergelijke mogelijkheid niet kent.

ZAAKNUMMER:
R-20/8187/GV

Datum uitspraak:
17 december 2020

Beroepscommissie:
mr. D. van der Sluis, voorzitter, mr. J.M.L. Niederer en mr. D.W.J. Vinkes, leden, bijgestaan door mr. M.G. Bikker, secretaris

Trefwoorden:
Incidenteel verlof

Samenvatting:
Het inwinnen van de voor de verlofaanvraag benodigde adviezen valt (primair) onder de verantwoordelijkheid van de directeur, niet van de gedetineerde zelf. Noodzaak voor het verlenen van incidenteel verlof aan klager, op de grond dat een ouder in levensgevaar of ernstige psychische nood verkeert, is niet aangetoond. Daarnaast zijn nog geen drie maanden verstreken sinds klager al eerder d.m.v. een omgekeerd

bezoek zijn vader heeft bezocht.
Beroep ongegrond.
(Wet- en regelgeving: RTVI art. 23 en 25)

Rechtsoverwegingen:

Klager is sinds 3 oktober 2012 gedetineerd. Hij onderging een gevangenisstraf van twaalf jaar met aftrek, wegens doodslag en zware mishandeling, waarvan (thans) de VI is uitgesteld voor de duur van 120 dagen. Klager onderging daarnaast een gevangenisstraf van dertig dagen in verband met de tenuitvoerlegging van een voorwaardelijke gevangenisstraf. Op dit moment ondergaat hij een vervangende hechtenis van 154 dagen op grond van de wet Terwee. De einddatum van klagers detentie is momenteel bepaald op 1 augustus 2021.

Op grond van artikel 23 van de Regeling kan incidenteel verlof worden verleend voor een bezoek aan een in levensgevaar of ernstige psychische nood verkerende ouder van de gedetineerde. Daarnaast kan op grond van artikel 25, eerste lid, van de Regeling incidenteel verlof worden verleend voor een bezoek aan een niet tot reizen in staat zijnde ouder, indien deze wegens medische of psychische belemmeringen niet in staat is de inrichting te bezoeken en de gedetineerde gedurende drie maanden niet heeft kunnen ontmoeten.

Klager heeft verzocht om incidenteel verlof, om zijn zieke vader te bezoeken. In de periode na het bezoek aan zijn vader op 21 augustus 2020 zou de gezondheidstoestand van zijn vader achteruit zijn gegaan.

Uit artikel 3, eerste en vierde lid, van de Regeling en de toelichting op deze bepaling volgt dat de directeur, na ontvangst van het verzoek om verlof, alle benodigde inlichtingen en adviezen inwint. De directeur kan zich laten

adviseren door de reclassering, de politie of hulpverleners. Inlichtingen van niet aan de inrichting verbonden artsen, psychiaters en psychologen kunnen slechts worden ingewonnen met schriftelijke toestemming van de betrokkene. Daarbij kan een beroep worden gedaan op de medisch adviseur van de afdeling IMA van de Dienst Justitiële Inrichtingen (Stcrt. 1998, 247).

Voor zover in de bestreden beslissing de suggestie wordt gewekt dat klager zijn verzoek met een advies van de medisch adviseur dient te onderbouwen, overweegt de beroepscommissie dat het inwinnen van de voor de beoordeling van de verlofaanvraag benodigde adviezen (primair) onder de verantwoordelijkheid van de directeur valt. De aard van het door de gedetineerde ingediende verzoek en de omstandigheden die daarin door en/of namens de gedetineerde worden genoemd, kunnen aanleiding vormen om de medisch adviseur een advies uit te laten brengen. Daarbij moet de gedetineerde schriftelijk toestemming verlenen om de medisch adviseur kennis te laten nemen van de medische gegevens van de gedetineerde.

De beroepscommissie begrijpt uit het dossier dat klager, nadat hij zijn verlofaanvraag had ingediend, bij het inrichtingspersoneel te kennen heeft gegeven dat de gezondheidstoestand van zijn vader niet was gewijzigd ten opzichte van het advies van de medisch adviseur van 18 augustus 2020. In overleg met klager is daarom ervoor gekozen de medisch adviseur niet opnieuw te raadplegen.

Mede gelet hierop heeft verweerder, naar het oordeel van de beroepscommissie, kunnen concluderen dat de noodzaak voor het verlenen van incidenteel verlof, op de grond dat een ouder in levensgevaar of

ernstige psychische nood verkeert, zoals bedoeld in artikel 23 van de Regeling, niet is aangetoond.

Ten aanzien van het beroep op artikel 25 van de Regeling, waarin de mogelijkheid van een zogeheten omgekeerd bezoek is geregeld, overweegt de beroepscommissie het volgende. Nu nog geen drie maanden waren verstreken sinds klager zijn vader had bezocht in het kader van het vorige omgekeerd bezoek, werd aan het bepaalde in artikel 25 van de Regeling niet voldaan. Verweerder heeft het verzoek om incidenteel verlof hierom in redelijkheid kunnen afwijzen. De namens klager aangevoerde bijzondere omstandigheden maken deze conclusie niet anders.

Gelet op het voorgaande en bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, kan de bestreden beslissing niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. De beroepscommissie zal het beroep daarom ongegrond verklaren.

ZAAKNUMMER:
R-20/6667/GV

Datum uitspraak:
3 november 2020

Beroepscommissie:
mr. D. van der Sluis, voorzitter, F. van Dekken en mr. J.M.L. Niederer, leden, bijgestaan door mr. A. de Groot, secretaris

Trefwoorden:
Corona; Strafonderebreking

Samenvatting:
Afwijzing strafonderebreking. Klager is ernstig ziek en de verwachting is dat hij op korte termijn komt te overlijden.

Klager is inmiddels in vrijheid, in afwachting van beslissing op zijn gratieverzoek. Gratieverzoek is toegewezen. Het beroep zal toch inhoudelijk worden behandeld, nu is verzocht om een tegemoetkoming. Noodzaak strafonderebreking onvoldoende vast komen te staan. Uit advies van Medisch adviseur volgt dat klager (nog) detentiegeschikt is. Dat klager vanwege coronamaatregelen geen bezoek kon ontvangen doet hier niet aan af. Beroep ongegrond.

(Wet- en regelgeving: RTVI art. 34 en 37)

Rechtsoverwegingen:

Klager is op 17 februari 2017 in Noorwegen veroordeeld tot een gevangenisstraf voor de duur van twaalf jaar en zes maanden, wegens het invoeren van een grote hoeveelheid (hard)drugs. Hij is sinds 20 juli 2017 in Nederland gedetineerd. De einddatum van klagers detentie is momenteel bepaald op 27 augustus 2023. Klager is op 22 april 2020 in vrijheid gesteld, in afwachting van de beslissing op het door hem ingediende gratieverzoek. Op 25 mei 2020 is dit gratieverzoek ingewilligd.

Zoals blijkt uit de stukken, is het verzoek tot gratie toegewezen en verblijft klager inmiddels in vrijheid. De beroepscommissie zal het beroep toch inhoudelijk behandelen, nu namens klager is verzocht om een financiële tegemoetkoming toe te kennen voor de periode tussen de afwijzing van het verzoek tot strafonderebreking op 8 april 2020 tot aan zijn invrijheidstelling op 23 april 2020 (de beroepscommissie begrijpt 22 april 2020 nu dat uit de registratiekaart blijkt).

In artikel 34 van de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting (hierna: de Regeling) staat dat strafonderebreking kan worden verleend wegens zodanig

bijzondere omstandigheden in de persoonlijke sfeer, dat niet kan worden volstaan met een andere vorm van verlof. In artikel 37 van de Regeling, welk artikel een nadere invulling geeft aan artikel 34 van de Regeling, is bepaald dat strafonderbreking kan worden verleend wegens dringende redenen van lichamelijk en psychische aard, gelegen in de persoon van de gedetineerde, indien en voor zover de inrichtingsarts heeft bevestigd dat deze aan de voortzetting van detentie in de weg staan.

Een dergelijk verzoek dient onderbouwd te worden aan de hand van medische stukken. Niet ter discussie staat dat klager ernstig ziek is. Volgens het advies van de medisch adviseur komt klager niet meer in aanmerking voor curatieve (genezende) behandeling en is overlijden op niet al te lange termijn te verwachten. Uit dit advies volgt ook dat klager (tijdens het indienen van het verzoek) nog detentiegeschikt was, dat aan klager op dat moment nog voldoende zorg kon worden aangeboden vanuit de PI alsmede dat hij zelfstandig en mobiel was.

Gelet op het voorgaande en bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, kan de bestreden beslissing niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het dossier biedt geen aanknopingspunten om tot het oordeel te komen dat sprake was van dringende redenen van lichamelijke en psychische aard en dat deze omstandigheden aan de voorzetting van detentie in de weg stonden. Dat klager, vanwege de coronamaatregelen, geen bezoek kon ontvangen, doet hieraan niet af. De beroepscommissie zal het beroep daarom ongegrond verklaren.

ZAAKNUMMER:
R-20/6876/GV

Datum uitspraak:
15 oktober 2020

Beroepscommissie:
mr. S. Djebali, voorzitter, F. van Dekken en mr. J.M.L. Niederer, leden, bijgestaan door mr. P. de Vries, secretaris.

Trefwoorden:
Verlof vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf

Samenvatting:
Afwijzing strafonderbreking 40a niet onredelijk, gelet op ernst van het delict, de omstandigheid dat klager niet in aanmerking zou komen voor VI en hij tijdens het strafproces de schuld nog bij het slachtoffer neerlegde. Beroep ongegrond.
(Wet- en regelgeving: RTVI art. 40a)

Rechtsoverwegingen:
Klager is sinds 17 maart 2019 gedetineerd. Hij ondergaat een gevangenisstraf van 36 maanden, waarvan 6 maanden voorwaardelijk, met aftrek, wegens verkrachting. De einddatum van klagers detentie is momenteel bepaald op 17 mei 2021.

Artikel 40a van de Regeling

Klager behoort tot de categorie strafrechtelijk veroordeelde vreemdelingen zonder rechtmatig verblijf in Nederland. Ingevolge artikel 40a van de Regeling kan strafonderbreking voor onbepaalde tijd worden verleend. Indien een vrijheidsstraf van ten hoogste drie jaren is opgelegd, kan strafonderbreking worden verleend nadat ten minste de helft van de straf is ondergaan. Indien een vrijheidsstraf

van meer dan drie jaren is opgelegd, kan strafonderbreking worden verleend, nadat ten minste tweederde gedeelte van de straf is ondergaan. Aan de strafonderbreking wordt de voorwaarde verbonden dat de vreemdeling niet naar Nederland terugkeert.

Uit de toelichting op artikel 40a van de Regeling volgt dat redenen kunnen bestaan die zich tegen het verlenen van strafonderbreking kunnen verzetten. Daarbij moet bijvoorbeeld worden gedacht aan de belangen van slachtoffers en de mate waarin de rechtsorde door het door de vreemdeling gepleegde delict was geschokt (Stcrt. 2012, 7141).

De afwijzing van klagers verzoek

Klagers verzoek is afgewezen, omdat hij is veroordeeld voor een ernstig gewelds- en zedendelict en er bij de veroordeling van uit is gegaan dat er geen VI zou worden verleend. De belangen van het slachtoffer en de maatschappij dienen volgens verweerder zwaarder te wegen dan klagers belang.

De inhoudelijke beoordeling

De beroepscommissie stelt vast dat klager is veroordeeld voor verkrachting in vereniging van een vijftienjarig meisje. Dat is een ernstig delict dat naar zijn aard veel impact heeft op het jonge slachtoffer en haar omgeving. Aan klager is een gevangenisstraf van 36 maanden opgelegd, waarvan 6 maanden voorwaardelijk. Hij zou, ook als hij geen vreemdeling was geweest, niet in aanmerking zijn gekomen voor een VI. Klager heeft een excuusbrief geschreven, maar kort daarvoor heeft hij (tijdens het strafproces) de schuld nog bij het slachtoffer neergelegd. Het OM heeft, gelet op deze omstandigheden, negatief geadviseerd.

Conclusie

Gelet op het voorgaande en bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, kan de beslissing om klager (nog) geen strafonderbreking te verlenen – ondanks klagers goede gedrag in de inrichting – niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. De beroepscommissie zal het beroep daarom ongegrond verklaren.

ZAAKNUMMER:
R-20/7911/GV

Datum uitspraak:

6 oktober 2020

Beroepscommissie:

mr. S. Djebali, voorzitter, F. van Dekken en mr. J.M.L. Niederer, leden, bijgestaan door Y.L.F. Schuren, secretaris

Trefwoorden:

Strafonderbreking

Samenvatting:

Afwijzing verzoek strafonderbreking. Klager is geselecteerd voor deelname aan een PP met ingangsdatum 5 oktober 2020. Reeds gelet daarop bestaat geen noodzaak om strafonderbreking aan klager te verlenen, nu hij zijn gezin in het kader van zijn deelname aan het PP kan bijstaan. Beroep ongegrond. (Wet en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 34)

Rechtsoverwegingen:

Klager is sinds 12 januari 2019 gedetineerd. Hij ondergaat een gevangenisstraf van 42 maanden met aftrek, wegens overtreding van de Opiumwet. De (fictieve) einddatum van

klagers detentie is momenteel bepaald op 1 mei 2021.

In artikel 34 van de Regeling staat dat strafonderbreking kan worden verleend wegens zodanig bijzondere omstandigheden in de persoonlijke sfeer, dat niet kan worden volstaan met een andere vorm van verlof.

Klager heeft verzocht om strafonderbreking voor de duur van drie maanden, omdat sprake is van een ingrijpende gebeurtenis in de persoonlijke sfeer en hij zijn gezin, dat in een shocktoestand verkeert, emotioneel en praktisch bij wil staan. Volgens klager is zijn emotionele en praktische steun, ondanks de ondersteuning en begeleiding vanuit de wijkteams, onontbeerlijk. Er is sprake van een voor alle gezinsleden traumatische gebeurtenis. Klager is de vader en man in het gezin en hij wil zijn verantwoordelijkheid nemen.

Klager is op 18 september 2020 geselecteerd voor deelname aan een penitentiair programma (PP) met als ingangsdatum 5 oktober 2020. Klager kan zijn gezin in het kader van zijn deelname aan het PP emotioneel en praktisch bijstaan. Reeds gelet hierop bestaat geen noodzaak tot het verlenen van strafonderbreking aan klager. De beroepscommissie zal de door klager aangevoerde gronden dan ook verder buiten beschouwing laten.

Gelet op het voorgaande en bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, kan de bestreden beslissing niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. De beroepscommissie zal het beroep daarom ongegrond verklaren.

ZAAKNUMMER:
R-20/7085/GV,

Datum uitspraak:
28 september 2020

Beroepscommissie:
mr. S. Djebali, voorzitter, F. van Dekken en mr. J.M.L. Niederer, leden, bijgestaan door mr. M.G. Bikker, secretaris

Trefwoorden:
Incidenteel verlof

Samenvatting:
Levenslanggestraften kunnen beroep instellen tegen de beslissing van de Minister op een gemotiveerd verzoek tot verlof (dat afwijkt van het verlofplan) en tegen het kaderbesluit als zodanig. Klager heeft Minister verzocht om wijziging van het kaderbesluit en tegen die (afwijzende) beslissing beroep ingesteld. Deze benadering vindt geen steun in de jurisprudentie van de beroepscommissie en verhoudt zich evenmin met de systematiek van de RtvI alsmede met het karakter en doel van het kaderbesluit. Afwijzing op goede gronden. Beroep ongegrond. (Wet- en regelgeving: Pbw art. 72 lid 2; Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 20d)

Rechtsoverwegingen:
Klager is sinds 1 december 1992 gedetineerd. Hij is bij arrest van het gerechtshof Amsterdam van 28 februari 1994 veroordeeld tot een levenslange gevangenisstraf wegens doodslag, tweemaal poging tot doodslag, diefstal door middel van braak en bedreiging met enig misdrijf tegen het leven gericht. Op 17 mei 2019 heeft hij een gratieverzoek ingediend dat bij beslissing van 13

maart 2020 (ruim 27 jaar na aanvang van zijn detentie) is afgewezen.

Op grond van artikel 72, tweede lid, van de Pbw heeft de gedetineerde het recht tegen een hem betreffende beslissing aangaande verlof, voor zover hiertegen geen beklag ingevolge artikel 60, eerste en tweede lid, van de Pbw openstaat, een met redenen omkleed beroepschrift in te dienen bij de beroepscommissie. Artikel 73, tweede lid, van de Pbw bepaalt, voor zover relevant, dat het beroepschrift wordt ingediend uiterlijk op de zevende dag na die waarop de betrokkene kennis heeft gekregen van de beslissing waartegen hij beroep instelt.

Bij besluit van 20 april 2020 heeft verweerder de kaders gesteld waarbinnen de verloven van klager plaats dienen te vinden. Op 28 april 2020 heeft klager verweerder verzocht om wijziging van een aantal verlofvoorwaarden, zoals geformuleerd in dit kaderbesluit. Verweerder heeft dit verzoek afgewezen en daartoe te kennen gegeven dat klager op grond van artikel 72, tweede lid, van de Pbw beroep had moeten instellen tegen het kaderbesluit als zodanig.

Klager en verweerder hebben in beroep beiden een lezing voorgelegd van eerdere uitspraken van de beroepscommissie en de daaruit af te leiden wijze(n) waarop in rechte kan worden opgekomen tegen het kaderbesluit dan wel de in dat besluit gestelde voorwaarden. Ten aanzien van het kaderbesluit en klagers verzoeken tot incidenteel verlof heeft de beroepscommissie eerder in RSJ 10 oktober 2019, R-19/4385/GV het volgende overwogen:

“Daargelaten de status van vornoemde kaderbeslissing, dient bij de beoordeling van klagers gemotiveerde verzoeken tot incidenteel

verlof (die afwijken van het verlofplan) telkens een afweging te worden gemaakt tussen het individuele belang van klager bij resocialisatieactiviteiten en de algemene belangen van (onder meer) orde, rust en veiligheid in de samenleving alsmede de belangen van de slachtoffers en nabestaanden.”

In RSJ 10 februari 2020, R-19/5340/GV vervolgt de beroepscommissie:

“In uitspraken van 30 december 2019, R-19/5047/GV en 7 februari 2020, R-19/5124/GV heeft zij vervolgens geoordeeld dat in die zaken geen sprake was van een gemotiveerd verzoek tot wijziging van het kaderbesluit. Ook in casu is van een gemotiveerd verzoek geen sprake. De beslissing om aan de duur van de verloven niets te veranderen, kan daarom niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard.”

De hier genoemde jurisprudentie van de beroepscommissie omtrent verlofverlening aan levenslanggestraften, zoals klager, moet aldus worden verstaan dat de levenslanggestrafte de volgende rechtsmiddelen ter beschikking staat. Hij kan, in de eerste plaats, beroep instellen tegen de beslissing van verweerder op zijn gemotiveerde verzoek tot verlof (indien dat afwijkt van het verlofplan). Daarnaast staat beroep open tegen een door verweerder genomen beslissing, waarin de kaders zijn geformuleerd waarbinnen de verloven van de betreffende levenslanggestrafte plaats dienen te vinden. In klagers geval hebben de vervolgadvisen van het ACL, die meermalen per jaar worden uitgebracht, geleid tot wijziging van de voorwaarden die in het kaderbesluit zijn gesteld.

Klager heeft tegen het op 20 april 2020 genomen kaderbesluit als zodanig geen beroep ingesteld (althans heeft dit beroep ingetrokken) en heeft, na het verstrijken van de daarbij geldende beroepstermijn, verzocht om wijziging van het kaderbesluit en tegen de (afwijzende) beslissing van verweerder beroep ingesteld. Namens klager is aangevoerd dat hij zich eerst tot de beroepscommissie kan wenden, nadat hij aan verweerder een gemotiveerd verzoek tot aanpassing van het kaderbesluit heeft gedaan.

De beroepscommissie is, mede in het licht van de bovenvermelde bestaande beroepsmogelijkheden, van oordeel dat een dergelijke benadering geen steun vindt in de genoemde uitspraken van de beroepscommissie en zich evenmin verhoudt met artikel 20d en de algemene bepalingen van de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting, in het kader waarvan de gedetineerde verzoekt om (re-integratie)verlof, alsmede met het karakter en het doel van het kaderbesluit. Het kaderbesluit bestrijkt in beginsel een langere periode en is bedoeld (rechts)zekerheid te bieden over de wijze waarop binnen klagers detentie- en re-integratietraject invulling wordt gegeven aan zijn verloven, alsook over de kaders waarbinnen zijn verlofaanvragen dienen te worden beoordeeld.

Tegen deze achtergrond is de beroepscommissie van oordeel dat een verzoek tot wijziging van het kaderbesluit, zoals klager dat heeft ingediend, niet behoort tot de (wettelijke) mogelijkheden om het kaderbesluit en de daarin geformuleerde voorwaarden in rechte aan te vechten. Daartoe staan uitsluitend de hierboven genoemde twee beroepsmogelijkheden open.

Gezien het voorgaande heeft verweerder op goede gronden en met

juistheid op klagers verzoek beslist. Het beroep zal ongegrond worden verklaard.

ZAAKNUMMER:
R-20/7891/GV

Datum uitspraak:
28 augustus 2020

Beroepscommissie:
mr. S. Djebali, voorzitter, F. van Dekken en mr. J.M.L. Niederer, leden, bijgestaan door mr. P. de Vries, secretaris

Trefwoorden:
Penitentiair programma; Incidenteel verlof

Samenvatting:
Klager neemt deel aan een PP. Hij heeft verzocht om eenmalig later terug te mogen keren naar zijn verblijfadres i.v.m. de bruiloft van zijn zus. De Minister heeft dit verzoek afgewezen, maar o.g.v. de Pm is de directeur bevoegd om op dit verzoek te beslissen. Geen sprake van verzoek om incidenteel verlof. Bestreden beslissing onbevoegd genomen, beroep gegrond, opdracht aan de directeur om terstond op het verzoek te beslissen. (Wet- en regelgeving: Pm art. 8, RTVI art. 21)

Rechtsoverwegingen:
Klager is sinds 29 augustus 2017 gedetineerd. Hij ondergaat een gevangenisstraf van vijf jaar en zes maanden met aftrek, wegens poging tot doodslag en openlijke geweldpleging in vereniging. Daarnaast dient hij een subsidiaire hechtenis van drie dagen te ondergaan. De einddatum van klagers detentie is momenteel bepaald op 28 april 2021.

Klager neemt deel aan een PP. Hij heeft verzocht om op zondag 30 augustus 2020 eenmalig drie uur later dan thans is vastgelegd – om 02:00 uur in plaats van 23:00 uur – terug te mogen keren naar zijn verblijfsadres, vanwege de bruiloft van zijn zus.

Verweerder heeft dat verzoek afgewezen. Het is allereerst de vraag of hij daartoe bevoegd is of dat de directeur van het DC Schiphol hierover een beslissing dient te nemen.

De regelgeving

In artikel 8, eerste lid, van de Penitentiaire maatregel (Pm) is het volgende bepaald:

De algemene verantwoordelijkheid voor de tenuitvoerlegging van een penitentiaal programma ligt bij de directeur van de inrichting of afdeling waarin de deelnemer aan het penitentiaal programma is ingeschreven.

Het beleidskader PP

Verweerder heeft in beroep het beleidskader PP overgelegd. In hoofdstuk 7.1 staat – voor zover nu relevant – het volgende:

De algemene uitgangspunten voor de toegestane vrijheden tijdens PP zijn:

- de PP-deelnemer verblijft – gedurende de gehele looptijd van het PP – ten minste de nachtelijke uren in 23.00 tot 06.00 op zijn/haar verblijfsadres
- indien beschikbaarheid ten behoeve van werk in de nachtelijke uren of een gedeelte van de nacht vereist is, wordt dit afgestemd tussen Erkende Instantie en de UVI. De UVI informeert de eindverantwoordelijke en de SF beslist.

Verlof is – in principe – niet toegestaan gedurende het PP.

De bevoegdheid

Uit artikel 8, eerste lid, van de Pm volgt dat de directeur de algemene verantwoordelijkheid voor de tenuitvoerlegging van een PP toekomt. In beginsel is de directeur dus bevoegd om te beslissen op klagers verzoek.

De beroepscommissie is van oordeel dat die bevoegdheid op grond van het beleidskader ten aanzien van klagers verzoek niet overgaat op verweerder, reeds nu klagers verzoek niet is gedaan “ten behoeve van werk in de nachtelijke uren”. Daarbij komt dat in een beleidskader in beginsel geen bevoegdheden die bij ministeriële regeling zijn vastgelegd kunnen worden gedelegeerd.

In de bestreden beslissing wordt het verzoek beoordeeld als een verzoek om incidenteel verlof, zoals bedoeld in artikel 21 van de Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting. Op grond daarvan zou verweerder (mogelijk) wel bevoegd zijn, maar klager heeft niet verzocht om incidenteel verlof.

Nu de bestreden beslissing onbevoegd is genomen, zal de beroepscommissie het beroep gegrond verklaren, de bestreden beslissing vernietigen en het verzoek doorsturen naar de directeur van het DC Schiphol, om hierop terstond te beslissen.

Inhoudelijk

Inhoudelijk merkt de beroepscommissie nog op dat in het beleidskader is bepaald dat een PP-deelnemer van 23:00 uur tot 06:00 op het verblijfsadres moet zijn. Dit uitgangspunt is als zodanig niet onredelijk, maar hier moet onder bijzondere omstandigheden redelijkerwijs van kunnen worden afgeweken.

ZAAKNUMMER:
R-20/6924/GV

Datum uitspraak:

11 augustus 2020

Beroepscommissie:

mr. M. Iedema, voorzitter, F. van Dekken mr. M.J. Stolwerk, leden, bijgestaan door mr. M.G. Bikker, secretaris

Trefwoorden:

Ontvankelijkheid formeel; Incidenteel verlof; Strafonderbreking

Samenvatting:

Afwijzing strafonderbreking. Klager heeft met succes een rechtsmiddel aangewend. Feiten en omstandigheden zijn sindsdien door tijdsverloop gewijzigd. In het onderhavige beroep (vervolg op het vorige) heeft klager de grond(en) van het verzoek daarop aangepast. Klagers verzoek in beroep valt in zoverre buiten de oorspronkelijke omvang van zijn verzoek. Klager in zoverre niet-ontvankelijk in beroep. Afwijzing t.a.v. oorspronkelijke verzoek niet onredelijk of onbillijk. Beroep voor het overige dus ongegrond. (Wet- en regelgeving: Regeling tijdelijk verlaten van de inrichting art. 23, 24, 34)

Rechtsoverwegingen:

Klager is sinds 22 september 2019 gedetineerd. Hij onderging het onvoorwaardelijke gedeelte van een gevangenisstraf van 210 dagen met aftrek en ondergaat op dit moment een gevangenisstraf van 120 dagen met aftrek, wegens het opzettelijk uitgeven van vals of vervalst geld. Daarna dient hij het voorwaardelijke gedeelte van 60 dagen van eerstgenoemde gevangenisstraf te ondergaan. Verder dient hij op grond van de wet Terwee een vervangende hechtenis van één dag te ondergaan, evenals een vervangende

hechtenis van in totaal 82 dagen, vanwege het niet (naar behoren) uitvoeren van een taakstraf. De einddatum van klagers detentie is momenteel bepaald op 16 oktober 2020.

Artikel 34 van de Regeling bepaalt dat strafonderbreking kan worden verleend wegens zodanig bijzondere omstandigheden in de persoonlijke sfeer, dat niet kan worden volstaan met een andere vorm van verlof. Het verlenen van strafonderbreking en incidenteel verlof is mogelijk voor een bezoek aan een in levensgevaar verkerende ouder en in verband met het overlijden van een ouder van de gedetineerde (artikel 36, in samenhang met artikel 23 respectievelijk 24 van de Regeling).

Klager heeft in zijn oorspronkelijke verzoek verzocht om strafonderbreking, zodat hij afscheid kon nemen van zijn vader die op sterven lag, een en ander kon regelen rondom de uitvaart en/of de uitvaart kon bijwonen.

In RSJ 1 mei 2020, R-20/6593/GV is klagers beroep, gericht tegen de afwijzing van dit verzoek, gegrond verklaard. De beroepscommissie heeft daartoe, kort gezegd, overwogen dat de Regeling voor het door klager genoemde verlofdoel – namelijk een bezoek aan zijn in levensgevaar verkerende vader en een bezoek in verband met het (te verwachten) overlijden van zijn vader – zowel voorziet in het verlenen van incidenteel verlof als strafonderbreking. Mede gezien het op 1 april 2020 gegeven advies van de medisch adviseur om een zogeheten omgekeerd bezoek te verlenen, had verweerder onvoldoende gemotiveerd waarom niet kon worden volstaan met een andere vorm van verlof dan strafonderbreking, zoals bedoeld in artikel 34 van de Regeling. Vanwege dit motiveringsgebrek is verweerder opgedragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van hetgeen de beroepscommissie in die uitspraak had overwogen. Daarbij is verweerder opgedragen de (toenmalige) mogelijkheid van het verlenen van

incidenteel verlof tijdens de coronacrisis bij de beoordeling te betrekken.

Bij beslissing van 11 mei 2020 – de bestreden beslissing – is klagers verzoek opnieuw afgewezen. De medisch adviseur acht op 7 mei 2020 het verlenen van strafonderbreking op medische gronden niet langer geïndiceerd. Uit de inlichtingen van de huisarts blijkt dat klagers vader op 10 april 2020 uit het ziekenhuis is ontslagen om thuis aan te sterken. Eind april 2020 bestonden er geen aanwijzingen dat bij zijn vader sprake was van een levensbedreigende situatie of dat hij op korte termijn zou komen te overlijden.

In het licht van dit advies heeft verweerder in redelijkheid kunnen beslissen dat de noodzaak voor het verlenen van incidenteel verlof dan wel strafonderbreking voor het door klager opgegeven verlofdoel ontbreekt. Daarom kan de bestreden beslissing, bij afweging van alle in aanmerking komende belangen, niet als onredelijk of onbillijk worden aangemerkt. Het beroep zal daarom ongegrond worden verklaard.

Hangende de door klager ingediende beroepen heeft zijn vader het ziekenhuis verlaten om in zijn thuisomgeving te herstellen en te revalideren. Voor zover klager (eerst) in het onderhavige beroep verzoekt om strafonderbreking voor de duur van drie maanden teneinde zijn vader te verzorgen (artikel 36 van de Regeling), dan wel om incidenteel verlof, overweegt de beroepscommissie het volgende. In het geval als het onderhavige, waarbij klager met succes een rechtsmiddel heeft aangewend, als gevolg waarvan sprake is van tijdsverloop en de grond(en) van het verzoek vanwege nieuwe feiten en omstandigheden is/zijn gewijzigd, zal de gedetineerde in beginsel een nieuwe verlofaanvraag moeten indienen, waarbij alle benodigde inlichtingen en adviezen worden ingewonnen en verweerder of de directeur over dit (nieuwe) verzoek om verlof kan beslissen.

Klagers verzoek in beroep valt, zowel wat betreft de grondslag als wat betreft de omvang, buiten de oorspronkelijke omvang van zijn verzoek om strafonderbreking. Alleen op het oorspronkelijke verzoek heeft verweerder in de bestreden beslissing (opnieuw) kunnen beslissen. De beroepscommissie is, gezien hetgeen hiervoor is overwogen, van oordeel dat klager ten aanzien van het eerst in beroep gedane verzoek niet-ontvankelijk dient te worden verklaard in zijn beroep.

ZAAKNUMMER:
R-20/7366/GV

Datum uitspraak:
3 augustus 2020

Beroepscommissie:
mr. M. Iedema, voorzitter, F. van Dekken en mr. M.J. Stolwerk, leden, bijgestaan door mr. M.G. Bikker, secretaris.

Trefwoorden:
Strafonderbreking

Samenvatting:
Afwijzing strafonderbreking. Volgens medisch adviseur kan klagers chemotherapie in en vanuit de inrichting worden gerealiseerd. Medisch adviseur benadrukt echter ook de door klager ervaren psychische gevolgen van zijn ziekte, de behandeling en de daarmee gepaard gaande onzekerheid over het verloop van zijn ziekte en adviseert een mogelijke tijdelijke detentieongeschiktheid. Van klagers psychische klachten heeft verweerder onvoldoende blijk gegeven. Inrichting heeft positief geadviseerd. Het OM heeft geen bezwaar. Beroep gegrond vanwege motiveringsgebrek. Opdracht nieuwe beslissing. Geen tegemoetkoming.

blijkt uit het advies van de medisch adviseur, kan pas na enkele maanden worden weggenomen. Daarnaast heeft de directeur van de PI Zwolle positief geadviseerd ten aanzien van klagers verzoek om strafonderbreking, hoofdzakelijk vanwege de door klager ervaren psychische klachten, en heeft ook het OM geen bezwaar tegen het verlenen van strafonderbreking.

De stelling van verweerder dat klager op dit moment niet in levensgevaar verkeert, is juist, maar hoeft, gelet op het bepaalde in artikel 37 van de Regeling, op zichzelf niet in de weg te staan aan het verlenen van strafonderbreking.

Gezien het voorgaande is de bestreden beslissing onvoldoende gemotiveerd. De beroepscommissie zal het beroep daarom gegrond verklaren en de bestreden beslissing vernietigen. Zij zal verweerder opdragen een nieuwe beslissing te nemen met inachtneming van deze uitspraak binnen een termijn van twee weken na ontvangst daarvan. De beroepscommissie ziet geen aanleiding om aan klager een tegemoetkoming toe te kennen.

ZAAKNUMMER:
R-20/5707/TA

Datum uitspraak:

14 januari 2021

Beroepscommissie:

mr. M.J.H. van den Hombergh,
voorzitter, mr. drs. L.C. Mulder MCM en
drs. C.D. Witsenburg, leden, bijgestaan
door mr. R. Kokee, secretaris

Trefwoorden:

Inzage in stukken/dossier;
Ontvankelijkheid materieel; Zorgplicht
wijze van betrachten

Samenvatting:

Op verwerking van persoonsgegevens
in verpleegdedossier zijn de bepalingen
van de Wjsg, de Bvt en Rvt van
toepassing. Verpleegdedossier van
klager is niet volledig. Aan
inzageverzoek is echter voldaan. Geen
beslissing waartegen beklag mogelijk
is. Hoofd van de instelling heeft zich
verder voldoende ingespannen om aan
zijn zorgplicht te voldoen. Wijze van
betrachten zorgplicht is niet
beklagwaardig. Beroep ongegrond.
(Wet- en regelgeving: Bvt art 56 lid 4)

Rechtsoverwegingen:

Op de verwerking van
persoonsgegevens in het
verpleegdedossier zijn de bepalingen
van de Wet justitiële en strafvorderlijke
gegevens (Wjsg) en de Beginselenwet
verpleging ter beschikkingen gestelden
(Bvt) en het Reglement verpleging ter
beschikking gestelden (Rvt) van
toepassing.

Artikel 19, eerste lid, van de Bvt
bepaalt dat het hoofd van de instelling
zorgdraagt voor de aanleg van een
dossier ten dienste van de verpleging
en behandeling van de verpleegde. Op
grond van artikel 20, eerste lid, van de

Bvt heeft de verpleegde recht op
kennisneming van de in het
verpleegdedossier vastgelegde
gegevens. Artikel 31, tweede lid van de
Rvt regelt dat het verpleegdedossier
gelijktijdig met de overplaatsing van
een verpleegde naar een andere
instelling aan die ontvangende
instelling wordt verzonden.

De beroepscommissie stelt als
onbestreden vast dat enkele gegevens
die op grond van de Bvt en Rvt
onderdeel moeten uitmaken van het
verpleegdedossier hierin niet zijn
opgenomen. Klager heeft onder meer
genoemd de evaluatieverslagen en
enkele uitspraken van de
beklagcommissie. Niettemin stelt de
beroepscommissie vast dat aan klagers
verzoek om inzage gehoor is gegeven.
Er is derhalve geen sprake van een
beslissing waartegen beklag open
staat.

Klager heeft weliswaar een punt, zoals
hiervoor al geconcludeerd, dat het
verpleegdedossier niet compleet is.
Maar, naar het oordeel van de
beroepscommissie heeft het hoofd van
de instelling zich voldoende
ingespannen om aan de in artikel 19
Bvt bedoelde zorgplicht te voldoen. De
omstandigheid dat de dossiervorming
en de overdracht hiervan door andere
instellingen hiaten heeft vertoond, kan
niet tot de conclusie leiden dat het
hoofd van de instelling waar klager
thans verblijft een op hem rustende
zorgplicht niet heeft betracht. Tegen de
wijze van betrachten van een
zorgplicht staat op grond van artikel
56, vierde lid, van de Bvt geen beklag
open.

Hetgeen in beroep is aangevoerd kan
naar het oordeel van de
beroepscommissie daarom niet tot een
andere beslissing leiden dan die van de
beklagcommissie. Het beroep zal
daarom ongegrond worden verklaard.

ZAAKNUMMER:

R-20/7920/TA en R-20/7926/TA

Datum uitspraak:

11 december 2020

Beroepscommissie:

mr. A. van Holten, voorzitter, mr.
M.J.H. van den Hombergh en mr. drs.
L.C. Mulder, leden, bijgestaan door mr.
E.W. Bevaart, secretaris.

Trefwoorden:

Bewegingsvrijheid afzondering en
separatie

Samenvatting:

Beklagcommissie niet bevoegd
separatieklachten in behandeling te
nemen van een niet (langer) tbs-
gestelde klager die met een
zorgmachtiging van de rechter in een
tbs-instelling is opgenomen, omdat op
hem de rechtspositie van de Wet
verplichte geestelijke gezondheidszorg
van toepassing is. Klacht terecht
doorgezonden naar de
klachtencommissie. Beroepen hoofd
instelling en klager ongegrond.

(Wet- en regelgeving: Wvggz art. 6:4;
Bvt art. 34

Rechtsoverwegingen:

Op grond van de stukken staat vast dat
klager met een gemaximeerde tbs tot
17 maart 2020 in de instelling verbleef.
De rechtbank te Rotterdam heeft op
verzoek van de officier van justitie bij
beschikking van 16 maart 2020 een
zorgmachtiging als bedoeld in artikel
6:4, vierde lid, Wet verplichte
geestelijke gezondheidszorg (Wvggz)
verleend voor de duur van zes
maanden, die ten uitvoer is gelegd in
de instelling. Daarbij heeft de
rechtbank bepaald dat de artikelen 7
eerste en derde lid, 42 vijfde lid, en 44,
alsmede de hoofdstukken V, VI en VII
van de Bvt van toepassing zijn

gedurende de tenuitvoerlegging van
deze zorgmachtiging in de instelling.

Voor zover hier van belang, houdt dit
in dat klager separatie met
cameratoezicht als bedoeld in de
artikelen 34 en 34a Bvt, alsmede post-
en belmaatregelen als bedoeld in de
artikelen 35 en 38 Bvt kan worden
opgelegd.

De beklagcommissie bij de instelling
heeft zich onbevoegd verklaard de
klachten in behandeling te nemen. In
artikel 6:4, vijfde lid, Wvggz wordt
bepaald dat de betrokkene zijn
rechtspositie op grond van de Wvggz
behoudt als betrokkene, zoals klager,
in verband met de veiligheid met een
zorgmachtiging is opgenomen in een
FPC. Hierbij heeft de beklagcommissie
overwogen dat klager via artikel 10:3
Wvggz een klacht bij de
klachtencommissie kan indienen over
de uitvoering van de zorgmachtiging.

Het hoofd van de instelling en klager
stellen zich beiden op het standpunt
dat er onduidelijkheid bestaat over
welke klachteninstantie bevoegd is en
dat het wenselijk is dat klachten van
een met een zorgmachtiging in een FPC
opgenomen verpleegde die betrekking
hebben op beslissingen die op grond
van de Bvt zijn genomen, door de
beklagcommissie van het FPC
behandeld worden.

Hoewel volgens vaste jurisprudentie
het hoofd van de instelling alleen
beroep tegen een gegrond verklaard
beklag kan indienen, zal de
beroepscommissie ook het hoofd van
de instelling in zijn beroep ontvangen,
nu om een richtinggevende uitspraak
van de beroepscommissie wordt
verzocht in de op dit moment
bestaande onduidelijkheid over de
toepasselijke wet in een zaak als die
van klager.

Vóór inwerkingtreding van de Wvvgz op 1 januari 2020 werd de interne rechtspositie van een met een rechterlijke machtiging in een FPC opgenomen verpleegde bepaald door de Wet Bijzondere Opnemingen Psychiatrische Ziekenhuizen (Bopz).

In artikel 6:4, vijfde lid, Wvvgz wordt bepaald dat betrokkene zijn rechtspositie krachtens de Wvvgz behoudt.

Blijkens de Memorie van Toelichting bij artikel 6:5 Wvvgz (Kamerstukken II 2015/16, 32399, 25) is het niet de bedoeling na inwerkingtreding van de Wvvgz aan een dergelijke verpleegde wel een rechtspositie krachtens de Bvt te geven:

“Door via de zorgmachtiging te regelen dat betrokkene in een FPC wordt geplaatst, wordt het systeem van de Wvvgz niet doorbroken. Deze groep patiënten heeft de rechtspositie van de Wvvgz en daarmee is geborgd dat ook deze groep toegang heeft tot bijvoorbeeld de bijstand van de patiëntenvertrouwenspersoon en de klachtencommissie van de Wvvgz. Ook voor deze groep geldt dat de rechtspositie bepaald wordt door de afgegeven zorgmachtiging. Met het oog op de veiligheid in de instelling en een goede zorgverlening, schrijft dit lid evenwel voor dat plaatsing in een FPC alleen mogelijk is, indien in de zorgmachtiging de beheersbevoegdheden van de Beginselenwet verpleging ter beschikking gestelden van overeenkomstige toepassing zijn verklaard. Dit is noodzakelijk voor de veiligheid van personeel en patiënten. Patiënten met een zorgmachtiging worden immers slechts in een tbs-instelling geplaatst in de uitzonderlijke situatie waarin zij zodanig gedrag vertonen dat zij in de reguliere instelling niet te handhaven zijn en alleen een FPC het noodzakelijke

beveiligingsniveau kan bieden. Niet alleen de muren, maar ook de manier van werken in de instelling, de maatregelen die jegens de patiënt genomen kunnen worden en de verhouding tussen personeel en patiënten zijn essentieel voor een ordelijk en veilig verloop van de behandeling. Dit artikellid biedt mitsdien voor uitzonderlijke gevallen een wettelijke grondslag om bevoegdheden die verder gaan dan de bevoegdheden die op grond van artikel 3:2, tweede lid, geboden kunnen worden, in de zorgmachtiging op te nemen.”

In artikel 10:3 Wvvgz worden de klachtgronden limitatief vermeld en de krachtens de Bvt genomen beheersbeslissingen staan daarin niet vermeld.

Artikel 10:3 Wvvgz wordt in het voorstel Reparatiwet Wvvgz en Wzd (ambtelijk concept van 4 juni 2020) als volgt aangepast:

“2. Indien uitvoering wordt gegeven aan artikel 6:4, vijfde lid, kan betrokkene, de vertegenwoordiger of een nabestaande van betrokkene een schriftelijke en gemotiveerde klacht indienen bij de klachtencommissie over een beslissing op grond van de artikelen 7, eerste en derde lid, 42, vijfde lid, 44, of hoofdstukken V, VI of VII van de Beginselenwet verpleging ter beschikking gestelden.”

Nu het blijkt de Memorie van Toelichting duidelijk de bedoeling van de wetgever is aan verpleegden zoals klager uitsluitend een rechtspositie krachtens de Wvvgz te geven, hetgeen bevestigd wordt in het voorstel Reparatiwet Wvvgz en Wzd, is het niet aan de beklagcommissie en de beroepscommissie om de onderhavige klachten op grond van de Bvt in behandeling te nemen.

Het is aan de klachtencommissie van Fivoor om de aan haar door de beklagcommissie toegezonden klachten in behandeling te nemen.

Hetgeen in beroep is aangevoerd kan daarom naar het oordeel van de beroepscommissie niet tot een andere beslissing leiden dan die van de beklagcommissie. De beroepen zullen dan ook ongegrond worden verklaard.

ZAAKNUMMER:
R-20/7674/TA

Datum uitspraak:
11 december 2020

Beroepscommissie:
mr. A. van Holten, voorzitter, mr.
A.M.G. Smit en drs. J. Wouda, leden,
bijgestaan door mr. L.E.M.
Meekenkamp, secretaris

Trefwoorden:
Beperking contact met buitenwereld:
beperking ten aanzien van post

Samenvatting:
Weigering ontvangst van bepaalde post kan volgens MvT alleen plaatsvinden nadat van de inhoud daarvan is kennis genomen. Beslissing om klager op voorhand de ontvangst van postpakketten van netwerkleden te weigeren is in strijd met de wet. Beroep hoofd instelling ongegrond. (Wet- en regelgeving: artikel 35 Bvt)

Rechtsoverwegingen:
Op grond van artikel 35, vijfde lid, van de Bvt kan het hoofd van de instelling de verzending of uitreiking van bepaalde brieven of andere poststukken alsmede bijgesloten voorwerpen weigeren, indien dit noodzakelijk is met het oog op een belang als bedoeld in het derde lid. De

door de instelling genoemde belangen (handhaving van de orde of veiligheid in de instelling en de voorkoming of opsporing van strafbare feiten) zijn twee van deze in het derde lid vermelde belangen.

Uit de memorie van toelichting van toelichting op artikel 35, vijfde lid, van de Bvt blijkt dat deze weigering alleen kan plaatsvinden nadat van de inhoud van de brief of poststuk kennis is genomen. Pas dan kan worden beoordeeld of de weigering noodzakelijk is met het oog op de in het derde lid vermeld belangen.

Het staat vast dat de instelling op 1 april 2020 de (voor onbepaalde tijd geldende) beslissing heeft genomen tot het niet toestaan aan klager om post of bijgesloten voorwerpen te ontvangen van netwerkleden.

De beroepscommissie is van oordeel dat de onderhavige beslissing, om klager op voorhand de ontvangst van postpakketten van zijn netwerkleden te weigeren, in strijd is met de hiervoor vermelde wettelijke bepalingen van de Bvt. De wet voorziet niet in de mogelijkheid om, hoewel gewenst geacht door de instelling, een dergelijke postmaatregel op te leggen. Het beroep zal dan ook ongegrond worden verklaard.

ZAAKNUMMER:
R-20/6567/JA en R-20/6583/JA

Datum uitspraak:
15 september 2020

Beroepscommissie:
mr. M. Iedema, voorzitter, mr. E. Lucas
en drs. J.E. Wouda, leden, bijgestaan
door mr. M.G. Bikker, secretaris

Trefwoorden:
Inzage in stukken/dossier;
Ontvankelijkheid materieel;
Perspectiefplan

Samenvatting:
Klacht a: niet aannemelijk dat
perspectiefplannen niet of niet tijdig
zijn opgesteld. Beroep klager
ongegrond. Klacht b over weigering
van de directeur om stukken over
klagers behandeling rechtstreeks naar
de raadsman te sturen valt binnen
beperkt klachtrecht van de Bjj. Bjj
noch het Rjj erkent een recht van de
advocaat op inzage in of een afschrift
van (delen van) het dossier van de
jeugdige. Ook aan de Wjsg kan de
advocaat een dergelijk recht niet
ontlenen. Schriftelijk toestemming van
klager en diens ouders is geen
rechtsgrond om betreffende stukken
aan klagers raadsman ter beschikking
te stellen. Klagers jonge leeftijd maakt
het voorgaande niet anders. Beroep
directeur gegrond, beklag alsnog
ongegrond.
(Wet- en regelgeving: Bjj art. 63; Rjj
art. 68-69; Wet justitiële en
strafvorderlijke gegevens)

Rechtsoverwegingen:
Klacht a

Ook in beroep is niet aannemelijk
geworden dat de (ten tijde van klagers
klacht beschikbare) perspectiefplannen
in het kader van klagers behandeling

niet of niet tijdig zijn opgesteld.
Hetgeen in beroep is aangevoerd kan
daarom niet tot een andere beslissing
leiden dan die van de beklagrechter.
Klagers beroep zal ongegrond worden
verklaard.

Klacht b

Ontvankelijkheid

Voordat de beroepscommissie komt tot
een inhoudelijke beoordeling van het
beroep van de directeur, ziet zij zich
allereerst gesteld voor de vraag of de
door klager ingediende klacht valt
onder het beperkte klachtrecht van
artikel 65 van de Beginselenwet
justitiële jeugdinrichtingen (Bjj).

Op grond van artikel 65, eerste lid en
onder n, van de Bjj kan een jeugdige
klagen over een hem betreffende door
of namens de directeur genomen
beslissing die een beperking inhoudt
van een recht dat de jeugdige op grond
van een hem bij of krachtens deze wet
of een eenieder verbindende bepaling
van een in Nederland geldend verdrag
toekomt.

Op grond van artikel 77 van het
Reglement justitiële jeugdinrichtingen
(Rjj) biedt de inrichting passende
behandeling aan. Onder passende
behandeling wordt verstaan zorg van
goed niveau, die in ieder geval
doeltreffend, doelmatig en gericht op
de jeugdige wordt verleend en die
afgestemd is op de reële behoefte van
de jeugdige.

Klagers klacht betreft de weigering van
de directeur om stukken over klagers
behandeling rechtstreeks aan zijn
raadsman te verstrekken, terwijl
klager, evenals zijn ouders, de
raadsman daartoe hebben gemachtigd.
Klager kan een klacht indienen over
zijn onder artikel 77 van de Rjj erkende
recht op een passende behandeling

(vergelijk RSJ 22 december 2014, 14/3523/JA en RSJ 3 februari 2017, 16/3755/JA). De klacht raakt ook aan het recht op rechtsbijstand van jeugdigen die tot een vrijheidsbenemende straf of maatregel zijn veroordeeld, welk recht voortvloeit uit artikel 37, aanhef en onder d, van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind. Ieder kind – zoals klager – dat van zijn vrijheid is beroofd heeft het recht onverwijld te beschikken over juridische en andere passende bijstand.

De beroepscommissie is, gezien het voorgaande, van oordeel dat de klacht valt binnen het bereik van artikel 65 van de Bjj, zodat klager kon worden ontvangen in zijn klacht.

Beginselenwet justitiële jeugdinrichtingen en Reglement justitiële jeugdinrichtingen

In artikel 25 van het Rjj worden de personen genoemd die, naast de jeugdige zelf, zijn betrokken bij het opstellen en wijzigen van het perspectiefplan van de jeugdige die op strafrechtelijke titel in de inrichting verblijft. Die personen betreffen de groepsleider of mentor, een leerkracht, een gedragsdeskundige, de (jeugd)reclassering en de raad voor de kindbescherming. Ook de ouders of voogd, stiefouder of pleegouders worden in beginsel zo veel mogelijk betrokken bij het opstellen en wijzigen van het perspectiefplan, evenals de evaluatie van het perspectiefplan (artikel 28, derde lid, van het Rjj).

Op grond van artikel 63, eerste lid, van de Bjj draagt de directeur zorgt dat ten dienste van het verblijf van de jeugdige een dossier wordt aangelegd, waarin in ieder geval de volgende gegevens worden vastgelegd:

- a. rapporten uitgebracht door of aan de inrichting betreffende tenuitvoerlegging van de aan de jeugdige opgelegde vrijheidsstraf of vrijheidsbenemende maatregel;
- b. het perspectiefplan;
- c. op schrift gestelde samenvattingen van besprekingen voor zover betrekking hebbende op de vaststelling en de wijziging van het verblijfs- en behandelplan;
- d. evaluatieverslagen;
- e. opname- en ontslaggegevens;
- f. de aantekening omtrent de oplegging van een disciplinaire straf;
- g. adviezen en aantekeningen als bedoeld in artikel 6:6:31, vijfde lid, van het Wetboek van Strafvordering.

Op grond van artikel 63, tweede lid, van de Bjj zijn in Hoofdstuk 12 van het Rjj (artikel 66 tot en met 71) nadere regels gesteld over het dossier van de jeugdige. Blijkens de toelichting op het Rjj valt het dossier van de jeugdige onder de reikwijdte van de (toenmalige) Wet bescherming persoonsgegevens (Wbp). De regels gegeven in Hoofdstuk 12 moeten dan ook als een aanvulling worden gezien op de bepalingen van de Wbp. Wanneer een onderwerp niet in Hoofdstuk 12 wordt geregeld, is het algemene regime van de Wbp van toepassing. Thans geldt niet de Wbp, maar (het algemene regime van) de Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens (Wjsg) als het gaat om tenuitvoerleggingsgegevens die in het dossier van de jeugdige worden verwerkt.

In artikel 68, eerste lid, van het Rjj is bepaald dat de jeugdige, behoudens de overeenkomstig het tweede en derde

lid te stellen beperkingen, recht heeft op inzage van de gegevens die in zijn dossier zijn vastgelegd. Dit recht op inzage bevat tevens het recht op het ontvangen van een afschrift, uitsluitend voor wat betreft het perspectiefplan en het evaluatieverslag (vijfde lid).

De directeur kan de jeugdige die een verzoek doet tot inzage van zijn dossier of delen daarvan bepaalde gegevens onthouden, ten behoeve van de in het tweede lid genoemde doelen en de directeur kan het recht op inzage van evaluatieverslagen beperken tot een daarvan gemaakt samenvatting, indien de uitvoering van het perspectiefplan dit vereist (derde lid).

Op grond van het vierde lid kan de directeur, bij toepassing van deze beperkingen:

- a. de jeugdige mondeling kennis geven van de gegevens waarvan hij inzage verlangt, of
- b. een door de jeugdige gemachtigde persoon inzage geven in de gegevens waarvan de inzage aan de jeugdige wordt onthouden.

Ook anderen dan de jeugdige, namelijk de ouders of voogd, stiefouders, pleegouders, de gecertificeerde instelling, de (jeugd)reclassering, de raad voor de kindbescherming, de minister van justitie, de selectiefunctionaris, de directeur en door de directeur aan te wijzen personeelsleden of medewerkers hebben, onder de in artikel 69 van het Rjj genoemde beperkingen, recht op inzage in het dossier van de jeugdige.

Op grond van artikel 70, eerste lid, in verbinding met artikel, 74, vijfde lid, van de Bjj kan de jeugdige zich in het kader van de beklag- en beroepsprocedure laten bijstaan door

een rechtsbijstandsverlener of een andere vertrouwenspersoon.

Wet justitiële en strafvorderlijke gegevens

In artikel 18, eerste lid, van de Wjsg is bepaald dat de betrokkene recht heeft om op diens schriftelijke verzoek van Onze Minister binnen vier weken uitsluitend te verkrijgen over de al dan niet verwerking van hem betreffende justitiële gegevens en, wanneer dat het geval is, om die justitiële gegevens in te zien en de in artikel 18 opgesomde informatie te verkrijgen.

Artikel 20, vierde lid, van de Wjsg bepaalt dat het verzoek als bedoeld in artikel 18 van de Wjsg tevens kan worden gedaan door een advocaat aan wie de betrokkene een bijzondere machtiging heeft verleend met het oog op de uitoefening van zijn rechten krachtens deze wet en die het verzoek uitsluitend doet met de bedoeling de belangen van zijn cliënt te behartigen. De betrokken mededeling geschiedt aan de advocaat. Bij ministeriële regeling kunnen aan de bijzondere machtiging nadere eisen worden gesteld.

Op grond van artikel 51b, eerste en tweede lid, van de Wjsg zijn de artikelen 20 en 18, eerste lid, van overeenkomstige toepassing op tenuitvoerleggingsgegevens.

Inhoudelijke beoordeling

Klagers raadsman heeft de inrichting verzocht hem informatie en stukken over klagers behandeling, waaronder perspectiefplannen, te doen toekomen. Daarbij heeft de raadsman de inrichting gevraagd hem blijvend en ongevraagd op de hoogte te houden van (de voortgang van) klagers behandeling. Zowel klager als zijn ouders hebben schriftelijk toestemming verleend om

alle persoonlijke (medische) informatie over klager rechtstreeks aan de raadsman te verstrekken.

De beroepscommissie ziet zich gesteld voor de vraag of de directeur is gehouden de gevraagde informatie en stukken rechtstreeks, dus zonder tussenkomst van klager en/of diens ouders, aan de raadsman te verstrekken. Zij overweegt daartoe als volgt.

Uit de hiervoor genoemde bepalingen van de Bjj, het Rjj, alsmede de toelichting op die wetten, blijkt – kort gezegd – het volgende. Bij het opstellen, wijzigen en evalueren van het perspectiefplan zijn, naast de personen die een rol spelen bij de behandeling van de jeugdige, de jeugdige zelf en zijn ouders betrokken. Het recht op inzage in het dossier van de jeugdige, waarvan de perspectiefplannen onderdeel uitmaken, is onder meer toegekend aan de jeugdige en zijn ouders. Het inzagerecht betekent voor de jeugdige ook dat hij recht heeft op het ontvangen van een kopie van het perspectiefplan en het evaluatieverslag.

De Bjj noch het Rjj erkent een recht van de advocaat op inzage in of een afschrift van (delen van) het dossier van de jeugdige. Naar het oordeel van de beroepscommissie moeten de genoemde wettelijke bepalingen ten aanzien van het in deze wetten bedoelde inzagerecht aldus worden verstaan dat de directeur (bijvoorbeeld) een advocaat slechts inzage in het dossier kan geven, in het geval dat de jeugdige bepaalde gegevens wordt onthouden en de jeugdige zijn advocaat heeft gemachtigd om die gegevens in te zien. Verder kan de advocaat, in het kader van een beklag- en beroepsprocedure over het verkrijgen

van een passende behandeling en ter behartiging van de belangen van de jeugdige ter zake, beschikken over dezelfde stukken als de jeugdige. In dat kader kan de advocaat – daartoe gemachtigd door de jeugdige – gericht vragen om een kopie van het perspectiefplan en het evaluatieverslag.

De beroepscommissie is, tegen de achtergrond van het voorgaande, van oordeel dat op basis van de Bjj en Rjj een wettelijke grondslag ontbreekt om de raadsman inzage te verlenen in klagers dossier dan wel om een kopie van de perspectiefplannen rechtstreeks aan de raadsman te verstrekken. Dat geldt, in het verlengde daarvan, ook voor het verzoek van de raadsman aan de directeur om hem andere stukken dan de perspectiefplannen toe te zenden, evenals voor het verzoek hem blijvend en ongevraagd op de hoogte te houden van (de voortgang van) klagers behandeling. De directeur heeft klagers recht op inzage in zijn dossier, dat mede omvat het recht op het ontvangen van een kopie van het perspectiefplan en het evaluatieverslag, niet beperkt. Het verzoek van de raadsman is daarnaast niet gedaan in het kader van een procedure over klagers rechten die hem bij of krachtens de Bjj toekomen.

Ook aan artikel 20, vierde lid, van de Wjsg kan klagers raadsman geen wettelijke aanspraak ontlenen op inzage in of een afschrift van de door hem gevraagde stukken. Het in deze bepaling bedoelde inzagerecht van de advocaat ziet op het waarborgen van de rechten die – krachtens de Wjsg – aan de betrokkene toekomen en stelt de betrokkene in staat om onder meer in het belang van zijn privacy te controleren of de over hem verzamelde gegevens juist zijn en niet onrechtmatig worden verwerkt. Het verzoek van klagers raadsman, zo

-----
ZAAKNUMMER:
R-20/7939/JB

Datum uitspraak:

11 november 2020

Beroepscommissie:

mr. M. Iedema, voorzitter, mr. M.J. Stolwerk en dr. T. Jambroes, leden, bijgestaan door mr. P. de Vries, secretaris

Trefwoorden:

Eerste plaatsing gevangeniswezen;
Plaatsing/overplaatsing jeugd

Samenvatting:

Verweerder heeft klager terecht niet-ontvankelijk in bezwaar verklaard, omdat de initiële beslissing toen niet meer ten uitvoer werd gelegd en in bezwaar niet om een tegemoetkoming was verzocht. Verweerder is niet bevoegd om te beslissen of een vrijheidsbenemende straf of maatregel ten uitvoer wordt gelegd en wanneer. Dat is aan het AICE. BC is niet bevoegd te oordelen over vermeende strijd tenuitvoerlegging vervangende (jeugd)detentie met hogere wet- en regelgeving. Verweerder kan niet worden begrepen als de Minister in de zin van artikel 6:4:20, vierde lid, Sv. Beroep ongegrond.
(Wet- en regelgeving: Bjj art. 12, 18, Pbw art. 17, Sv art. 6:4:20, Sr art. 36f)

Rechtsoverwegingen:

Bezwaar tegen plaatsing in de gevangenis van de PI Krimpen aan den IJssel

Klager verblijft niet meer in de PI Krimpen aan den IJssel, maar is op 13 augustus 2020 teruggeplaatst in de RJJJ Den Hey-Acker. Daardoor heeft hij in beginsel geen belang meer bij het beroep en zou hij niet-ontvankelijk

moeten worden verklaard. In beroep is echter verzocht aan klager een tegemoetkoming toe te kennen. Daarom zal de beroepscommissie het beroep alsnog inhoudelijk beoordelen.

Op het moment dat verweerder zijn beslissing op bezwaar nam, verbleef klager ook al in de RJJJ Den Hey-Acker. In bezwaar is niet om een tegemoetkoming gevraagd. Verweerder heeft dus terecht geconcludeerd dat klager geen belang meer had bij een beslissing op zijn bezwaar.

Bezwaar tegen tenuitvoerlegging vervangende jeugddetentie

Klagers raadsman stelt zich voorts op het standpunt dat verweerder zou kunnen en moeten beslissen om de tenuitvoerlegging van klagers PIJ-maatregel te hervatten en daarmee de tenuitvoerlegging van de vervangende jeugddetentie op te schorten of daar zelfs van af te zien.

De beroepscommissie is evenwel van oordeel dat verweerder niet bevoegd is om te beslissen over welke vrijheidsbenemende straf of maatregel ten uitvoer wordt gelegd en wanneer. Het Administratie- en Informatiecentrum voor de Executieketen (AICE) is hiervoor verantwoordelijk. Verweerder is in dit kader enkel belast met de plaatsing en overplaatsing van de justitiabele, waarbij de titel waarop de vrijheidsbeneming rust vanzelfsprekend in acht wordt genomen.

Voor zover de raadsman zich (onder verwijzing naar HR 26 mei 2020, ECLI:NL:HR:2020:914) op het standpunt stelt dat de tenuitvoerlegging van de vervangende jeugddetentie in strijd is met hogere wet- en regelgeving, geldt – wat hier verder ook van zij – dat de

beroepscommissie niet bevoegd is om hierover te oordelen. Zij toetst immers de beslissing van verweerder die, als gezegd, evenmin bevoegd is om hierover te beslissen.

Voor zover de raadsman betoogt dat verweerder bevoegd is de gijzeling te beëindigen op grond van artikel 6:4:20, vierde lid, tweede volzin, Sv (luidend "De gijzeling kan te allen tijde worden beëindigd door Onze Minister"), overweegt de beroepscommissie dat de geldende wet- en regelgeving geen aanknopingspunten biedt voor de conclusie dat 'Onze Minister' in de zin van dat artikel moet worden begrepen als de Minister voor Rechtsbescherming in de zin van de Penitentiaire beginselenwet (Pbw) of de Bjj. Verweerder heeft zich hier dan ook terecht niet over uitgelaten.

De wetgever is zich er overigens van bewust dat het voorgaande met zich meebrengt dat rechtens niet kan worden opgekomen tegen de tenuitvoerlegging van een vervangende jeugddetentie, hechtenis of gijzeling in geval dat niet is voldaan aan de betalingsverplichting. In de Memorie van Toelichting bij (onder meer) artikel 6:4:20 Sv (Kamerstukken II 2014/15, 34086, nr. 3) merkt hij immers al op: "Tegen de toepassing van gijzeling staat – evenals tegen de tenuitvoerlegging van de huidige vervangende hechtenis bij de schadevergoedingsmaatregel – geen rechtsmiddel voor de veroordeelde open".

Conclusie

De bestreden beslissing is juist. De beroepscommissie zal het beroep daarom ongegrond verklaren.

